

Varsity magazine

Varsity 135 - jaargang 20 - 2018

#nummer20 #Varsity135
#uitgebreidevoorbeschouwing
#metoo:vrouwenvoorbeschouwing
#platzak #zwemmen #robertlucken
#jongemudas #lievernietopzondag
#geefgul #help #wearesinking

Wij maken de prijzen voor winnaars!

Traditie, ambacht en duurzaam.

koninklijkebegeer

begeer.nl

Na een reeks foto's met Varsity lokaties in 2016, en een reportage met de favoriete foto's van een paar van onze meest gebruikte fotografen in 2017, dachten we dit jaar met een lustrum van zowel de Varsity als het Varsity Magazine eens extra uit te pakken. Alle elf ploegen die voor het laatst de gouden blikken naar hun stad brachten kunt u in dit katern op chronologische volgorde terugvinden: tien keer de mannen, en afsluitend één keer de dames. Tien verschillende fotografen hebben een hand in deze verzameling, die een periode van 57 jaar omvat.

Deze inleidende plaat bevat geen roeiers, en ook geen eremetaal dat gewonnen is door een ploeg op de komende pagina's. Dit zijn de gouden blikken uit 1889, gewonnen door de Damstee ploeg van Njord.

Beeld door Ben Kortman

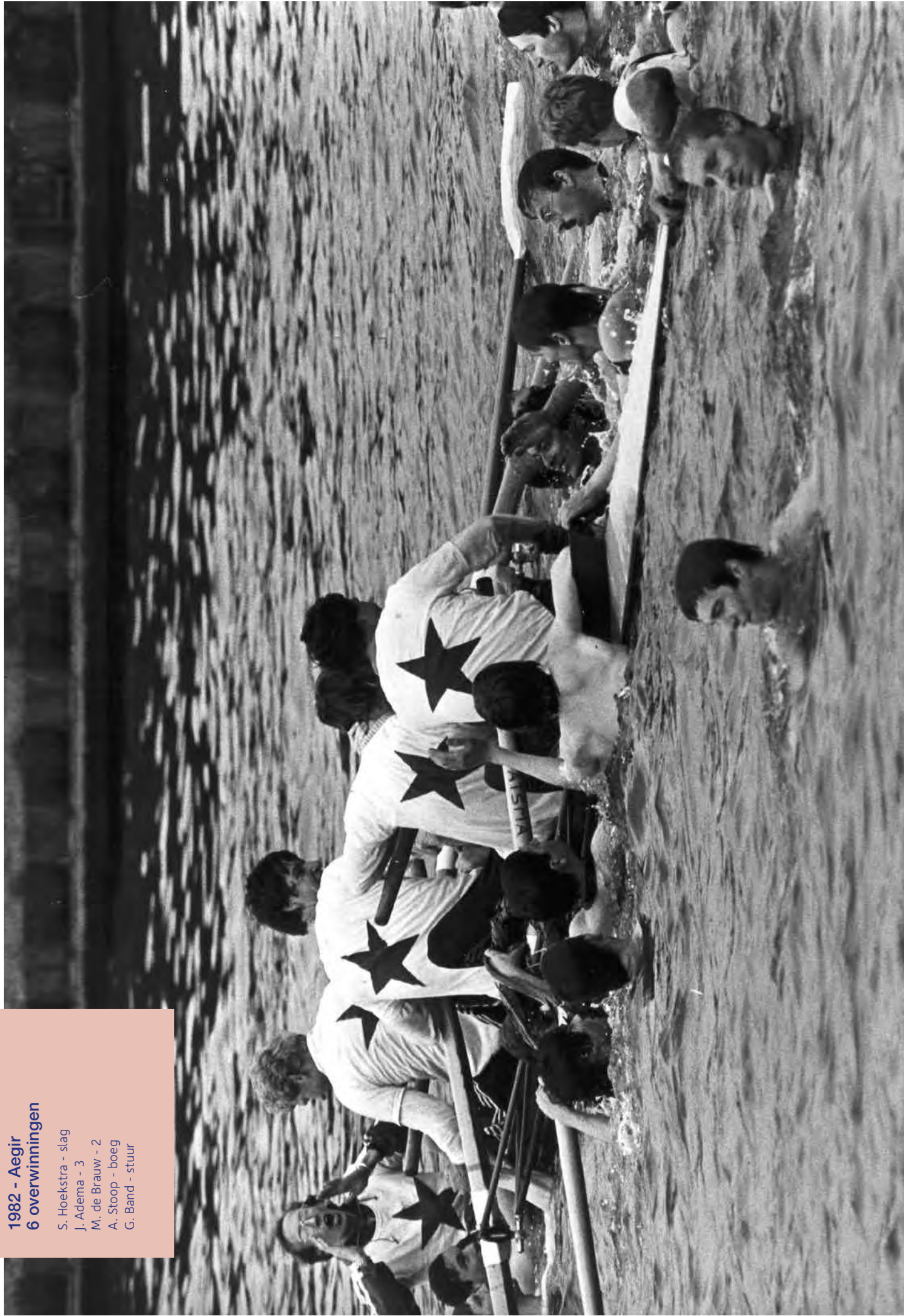
1961 - Argo
1,5 overwinningen

H.M. Binsbergen - slag
A.G. Wientjes - 3
P.F. Olieman - 2
A.G. Opheusden Sepheer - boeg
N. van der Zijpp - stuur
Beeld door Harry Pot

1967 - Triton
15 overwinningen

H.J. Rouwé - slag
F.K.J. Hartsuiker - 3
T. Dronkert - 2
B.Brummelman - boeg
R.P.J. de Ruitser - stuur

1982 - Aegir
6 overwinningen

- S. Hoekstra - slag
- J. Adema - 3
- M. de Brauw - 2
- A. Stoop - boeg
- G. Band - stuur

1988 - Njord
21,5 overwinningen

- H.M. Hazelbag - slag
- J.F. Bientfalt - 3
- D. Knottenbelt - 2
- J.P. Janse - boeg
- D.I.P. Dijkhuis - stuur

1989 - Okeanos 1 overwinning

N. Rienks - slag
R. Florijn - 3
H.J. Zwolle - 2
T. Nieuwenboer - boeg
G. Band - stuur

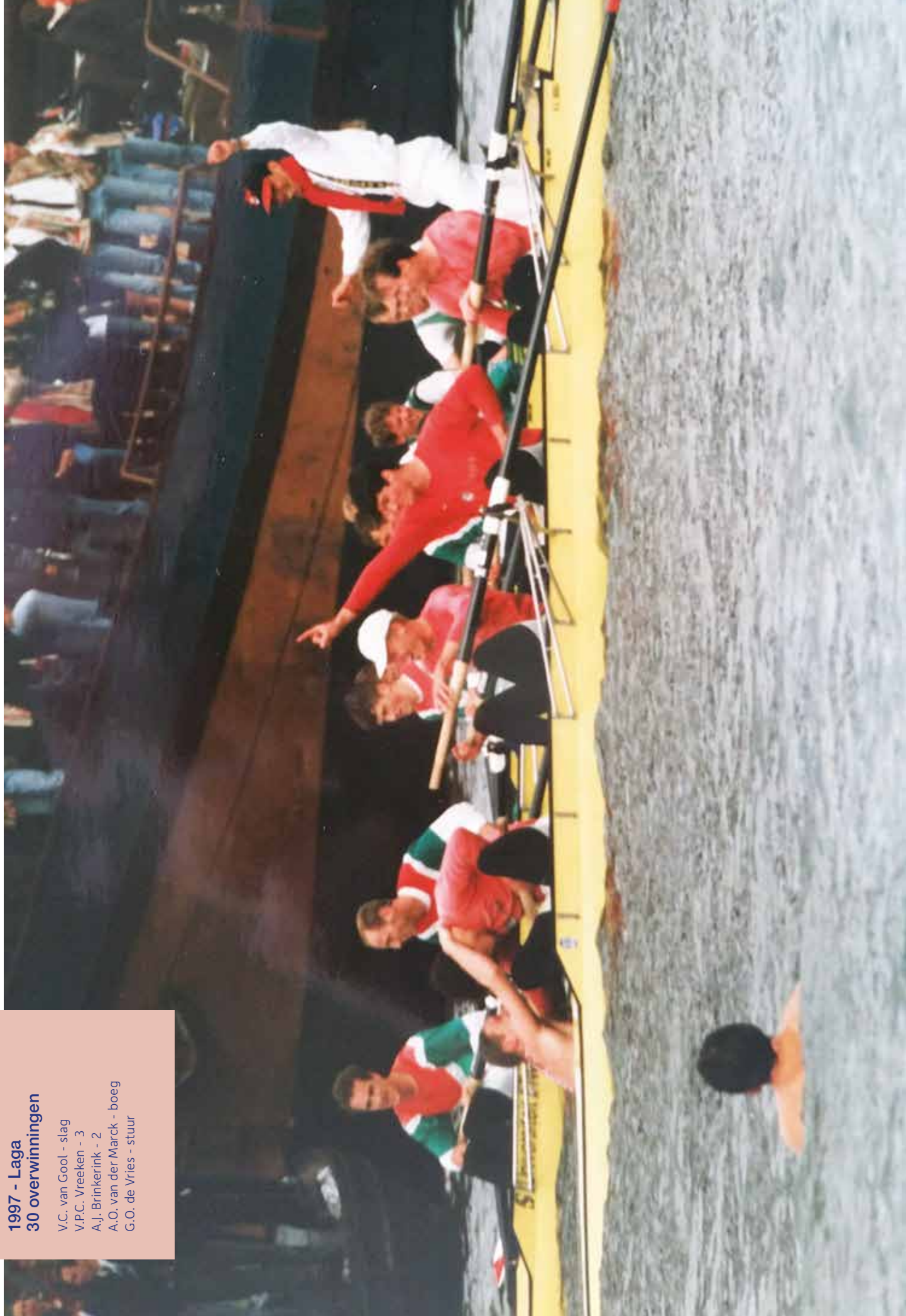
Beeld door Michiel Hoek

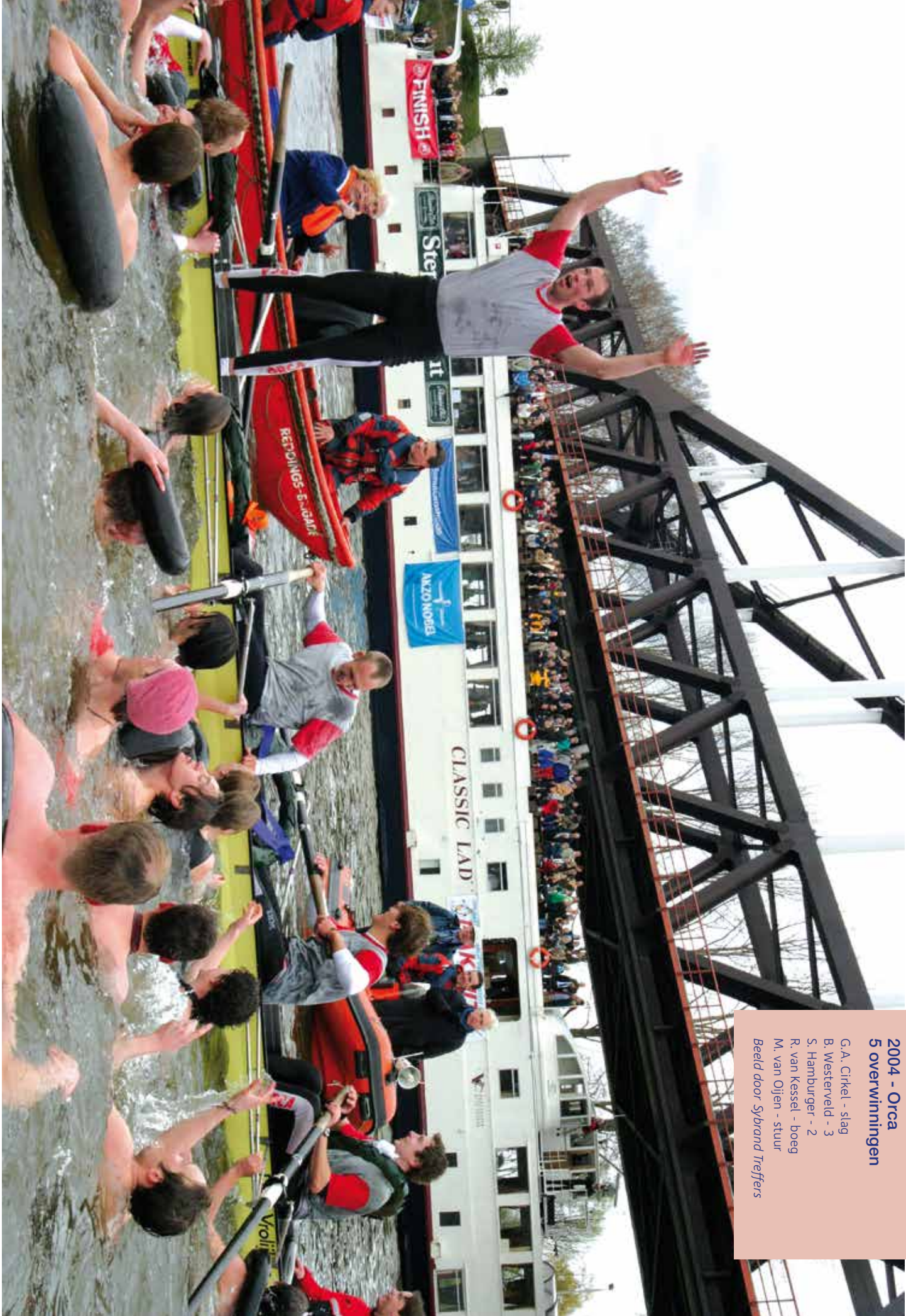
1995 - Euros 1 overwinning

N. van Steenis - slag
G. van Iwaarden - 3
J. Loefs - 2
A. van Eupen - boeg
J. Webers - stuur

Bron: ANP

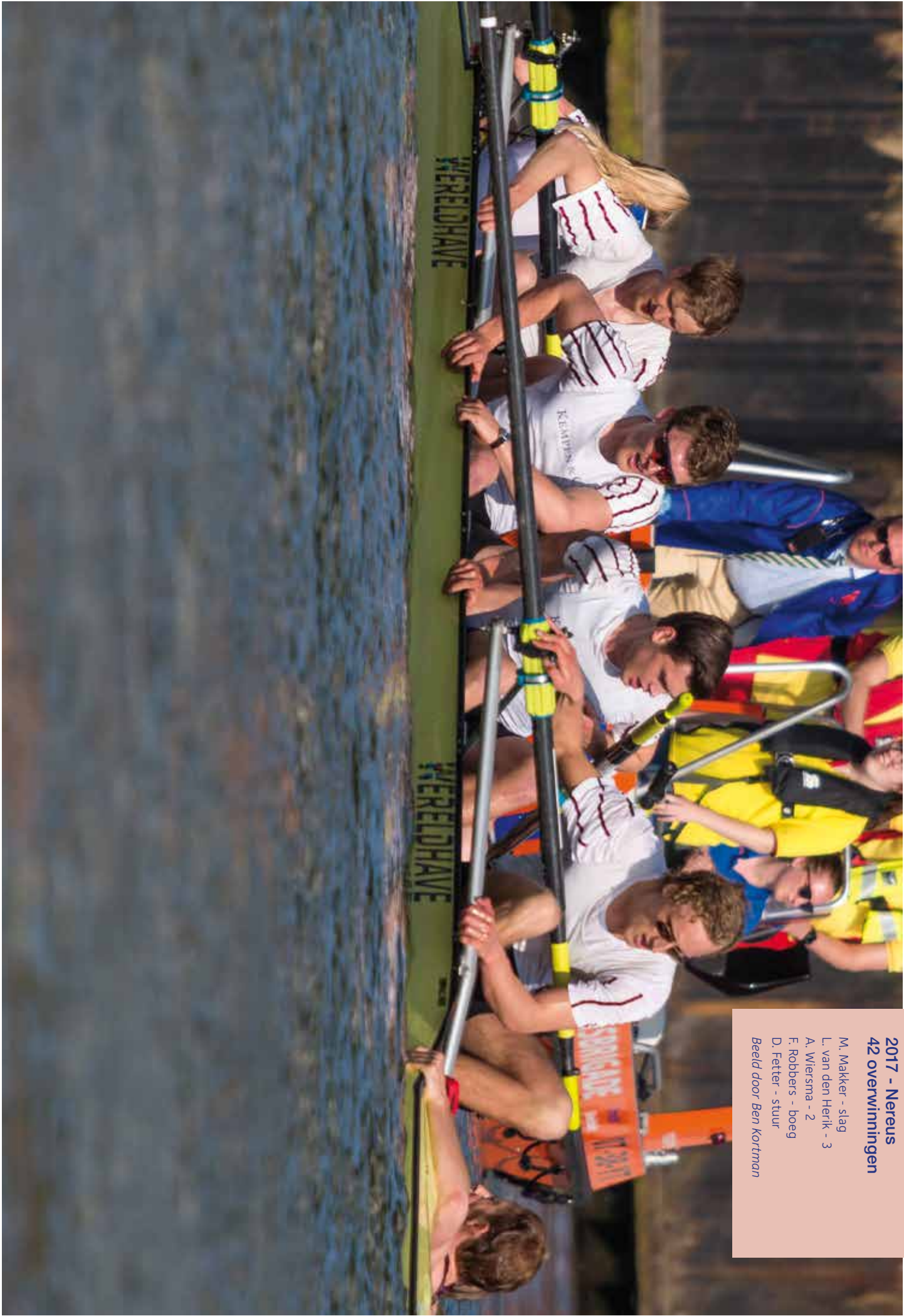
1997 - Laga
30 overwinningen
 V.C. van Gool - slag
 V.P.C. Vreeken - 3
 A.J. Brinkerink - 2
 A.O. van der Marck - boeg
 G.O. de Vries - stuur

2004 - Orca
5 overwinningen
 G.A. Cirkel - slag
 B. Westerveld - 3
 S. Hamburger - 2
 R. van Kessel - boeg
 M. van Oijen - stuur
Beeld door Sybrand Treffers

2015 - Skadi
9 overwinningen
R. Spillenaar Bilgen - slag
J. Tissen - 3
F. von Bönninghausen - 2
D. Fox - boeg
K. Kamp - stuur
Beeld door Merijn Soeters

2017 - Nereus
42 overwinningen
M. Makker - slag
L. van den Herik - 3
A. Wiersma - 2
F. Robbers - boeg
D. Fetter - stuur
Beeld door Ben Kortman

2017 - Nereus dames
1 overwinning

K. Robbers - slag
K. Welaard - 3
V. Meester - 2
I. Paulis - boeg

Beeld door Ben Kortman

VOORWOORD

Geachte lezer,

Als u dit op papier leest, leven we nog. Maar daar is dan ook alles mee gezegd. Ja, we beweren al jaren dat we geld verbranden alsof we de haard ermee opstoken. Ja, we roepen al jaren dat we nog net leven. En ja, ieder jaar komt het aan het einde van de rit wel goed. Maar dit jaar is de bodem niet langer in zicht, dit jaar is hij bereikt. De acceptgiro die u bij deze editie aantreft is niet betaald van de rekening van de Club van Broekhuizen, maar van de rekening van haar penningmeester. En de drukker van deze editie moet nog maar zien of hij zijn geld krijgt. En toch ligt hij er, inderdaad weer. Tenzij u dit dus van een scherm leest, dan is het gewoon eindelijk voorbij.

De reacties op het nieuws van ons werkelijke faillissement waren afwisselend hardvochtig en hartverwarmend. Laten we het erop houden dat voor sommigen van u het feit dat dit blad u bereikt heeft te danken is aan enkelen van uw oud clubgenoten, en niet aan het bestuur van uw alumni-vereniging. Of u zich tot dit gezelschap moet rekenen, kunt u misschien het beste zelf aan uw bestuur vragen. Dan hebben wij het hier intussen over leukere zaken.

In 2017 erfde (of orf?) ik het hoofdredacteurschap van Coen Eggenkamp. De tent was weliswaar praktisch platzak en op sterven na dood, maar verder was het een hele eer. Na de vorige editie over zijn schouder te hebben meegekeken en geprobeerd af en toe iets zinnigs bij te dragen is het dit jaar gelukt om de enorme groep oude (én ook een aantal nieuwe) enthousiastelingen aan te zwengelen om deze editie mogelijk te maken. Vijftien schrijvers, waarschijnlijk nog meer fotografen, één vormgeefster, een club vol Broekhuizers, en daarnaast in de persoon van Roos Blaauwendraad ook nog een nieuwe adjunct-hoofdredacteur hebben dit boekwerk mogelijk gemaakt. En op zich niet onbelangrijk, de mensen van de KNSRB en Triton die over enkele dagen wederom het Amsterdam-Rijnkanaal omtoveren tot het toneel voor de 135e Varsity.

“Varsity Magazine” is een uitgave van de Stichting Club van Broekhuizen te Rotterdam (KvK: 2432.8903) **Club van Broekhuizen** Arjen Heere, Stephan Bon, Jochem Janssen, Pim Vos, Rutger Mollee, Gerdt Kernkamp, Olaf Neuteboom en Johan ten Berg **Aspirant-leden** Luitzen de Boer, Michiel van der Horst en Bob Schipper **Ere-hemel der Oud Hoofdredacteurs** Rutger Mollee, Olaf Neuteboom, Johan ten Berg, Bob Schipper, Tjerk Gualthérie van Weezel, Frans Overkleef en Coen Eggenkamp **Hoofdredacteur** Frank van der Ploeg **Adjunct-hoofdredacteur** Roos Blaauwendraad **Deelnemerskatern** Lisette Quirijns en Roos Blaauwendraad **Ontwerp en vormgeving** Studio Einszwei (susan@einszwei.nl) **Sponsoring** Bas Mullink en Daan Kruit **Drukwerk** Drukkerij Roelofs, Enschede **Oplage** 8000 (maart 2018) **Auteursrecht** De redactie heeft haar uiterste best gedaan om de rechthebbenden op alle beelden in dit magazine te achterhalen. Mocht dit niet zijn gelukt, vloek dan eenmaal, tel vervolgens tot tien en stuur ons daarna een mailtje. **Donaties** IBAN: NL32 RABO 0142 6450 60, BIC: RABONL2U, ter attentie van Stichting Club van Broekhuizen te Brummen. Uw donatie wordt ten eerste op prijs gesteld. **Adres redactie** Churchill-laan 82-1 - 1078 EL Amsterdam - E: hoofdredacteur@varsitymagazine.nl. Wij voeren geen zelfstandig adressenbestand. Als u uw adres wilt wijzigen, doet u dat dan bij uw eigen oud-ledenvereniging.

Dankwoord

Een speciaal woord van dank aan onze sponsoren, onze gulle gevers (u dust!) en aan alle geïnterviewde personen, redacteurs en andere betrokkenen die aan de totstandkoming van dit Varsity Magazine hebben bijgedragen.

Cover

Triton verliest de 134e Varsity van Nereus, en staat daarmee al 50 jaar op 15 overwinningen. Op de voorgrond de vreugde van Amsterdam, op de achtergrond het verdriet van Utrecht. Beeld door Ben Kortman.

Wat krijgen we voor al die moeite terug? Ten eerste, hij zal u meteen opvallen, een totaal vernieuwde huisstijl. Onze eigen Susan heeft 'carte blanche' gekregen om deze lustrumeditie van een nieuw jasje te voorzien. Daarnaast bent u zojuist al door een katern gegaan met alle ploegen die voor het laatst voor hun vereniging de gouden blikken naar huis brachten, inclusief de dames van Nereus. En na een kritische blik vorig jaar op de Dames Vier wijden we dit jaar ook een voorbeschouwing en zelfs een deelnemerslijst aan dit nieuwe fenomeen.

En dan de echte inhoud. Traditiegetrouw is er voor alle verenigingen wier oud-leden dit blad thuisgestuurd krijgen wat wils. Ook dit jaar is daar enige overlap, met vader en zoon Adema van Aegir en Gyas. Maar alle KNSRB-verenigingen en de niet-corporalen die ons een warm hart toedragen zijn vertegenwoordigd. Wist u bijvoorbeeld dat oud-minister Onno Ruding president bij Skadi geweest is? Of dat de slagman van de Holland Acht in Rio zijn eerste Varsityoverwinning voor Nereus behaalde in 2005, in de lichte beginnelingen vier-met (en daarmee eigenlijk op drie overwinningen op het Amsterdam-Rijnkanaal staat)?

En dan zijn er ook nog de andere, maar absoluut niet mindere stukken. Zo is het eindelijk gelukt een openhartige inkijs te krijgen in het gebeuren op de kant tijdens de Varsity door middel van een interview met Willem Westermann. En worden twee van de bekendste tradities rond de Varsity beschreven: het zwemmen en de kroegjool. Tel daarbij op een stuk over dé roeitweeling van Nederland (inclusief fotomateriaal uit de beginjaren), een vervolg op het stuk van vorig jaar over Panta Rhei in het kader van ‘onbekende verenigingen’, en een vlijmscherpe column van een oud-hoofdredacteur, en er ligt weer een topeditie.

Eigenlijk kunnen we dit hele verhaal in drie punten samenvatten:

- Het is weer gelukt, en hoe (of vraag niet hoe)!
- Willen we ons volgende lustrum (of volgend jaar) halen, dan moet die acceptgiro nu toch echt ingevuld worden.
- Waarom bent u nog steeds aan het lezen, verderop staat alle goeie shit!

Namens iedereen,
Frank van der Ploeg

‘Een groothandel die altijd voor je klaarstaat!’

INHOUD

Fotokatern
winnende Oude Vieren

Voorbeschouwing Varsity 135
Hoofdnummer en dames vier4

Kroegjool8

Met das om hals en lus in hand
De oorsprong van de zwemtraditie10

Galjoen Goud
De grootste roeivereniging van Stichtse Vecht12

Euros
Wijsheid uit het Oosten14

De jongens op de Citta's
Interview met Vincent en Tycho Muda15

Op de kant
Interview met Willem Westermann18

Onno Ruding heeft ook geroeid
Interview20

Hoe een bonenstaak een beer werd
Interview Robert Lücken23

26 Een familie, (g)een verschil
Interview vader en zoon Adema

28 Vidar
Afscheid van Tilburg

30 Triton
Laat het dan toch gebeuren

33 Van Melbourne tot Eindhoven
Interview Bert Cocu

36 Quattro Formaggio? Gadverdamme!
Interview familie Rienks

38 Saurus
Hoe is het nu met?

40 Van een groen pak naar groene vingers
Interview Lars Kraak

42 Liever niet op zondag
Interview Robin van Keeken

45 Nestbevulling
Column door Bob Schipper

Deelnemerskatern

15

10

23

33

42

4

VOORBEREIDING VARSITY 135

Het Varsity Magazine is het keffertje onder de Nederlandse roeibladen. Keffertjes blaffen veel en hard, ook als er geen aanleiding is tot blaffen. Dit kan wellicht verklaren waarom het magazine er de afgelopen jaren een paar keer flink naast heeft gezeten met de voorspelling van de winnaar. Soms kan je een revolutie ook te vroeg uitroepen.

Zo hebben wij in de dominante jaren van Skadi, waarin de Rotterdammers vijf keer op rij met dezelfde roeiers wonnen, de favorietenrol ook weleens aan Nereus toegedicht, terwijl we de afgelopen jaren waarin juist Nereus huis heeft gehouden incidenteel weer andere ploegen in gedachten als eerste over de streep zagen glijden. We hebben zelfs een keer serieus nagedacht over de vraag of Gyas niet zou kunnen winnen. Die denkfout maken wij zeker niet nog een keer, maar er blijft nog altijd genoeg te piekeren over. Zo vertoont onze glazen bol dit jaar weliswaar een bordeauxrode gloed, maar lopen er wel hardnekkige donkerblauwe strepen doorheen.

Thriller

Wat een uitgemaakte zaak had moeten zijn, werd onverwacht toch nog een beetje een thriller. Dat was de finale van het Hoofdnummer van Varsity 134. Op de streep bedroeg het verschil tussen het winnende kwartet van Nereus en de woest sprintende vier van Triton net iets meer dan één seconde. Tijdens de race lag Triton consequent meer dan vier seconden achter op de Amsterdammers. De Oude Vieren leken in een vreedzame processie met lengtes verschil tussen hen in op de finish af te stevenen met het fris roeiende Nereus voorop, toen Triton in de laatste 500 meter opeens nog over een daverend eindshot bleek te beschikken. Het bleek 'too little, too late' om Nereus van de zesde overwinning in de laatste zeven edities af te houden, maar het zorgde wel voor een mooi slotakkoord.

Datzelfde slotakkoord vormde voor de bemanning van de Triton-vier meteen de opmaat voor de editie van dit jaar. Naar verluidt is direct na de wedstrijd van vorig jaar, mogelijk zelfs nog op het toeschouwersterrein, besloten dat de ploeg dit jaar in dezelfde formatie zou aantreden. Alleen de net iets meer dan twee jaar geleden afgestudeerde - en dus niet startgerechtigde - stuur is gewisseld. Harold Langen, Kaj Hendriks, Jacob van de Kerkhof en Bas Thijssen gaan dit jaar proberen om na 50 verliespartijen het goud voor het eerst sinds 51 jaar voor de organiserende vereniging te veroveren.

Voor Hendriks en Langen betekent dit hun 7e respectievelijk 9e deelname aan het hoofdnummer. In een tijdperk van langstudeerboetes en carrière-dagen is een dergelijke reeks opmerkelijk te noemen. Misschien is het ook wel een beetje schrijnend, ware het niet dat beide roeiers uit het nationaal roeiteam een oprecht enthousiasme voor hun vereniging en voor de Varsity aan de dag leggen. Ondertussen hebben Van de Kerkhof en Thijssen sinds vorig jaar ook niet stilgezeten, zij hebben zich beiden goed doorontwikkeld. De ploeg zou in potentie dus harder moeten kunnen gaan dan vorig jaar. Risico is wel dat Triton in het verleden zichtbaar moeite had met een favorietenrol. Juist bij de edities waar de verwachtingen het hoogst gespannen waren, zakten de Utrechtse door het ijs. We zullen zien of de ploeg ook onder druk de onbevagenheid van vorig jaar kan laten zien.

Don't stop 'til you get enough

Voor Nereus voelt het winnen inmiddels als een tweede natuur. Diederik Simon kan putten uit een brede en diepe groep toproeiers op de vereniging en kan zo in talloze combinaties een snelle vier formeren. De vier

roeiers uit de winnende boot van vorig jaar maakten een maand later deel uit van de winnende Nereus-acht op de eerste World Cup van het seizoen in Belgrado en drie van hen sloten hun seizoen af op de wereldkampioenschappen in de Verenigde Staten. Ook dit jaar staan de Amsterdammers er goed voor. Op de Heineken Roeivierkamp was de Oude Acht van Nereus dominant op een wijze die nog maar zelden is vertoond.

Eén van hen is Tone Wieten, de voormalig junior van Willem III die in 2016 met de Holland Acht op het podium stond bij de Olympische Spelen in Rio. Voor Wieten zal het de eerste

Varsitydeelname zijn. Het feit dat Nereus een Olympisch medaillewinnaar kan laten debuten in haar Oude Vier is veelzeggend. Ook de slagroeier van de winnende vier van twee jaar terug, Nelson Ritsema, komt dit jaar terug naar Houten, net als winnaars van vorig jaar en WK-gangers Lex van den Herik en Abe Wiersma. Daarmee is Nereus wat ons betreft ook dit jaar de favoriet voor de eindzege, zij het dat de roeiers aan de bak zullen moeten om Triton van zich af te houden. Op de Varsity worden immers geen cadeaus uitgedeeld en dat is maar goed ook.

Remember the time?

Bij het vooruitzicht van een Henley-achtige finale van twee ploegen zou je haast vergeten dat er nog vijf andere ploegen in de finale zullen liggen. Valt daar dan niets van te verwachten? Het korte antwoord: wij verwachten, eigenlijk per definitie natuurlijk, geen grote verrassingen vanuit het veld, met daarbij wel de kanttekening dat we drie jaar terug ook de verrassing van Skadi niet hadden zien aankomen en dat onze voorspelling op dit punt dus weinig waard is. Een ploeg die het bekijken waard is, is Laga. Met Ralf Rienks en Amos Keijser beschikken de Delftenaren over twee goede roeiers die inmiddels ook aardig aan de weg van hun internationale carrière timmeren. Daar staat tegenover dat de afgelopen jaren weinig roeiers uit de eigen kweek echt zijn doorgebroken in vergelijking tot de jaren ervoor. Dat is jammer, want ook bij Laga is de honger voor Varsitygoud na 20 edities zonder zege inmiddels fors en ze weten maar al te goed dat je met subtoppers het hoofdnummer niet wint. Ook Njord, dat dit jaar exact 30 jaar droog staat, blijft onverminderd enthousiast. De roeiers trainen hard en ze laten op wedstrijden resultaten zien die zeker niet onaardig zijn. Zo zouden wij zelfs nu nog geen stuiver geven voor de Oude Vier van vorig jaar, tot we de uitslagen van vorig jaar ter hand namen en bleek dat de mannen de virtuele bronzen blikken mee konden nemen naar Leiden. Of ze dit jaar in de finale echt een rol van betekenis kunnen spelen, valt echter nog maar te bezien. Maar goed, dat dachten wij in 2015 dus ook over Skadi en die wonnen toen.

Wat een uitgemaakte zaak had moeten zijn, werd onverwacht toch nog een beetje een thriller.

Smooth criminal

Een *dark horse* in het veld is de ploeg van Skøll. De Amsterdammers van de Jan Vroegopsingel hebben in het verleden een aantal keer serieus mee kunnen varen in de finale, hoofdzakelijk met ploegen die om hun lichte toproeiers zoals de Muda's (voor lezers van dit magazine welbekend, en zo niet, blader dan vooral even verder) draaiden. Dit jaar heeft Skøll opeens een bonafide zware ploeg. Vierdejaars roeier Guillaume Krommenhoek verraste vorig jaar met sterke prestaties in de skiff, wat hem zelfs een uitzending naar de eerste World Cup in de M4x opleverde. Derdejaars Jan van der Bij heeft inmiddels 5:51 op de klokken staan als ergoscore en maakt ook in de boot naar verluidt een goede ontwikkeling door. Omdat het toch Skøll is, hebben ze wel nog één lichte pik aan boord, skiffeur Lennart van Lierop, maar die is op de Heineken als onderdeel van de 1e divisie acht van Skøll zodanig volgepropt met Skøllburgers dat hij de kilo's nog tot in Houten zal meezeulen.

Naast Skøll moet ook altijd worden gelet op Skadi. Vorig jaar verschenen de Rotterdammers met vier (bij ons) onbekende namen aan de start, en werden knap vierde. Dit jaar liggen drie van deze, nog steeds niet bekende (wees eerlijk, wie zaten er vorig jaar in de Oude Vier van Skadi?), mannen aan de start, en we weten nog steeds niet veel over hun snelheid. Maar goed, dat dachten wij in 2015 dus ook over Skadi en die wonnen toen.

Elders in het land levert het beeld vooral een *mixed bag* op. Vidar heeft wederom een sterke ploeg, maar in Tilburg zijn ze nog altijd niet achter het mysterie van hoe je een vier-met lekker kan laten lopen. Bij Gyas en Aegir weten ze dat weer wel, maar daar hebben ze weer niet de juiste

roeiers aan de start. Met name voor Gyas, met als coach Rogier Blink die binnen Gyas de rol van *Mister Varsity* met verve vervult, ("We starten de Dames Vier wel als het drie kilometer in een vier-met is."), is dat een vreemde constatering. De eerstejaarsploegen draaien consequent goed, maar richting de middengroepen gaat er toch veel kwaliteit en kwantiteit verloren. Dit zou te maken kunnen hebben met het feit dat naar verluidt de eerstejaars achten niet zozeer door eerstejaarsstudenten, maar eerder door derdejaars roeiers met ervaring in het regioroeien en clubroeien worden bevolkt. Tegen de tijd dat je dan een paar jaar hebt geroeid, begint die langstudeerboete toch wat te knellen, tenzij je Harold Langen of Kaj Hendriks (of Rogier Blink for that matter) bent.

They don't care about us

Over de overige verenigingen (Euros, Argo, Okeanos, Thêta, Phocas en Proteus-Eretes) hebben wij in al onze bescheidenheid niet zoveel, of beter gezegd helemaal niets, te melden. Of het moet zijn dat op de tweede zondag van april de sterkste man van de provincie Utrecht waarschijnlijk lid is van Thêta. Of dat we, tegen de normale gang van zaken in, dit jaar wél een idee hebben wie er voor Okeanos aan de start liggen. In ieder geval kunnen we melden dat voor deze verenigingen veel van de loting zal afhangen. Dat kan wel degelijk een verschil maken: vorig jaar was de winnende tijd in één van de heats (gewonnen door Vidar) meer dan 12 seconden langzamer dan de winnende tijden in de andere twee heats. De wonderen zijn natuurlijk de wereld nog niet uit en als je eenmaal in de finale ligt is er van alles mogelijk en [vul hier de tegeltjeswijsheden in van een gemiddelde studentenroeicoach], maar onze verwachting is niet dat één van deze verenigingen de gastheer van de kroegjool zal zijn. En dan kunt u natuurlijk denken: "Dat dachten ze in 2015 dus ook over Skadi en die wonnen toen," maar deze voorspelling is toch van een iets andere orde. Hoewel? Komt u vooral zelf naar Houten op 8 april om te zien hoe het afloopt!

Beeld door Ben Kortman

Titelpagina

Freek Robbers viert de 42e overwinning van Nereus.

Deze pagina

H.T. praeses van Nereus Ivo de Graaf zwemt ook in 2017 naar de winnende Oude Vier.

De thriller van 2017 tussen Nereus en Triton, dit jaar weer?

Volgende pagina

Nereus wint de eerste editie van de Dames Vier in 2017.

VOORBESCHOUWING DAMES VIER

Wie had dat ooit gedacht! Ondanks de vermeende verwoede pogingen van de Club van Broekhuizen om het gloednieuwe hoofnummer voor de vrouwen het graf in te schrijven heeft de KNSRB ook dit jaar weer de Dames Vier uitgeschreven. Na wat kringgesprekken en groepstherapie hebben wij onze antifeministische sentimenten even Opzij gezet, en heeft u niet alleen net in het fotokatern de winnende ploeg van Nereus van 2017 kunnen bewonderen, maar wagen we ons hier heel voorzichtig ook aan een voorbeschuwing.

De hoofdstad

Vorig jaar was de verwachting dat de race der Dames Vieren een 'a-b-c-tje' zou worden voor Nereus. De KNSRB dacht daar echter ook zo over, en zag in dat dat geen reclame zou zijn voor de roeisport. Om het geheel aantrekkelijker te maken werden de dames uit Amsterdam daarom in de ochtend eerst vier keer de Bosbaan over gejaagd, en werd bovendien niet toegestaan dat zij vaker dan één keer met elkaar in de boot zouden zitten. En met succes. Ilse Paulis, Veronique Meester, Kirsten Wielaard en Karien Robbers wonnen weliswaar, maar hadden bijna 1500 meter nodig om Njord voorbij te stevenen.

Dit jaar verschijnt Nereus met drie van dezelfde roeisters als vorig jaar aan de start. Kirsten Wielaard wordt echter niet door de minste vervangen. Olympiër en wereldkampioen Olivia van Rooijen zal haar debuut maken in Houten. Het maakt de kansen op winst, en wellicht opnieuw de dubbel, er voor de Amsterdammers waarschijnlijk niet minder op.

De Domstad

De ironie was vorig jaar niet van de lucht toen de organiserende vereniging, waar de toenmalig hoofdredacteur van dit blad hoofdcoach is, zich niet inschreef voor het nieuwe Hoofnummer voor de vrouwen. Inmiddels zijn de donkerblauwe Utrechtse bekomen van de schrik, en hebben ze een vier die helemaal zo gek nog niet is. In Utrecht studeren echter ook de roeisters op ongelukkige tijdstippen af, waardoor de exacte opstelling nog spannend is, en of het voldoende is om Nereus het leven net zo lastig te maken als hun mannelijke collega's, betwijfelen we. Maar het toont in ieder geval aan dat ze het serieus nemen, wat de voormalig hoofd-

redacteur, en nog steeds hoofdcoach van Triton, ook moge beweren.

De Maasstad

Dan is er nog Skadi. In deze ploeg vinden we niemand minder dan supertalent Marieke Keijser. Ook twee dames uit de ploeg van vorig jaar hebben een vinkje achter hun naam op de presentielijst, namelijk Crista Algie en Nederlands kampioen indoorroeien Lianne Brandsma. Naar het schijnt zijn wij notoir slecht in het inschatten van prestaties van de Rotterdamse vereniging, dus aan deze gaan wij ons niet wagen.

Het noorden

De nummer drie van vorig jaar, Aegir, heeft zichzelf en de KNSRB op zijn zachtst gezegd geen plezier gedaan. Onder het mom van 'gelijke monniken, gelijke kappen' heeft de KNSRB

vorig jaar besloten dat de infame '3-jaars-regel' voor zowel de mannen als de vrouwen zal gelden. Dit houdt in dat als een vereniging die vorig jaar heeft deelgenomen dat dit jaar niet doet, de volgende drie edities (2019 tot en met 2021 dus) ook aan die vereniging voorbij zullen gaan. Aegir had op de Heineken Roeivierkamp slechts drie dames op het water die niet in de eerstejaarsploeg zaten, en is daarmee niet bij machte een competitieve ploeg te formeren. De Groningers lijken hun lot te accepteren, en alhoewel het hun goed recht is om vier jaar te gaan bouwen aan een volgende ploeg, dient de vraag zich aan of dezelfde laconieke houding aan de dag gelegd zou worden als het om dat andere Hoofnummer zou gaan.

De rest

De rest van dit veld is moeilijk te peilen. Njord was vorig jaar lange tijd op weg naar een verrassing, maar de helft van de ploeg is dit jaar anders. Laga kon vorig jaar niet goed meekomen, maar heeft op drie plekken een andere roeier ingeschreven. Ook bij Argo komt slechts één naam overeen met de vorige inschrijving. Wellicht is het genoeg voor een verbetering ten opzichte van vorig jaar, toen een vijfde plaats hen ten deel viel.

Dat laatste is echter nog zeker geen gegeven. Er is namelijk *one more thing*. Niet alleen Triton ziet wel iets in het verdubbelen van haar kansen op een kroegjool, dit jaar mogen we ook voor het eerst twee niet-corporale verenigingen verwelkomen: Euros en Orca. Zij brengen het totaal dit jaar op acht deelnemende verenigingen, een flinke stijging ten opzichte van 2017. Kortom, een mooie opmaat voor het echte Hoofnummer een volwaardig Hoofnummer!

KROEGJOO

Van alle tradities rondom de Varsity spreekt die van de kroegjool toch wel het meest tot de verbeelding. De Varsity en kroegjool zijn al sinds 1878 onlosmakelijk met elkaar verbonden. Een deel van de toeschouwers ziet het Hoofdnummer vooral als een toss die bepaalt waar het feest kan worden voortgezet. “De Varsity is een kroegjool in de buitenlucht” is ook wel een treffende beschrijving van het walgebeuren tijdens de universiteitsroeiwedstrijden.

De kroegjooltraditie komt voort uit studentencorpora die in de 19e eeuw bijeenkwamen in kroegen en later hun eigen sociëteiten als Minerva en Phoenix. Bij bijzondere gelegenheden werd een groot feest aangericht en als het even kon werden de kosten op alle leden verhaald. Dat laatste leidde dus ook in de tijd van Kneppelhout tot controverse, getuige het citaat rechtsboven op de volgende pagina (onder pseudoniem) uit Studententypen.

Een Varsity-overwinning betekende kroegjool in de studentensociëteit van de winnende stad. Voor de oorlog ging het er schijnbaar beschaafd aan toe. Na de Varsity van 1930 zitten studenten uit Utrecht en het buitenland in de voorzaal van sociëteit PHRM gemoedelijk aan tafels te luisteren naar toespraken. Na de Tweede Wereldoorlog veranderde het karakter. Wim Cornelis herinnerde zich vorig jaar de jool van 1946 op PRHM: “De kroegjool was een puinhoop. Dat was niet leuk meer.” In de jaren erna zette de trend door. De Telegraaf schreef in 1963: “(...) dat we het nog steeds een treurige toestand achten, dat

de studentencorpora de laatste jaren niet in staat zijn geweest de Varsity-kroegjool op de winnende sociëteit te verheffen boven het niveau van een broodronken en baldadig festijn, waarvoor een verzekering een noodzaak is.”

Bij de Utrechtse kroegjool van 1967 werd de sociëteit omgebouwd tot een vesting. Het buffet was helemaal dichtgetimmerd. Middein was nog een klein luikje opengelaten waardoor de glazen bier werden aangegeven. Wie ongeduldig zijn hand door het luik stak, kreeg in plaats van een koel glas bier een hete croquet in zijn hand geduwd. Door de natuurlijke reflex iets vast te pakken verbrandde menigeen zijn hand. De bediende herinnerde zich: “Die nacht zijn er vijftienzeventig vaten door gegaan. De volgende morgen konden de lege teruggevonden worden in de bomen aan het Janskerkhof.”

Nereus brak met de traditie door in 1969 bij wijze van experiment een gemengde kroegjool van het eigen botenhuis te houden. Teleurgestelde verliezers maakten er een puinhoop van. Dat was ook het lot van de feesten van Okeanos en Euros in de jaren '80 en '90. Orca had in 1980 de twijfelachtige primeur om helemaal geen feest te geven. Nadat de Orcajool op de Vechtse Banen in 1999 in een gooi- en smijfestijn was ontaard, pakten de

Utrechters het in 2000 anders aan. Het feestje in Tivoli met DJ en vijf consumptiemuntjes per bezoeker was natuurlijk expres knorrig, maar zorgde voor een positieve sfeer en een leuke partij.

Het jaar erop won Skadi tot ieders verrassing het Hoofdnummer. Er was niets geregeld. Zelfs hun Permanent Commissaris zat thuis op de bank toen de Oude Vier als eerste over de eindstreep gleed. Skadipresident Yves Viegen hield echter het hoofd koel en liep direct na de wedstrijd met een schriftje rond om te noteren hoeveel fusten bier leden, oud-besturen en anderen wilden aanbieden. Het spontane feest op het RSC verliep gemoedelijk en omdat er meer bier was aangeboden dan gedronken was, maakten de gewiekste ondernemers uit Rotterdam winst op hun kroegjool.

De laatste echt traditionele kroegjool was waarschijnlijk die van Laga in 1997. Dat de oude mores indruk maken blijkt wel uit dit citaat, uitgesproken door de voorzitter van het College van Bestuur van de TU Delft bij het afscheid van de burgemeester Van Walsum in juli 1997: “De overwinning van Laga op de Varsity studentenroeiwedstrijden in april 1997. Die werd 's avonds (en 's nachts) op gepaste wijze gevierd in de Sociëteit Phoenix. Voor ons was na die overwinning het hoogtepunt dat wij vanaf de eerste verdieping, langs een eindeloos lijkende touwladder moesten afdalen in een kolkende studentenzee. Vervolgens hield jij een toespraak in sonnetvorm die het lawaai deed verstommen.”

Laga won sinds 1878 al 30 maal de Varsity en had ruim een eeuw de tijd om de traditie vorm te geven. Inmiddels zijn er veel nieuwe verenigingen en is de ooit vanzelfsprekende band met de corpora losser geworden. De studenten van nu zullen dus op zoek moeten naar nieuwe manieren om de traditie vorm te geven. Het kroegjoolmos heeft de woelige tijden overleefd en het zou prachtig zijn als dit bijzondere feest in de 21e eeuw blijft voortbestaan.

‘Jongens! als men het er eens door kon krijgen, dat er een jool, een algemeen bacchanaal werd aangelegd, een gloeiend feest; een feest welks weêrga desgelijks nog nimmer was aanschouwd; een feest, verbeeld je! waarmee de heele kas tot op het laatste centje naar de haaijen ging!’

Klikspaan in ‘Studententypen’ (1841)

Beeld uit archief van Johan ten Berg
—
Deze pagina
Orca vierde de Varsityoverwinning van 2000 met DJ in het Utrechtse Tivoli.
—
Volgende pagina
De laatste echt traditionele kroegjool was waarschijnlijk die van Laga in 1997. Beeld door Erwin Cardol
—
Triton wint de Varsity in 1930. Vooroorlogse overwinningen werden schijnbaar beschaafd gevierd. Beeld door W.F. de Wildt

MET DAS OM HALS EN LUS IN HAND

De oorsprong van de zwemtraditie

Ieder jaar weer gaan we uit de kleren. Of het weer moet écht tegenzitten. De dames schaars gekleed in ondergoed en de heren enkel met das om de hals en geslacht in de hand, tuimelt bijna het hele ledenbestand van de vereniging die de Varsity wint het Amsterdam-Rijnkanaal in. Een geweldig schouwspel, dat ondertussen karakteristiek is voor de wedstrijd. In 1962 werd het zwemmen zelfs vereeuwigd in de film 'Alleman' van regisseur Bert Haanstra, als een 'typisch Hollandse eigenaardigheid'. Maar wat is nu precies de oorsprong van deze traditionele eigenaardigheid?

Naoorlogse euforie

Het gerucht ging dat de oorsprong ligt in 1946, het eerste jaar dat de Varsity weer plaatsvond na de zwarte jaren van de oorlog. Iets over een vliegtuig, een dropping en een massale zwempartij zoals nog nooit vertoond. P.C. Brühl schrijft in de geschriften van Nereus het volgende over de traditie: "Voor de Tweede Wereldoorlog raakte er ook weleens iemand die wat onvast ter been was te water, maar nooit zo massaal als na 1946. Triton kwam op de eerste naoorlogse Varsity winnend over de finish. Boven dit ongetwijfeld toen ook al chaotische tafereel bromde een vliegtuigje. Het liet een koker vallen met daarin een nieuwsbulletin van het studentenblad 'Vox Humana', waarop gedrukt stond: 'Triton wint Varsity'. Het moet een warm voorjaar geweest zijn, want een enthousiasteling zwom met de tekst naar de winnende ploeg toe. Er begaven zich ieder jaar meer mensen te water, het begin van een ijskoude traditie."

De geschriften zijn duidelijk, maar bij navraag verklaart Dirk Bloemers, winnaar van het hoofdnnummer in 1946, zich niets te kunnen herinneren van een zwempartij. De bronnen spreken elkaar dus enorm tegen. Een duidelijke conclusie over de gebeurtenissen dat jaar kan daarom helaas niet worden getrokken.

Triton won ook in 1947 en 1948 de Varsity. Ook over het zwemmen op deze edities bleef veel onduidelijk. Filmmateriaal laat geen zwimmers zien, maar in een eerder interview met een Oude Vier-roeiër van Triton uit die jaren, Wim Cornelis, wordt ook door hem écht over zwimmers gesproken. Cornelis verklaart in een interview in de almanak van Triton zelfs: "De Varsity was toen precies hetzelfde. Alle mensen van Triton sprongen het water in na de overwinning. Toen we bij de kant aankwamen, kwam er iemand van de kroeg met een borrel jenever aanzetten. Je kan je wel voorstellen hoe dat dan gaat."

Bij welke editie de traditie van het massale zwemmen zijn precieze oorsprong vindt, wordt dus niet helemaal duidelijk. Wel kan in zekere mate geconcludeerd worden dat deze traditie in ieder geval na de oorlog is ontstaan. Maar zwemmen bij het hoofdnnummer op zich vindt zijn oorsprong al veel eerder, in de sleutelstad.

Het mos uit Leiden

Nader onderzoek wijst namelijk uit dat de zwemtraditie van oudsher bestond, maar in een andere vorm. Officieel kende Minerva de traditie dat bij een overwinning van Njord de praeses uit Leiden de eerste is die de ploeg zal feliciteren. En dé manier om de eerste te zijn, is op de eindstreep, te water.

Een bekende foto van de rector van de I.S.S.A. (de Senaat van het A.S.C.) in 1931 toont hem volledig correct gekleed, tot zijn knieën in het water met een krans op de arm, klaar om de winnende Nereus-ploeg te feliciteren. Een traditie die hij zou kunnen hebben afgekeken van het mos van Njord, dat in 1929 won en toen voor het eerst sinds 1908 de gelegenheid kreeg om deze traditie van het zwemmen weer te vertonen. Dit zou betekenen dat de oorsprong van het massale zwemmen zich eind jaren 20 en begin jaren 30 begon te ontwikkelen. Want de rector zwom dat jaar niet alleen, zoals de officiële traditie voorschrijft, maar met een beperkt aantal andere lieden. Ook dat is te zien op fotografisch materiaal.

Naaktheid

Van hieruit ontstonden ergens na de oorlog de massale zwempartijen van alle leden per vereniging. Maar een factor die bij de huidige gewoonte nogal bekend is, missen we dan nog: de naaktheid van het geheel. Als de beelden uit het verleden van naoorlogse Varsity worden bekeken, is te zien dat men gekleed te water gaat. Maar dat slaat in de jaren '70 om.

Bij het terugkijken van jaarlijkse beelden valt de duik uit 1972 en 1973 op. In 1972 is te zien hoe Lagaaiers massaal te water gaan om hun Oude Vier te feliciteren. Maar wel met onderbroek aan. Eén enkeling

wordt gespot terwijl hij poedelnaakt het kanaal uit wordt getrokken, maar omdat men zich kan voorstellen dat bij een gehaaste duik loszittend ondergoed nog weleens over de enkels wil glijden, strepen we deze voor het gemak weg. In 1973 echter is te zien hoe de Lagaaiers massaal tonen waar zij de bijnaam 'de stoutste' aan te danken hebben. Alle mannen springen met ontbloot geslachtsdeel het ijskoude water in. Maar waarom ineens die ogenschijnlijke omslag? Wat was er anders in 1973?

Knorren shockeren? Of flower power?

Wel, het enige dat anders was in 1973, was het feit dat vanaf dat jaar alle NSRF-leden welkom waren op de Varsity. Dus ook de "knorren" waren op deze Varsity aanwezig. Zou de massale naakte duik dan een vorm van protest zijn geweest? Of was het puur door de externe factoren van flower power en vrijheid die in de jaren '70 rondzweefden?

Een telefoontje met het bestuur van Laga uit die tijd maakt in ieder geval korte metten met de eerste theorie. Traditie lijkt echt gewoon te ontstaan door spontane ontwikkeling en wellicht een praktische reden: het droog houden van je kleding. Gewoon zo'n samenloop van omstandigheden. Hoe het ook zij, de traditie zoals wij deze vandaag de dag kennen is voltooid. En laten we wel wezen, deze traditie heeft zich op wat voor wijze dan ook, ontwikkeld tot een indrukwekkende uitspatting van studentikoze ondeugendheid. Iedereen te water! Met das om hals en lus in hand!

Vorige pagina
Nereus wint de Varsity. Met enkel een das om, en geholpen met zwembandjes vieren de Nereiden de overwinning. Beeld door Ben Kortman

Deze pagina
De rector van de I.S.S.A. gaat te water om de winnende Nereusploeg te feliciteren. Beeld door Eeftink

In de jaren 30 wordt er voor het eerst door meer dan één persoon gezwommen.

Langs de meanderende Vecht, verscholen in het bosrijke gebied bij Breukelen, ligt de campus van Nederlands’ oudste private universiteit: Nyenrode, genoemd naar kasteel Nijenrode, waarin de instelling gevestigd is. Al sinds vlak na de oorlog wordt hier op de langgerekte wateren van de Vecht geroeid – N.R.V. Het Galjoen, opgericht in 1946, is de oudste sportvereniging die de universiteit rijk is en het botenhuis is zelfs aangemerkt als rijksmonument.

Galjoen Goud: over de grootste studentenroeivereniging van Stichtse Vecht

tekst door Roos Blaauwendraad

Ik word ontvangen door oud-Skadiaan Erik van de Zande, momenteel masterstudent aan Nyenrode, en Rien Voormolen, Galjoen-mastodot, die al sinds zijn aankomst in 1966 enorm betrokken is bij de kleine vereniging.

Kleine studentenpopulatie

Sportiviteit heeft bij Nyenrode altijd hoog in het vaandel gestaan. Voormolen vertelt: “In mijn tijd was elke dag sporten verplicht. We hebben hier rugby, hockey, boksen en natuurlijk roeien. Ikzelf heb hier twee jaar gestudeerd – dat was voorheen de duur van de opleiding.” Hiermee komen we direct op het probleem waar Het Galjoen de afgelopen 25 jaar mee heeft gekampt – vanaf 1993 is de vereniging mede opengesteld voor burgers, omdat de meerjarige opleidingen uit het studieprogramma waren verwijderd. De toestroom van nieuwe studenten bij de roeivereniging was om die reden enige tijd behoorlijk matig.

Van de Zande, zelf in de afrondende fase van zijn Master of Management, haakt in: “Sinds twee jaar hebben we hier weer bachelorstudenten. We hopen dat de vereniging hierdoor een boost van studentleden krijgt – nu zijn het er op z’n best twaalf.” Maar het roeien is lastig van de grond te krijgen: pas in maart vangt voor nieuwe studenten de zogeheten sportmodule

‘roeien’ aan, waarin ze acht weken lang de boot in gaan. De Varsity komt voor die nieuwe studenten duidelijk te vroeg. “Eigenlijk zouden wij gewoon, net als andere verenigingen, moeten beginnen met roeien in september. Een soort afroeiperiode. Maar in september worden die studenten overspoeld met nieuwe activiteiten. Serieus leren roeien zit er dan gewoon niet in.” Zo is de gezelligheidsvereniging van Nyenrode, genaamd ‘Nieuwe Compagnie van Verre’, enorm actief. “Ze hebben zo’n veertig commissies. Hier op de campus hebben we een bruisend studentenleven. Daarnaast is de workload van de opleiding ook hoog. Alles bij elkaar zorgt ervoor dat er nog weinig aandacht is voor roeien.”

Overnaadse vier

Voormolen heeft samen met Marleen Breman (oud-Aegir) afgelopen Varsity het voortouw genomen in deelname in het mannenveld van de overnaadse vier. Voor het eerst sinds lange tijd verscheen Het Galjoen op de Varsity aan de start. De mannen uit Breukelen eindigden echter op een jammerlijke een-na-laatste plaats. “Ze roeiden echt verdienstelijk – goed genoeg voor een finaleplaats. Maar het ging mis in de aanloop naar de start.” Voormo-

len had de heren op het hart gedrukt om tijdig bij de start te zijn. Daardoor waren ze wel erg vroeg. “Ze hadden dus de boot maar ergens in de kant gelegd en hebben in het gras bij de start zitten wachten. Bij het instappen is het stuurkoord onder het roer geraakt. De stuurvrouw heeft dat niet gesignaleerd, met als gevolg dat de boot zwabberend richting de finish moest.” Toch is de ambitie om dit jaar weer een overnaadse vier op het water te leggen, het liefst zelfs twee: bij de mannen én de vrouwen.

Een deelname aan de Oude Vier heeft er voor de kleine vereniging nooit ingezet, maar de overnaadse vier staat al decennia bij Het Galjoen op het programma, getuige het lustrumboek dat Van de Zande me overhandigt. ‘Galjoen Goud’ prijkt op de kaft van het boekje, dat is uitgegeven ter ere van het vijftigjarig bestaan. In de uitgave is minutieus vastgelegd in welke jaren en met welke opstellingen is deelgenomen aan de Varsity. Ik sla het boek open en beland in het jaar 1984, ‘een revolutionair jaar’, getuige het naslagwerk, waarin onder andere ook het Galjoenlied gecomponeerd is. ‘Er was dit jaar weer een VARSITY TEAM,’ wordt trots vermeld. De mannen worden stuk voor stuk voorgesteld. ‘M.M.A. Brakenhoff (drie): door zijn ijzersterke ritme weet hij het pompen, hokken, dompen en dansen van de boot altijd op te vangen. Zijn aantal slagen per minuut benadert zijn schoenmaat.’

Monumentaal botenhuis

De mannen leiden mij rond op het terrein van Nyenrode. Ze tonen mij het koetshuis, de zogeheten zolderbar en uiteraard het prachtige kasteel Nijenrode. De studenten wonen in principe op de campus die achter het kasteel ligt.

De rondleiding eindigt bij het karakteristieke botenhuis. Trots laat Voormolen mij binnen in het gerestaureerde gebouw, dat al in 1915 is neergezet en vanwege zijn monumentale status nooit van buiten mocht worden aangepast. In 2006 heeft een grote en broodnodige restauratie plaatsgevonden, waar Voormolen destijds ook bij betrokken is geweest. “Dat was nog een hele onderneming, want de toenmalige directeur wilde van ons tienduizend gulden voor het botenhuis zien. Dat geld hadden we niet. Bij de notaris kwamen we erachter dat het pand helemaal niet in eigendom was van Nyenrode. Uiteindelijk konden we het voor één euro overnemen. Dat was wel een gelukje.”

Het botenhuis is vanbinnen in uitstekende staat en ook het materiaal ziet er goed uit. Voormolen: “We hadden na de restauratie nog wat geld over, dus we hebben meteen een aantal goede boten aangeschaft.” Saillant detail: in de lengte past geen acht in het schuithuis van Het Galjoen. “Maar dat is ook niet nodig,” grinnikt Van de Zande, “want we hebben toch nooit acht roeiers om erin te zetten.” Ook de roeiomstandigheden zijn uitstekend. “We kunnen helemaal richting Utrecht en de andere kant op richting

Muiden roeien. Met pleziervaart kan het in de zomer en weekenden druk zijn, maar verder is het roeiwater prima.”

Varsitygoud lijkt ver weg

Bij het parkeerterrein maak ik nog een praatje met de oud-Skadiaan. Op de vraag of hij naar de Varsity komt, krijg ik tot mijn verrassing een vertwijfeld antwoord. “Dat ligt eraan of er een ploeg van ons gaat. Mijn zusje start de marathon van Rotterdam, die tegelijkertijd plaatsvindt. Dat vind ik natuurlijk ook belangrijk.” Kenmerkend voor Het Galjoen, bedenk ik tijdens mijn autorit richting huis. Een prachtige vereniging met uitstekende faciliteiten, helaas niet met de studentenpopulatie die het verdient. Galjoen Goud, het klinkt goed, maar Varsitygoud zit er voorlopig niet in. Een finaleplek in de overnaadse vier moet mogelijk zijn.

Vorige pagina
Het schuithuis van Het Galjoen.
Beeld door Shee Choi

Deze pagina
Na de restauratie was er geld over,
dus zijn er meteen wat nieuwe
boten aangeschaft. Beeld door
Roos Blaauwendraad

Wijsheid uit het Oosten

Gewoongetrouw vult sociëteit 'Sevende Camer' zich iedere donderdagavond met roeiers van de Drienerlose Roei-Vereniging. De leden van de gelijknamige zeil- en kanovereniging, waarmee de roeiers van Euros de sociëteit alsmede de overige faciliteiten aan de Auke Vleerstraat 99 delen, zijn op deze avonden niet welkom. Goed gebruik is dat aan het einde van het diner de voorzitter zijn kruk inruilt voor de preekstoel en met de vereniging de afgelopen week doorspreekt. Met zijn laatste woorden luidt hij vervolgens de avond in: "Poar neem'n".

Op drukke avonden is het zaak om op tijd te komen, want op last van de brandweer mogen er niet meer dan 180 personen in de sociëteit aanwezig zijn. Aan de deur wordt nog met de tikker geteld en zodra de 180 is aangetikt, geldt het principe van 'één eruit, één erin'. Verre van ideaal, aangezien Euros de afgelopen jaren stevig gegroeid is, met circa 20 personen per jaar. Naast problemen op de sociëteit biedt ook de loods nog maar weinig ruimte en de herverdeling hiervan, in goed overleg met de zeilers en kanoërs, lijkt dan ook een tijdelijke oplossing.

Omvang geeft recht van spreken

Althans, in het geval de club blijft groeien. De afgelopen introductieweken was dit de insteek en werd dit gestimuleerd door het lid dat de meeste mensen inschreef te belonen. Gevolg was dat er veel mensen lid werden met weinig tot geen affiniteit met het roeien. Volgens voorzitter Fedde Gaastra zou deze groei één van de redenen kunnen zijn dat de reeds bestaande kloof tussen roeiers en niet-roeiers verder is uitgediept. In dit geval heeft elk nadeel echter ook zijn voordeel. Door de kwantiteitsinjectie mag Euros zich inmiddels de grootste studentensportvereniging van Enschede noemen en worden zij ook steeds meer betrokken bij overleggen tussen de universiteit en 'traditionele' gezelligheidsverenigingen. "Omvang geeft recht van spreken, maar de vraag is of wij als roei- of studentenvereniging van dit recht gebruik willen maken," aldus Gaastra.

Identiteitscrisis

Een goede vraag waar in studierend Nederland meer roeiverenigingen mee zullen worstelen. Hoe profileren wij ons? Is er nog be-

hoefte aan een puur roeilidmaatschap? Is het op dit moment niet zo dat iedere student op zoek is naar de extracurriculaire verdubbelaar? Zonder nevenactiviteiten kom je immers nooit aan een fatsoenlijke baan. Gaastra geeft aan dat Euros hier in haar beleid bij stilstaat en gekozen heeft voor een doel dat zich niet enkel richt op roeien: "Het lidmaatschap van een studentenroeivereniging is uniek. Wij stimuleren een ambitieus studentenleven met daarin top- en recreatiesport. Wij streven ernaar om de beste vereniging te zijn waarin Enschedese studenten zich kunnen onderscheiden en in een vertrouwde omgeving kunnen uitblinken."

Geen wedstrijdcommissaris

Zoals uit haar meerjarenvisie blijkt, is Euros meer dan roeien en dat blijkt ook uit de verdeling van de bestuursfuncties. Dit jaar is er namelijk geen wedstrijdcommissaris. Gaastra is hier vrij luchtig over: "Bij de formatie van ons bestuur waren wij met zes. We hebben toen keuzes moeten maken bij het verdelen van functies. In overleg met verschillende organen binnen de vereniging is er besloten om een commissie op te richten die de functie van wedstrijdcommissaris vervult." Een opmerkelijke, maar interessante keuze. Een studentenroeivereniging zonder profcoach is tegenwoordig zeldzaam, maar hoe vaak zie je nu een roeivereniging zonder wedstrijdcommissaris? Volgens Gaastra is alles vrij soepel verlopen: "Buiten de gebruikelijke kinderziektes hebben wij tot op heden weinig problemen ervaren. Hierbij moet gezegd worden dat het seizoen nog niet echt begonnen is, maar aan het eind van het seizoen zullen we evalueren en wellicht hebben wij wel nooit meer een fulltime wedstrijdcommissaris nodig."

Poar neem'n

Een gedurfde uitspraak, maar wel een interessante. Voor verenigingen met een wisselend aantal bestuursleden en relatief kleine wedstrijdsectie zou het weleens een ideale oplossing kunnen zijn. Een commissie zou immers mooi de continuïteit kunnen waarborgen en is vaak in staat om objectievere beslissingen te nemen. Nadeel is wel dat er in het bestuur geen persoon is die zich fulltime kan richten op de strategie van de wedstrijdsectie. Maar goed, het is afwachten hoe het seizoen zal gaan verlopen voor de club uit het Oosten. Op de Winterwedstrijden hebben de roeiers in ieder geval laten zien dat er ook zonder wedstrijdcommissaris (selectief) vooraan gevaren kan worden. Hopelijk is het een voorbode voor de Varsity. We laten ons verrassen en anders kunnen we er altijd nog een 'poar neem'n'.

DE JONGENS OP DE CITTA'S

Vincent en Tycho Muda

Vorig jaar haalde het Varsity Magazine zich de toorn van de bekendste roeitweeling van Nederland op de hals met een stuk waar de mannen in een niet al te best daglicht werden gezet. De verwachting was dan ook dat een stuk over henzelf er niet in zou zitten. Maar de Muda's zijn altijd beter geweest met riemen dan met strijdbijlen, en reageerden direct enthousiast op een verzoek tot een interview. Onder de voorwaarde dat we niet ingaan op het artikel van vorig jaar. Bij deze laten we het er dan maar bij.

Vincent is te laat. Een haperende fietsketting. "Op de brug hier staat al een maand ofzo een brommer, misschien moet ik die maar meenemen. Sowieso dat dat ding gestolen is en niemand die meer komt halen." Waarschijnlijk zijn over Vincent en Tycho Muda de meeste journalistieke letters getypt van alle toproeiers in Nederland van de laatste jaren. Hun opvallende verschijning en openhartige manier van doen maakt dat schrijven over hun roeiprestaties nooit echt een uitdaging is geweest. En als we dan ook niet in kunnen gaan op het stuk van vorig jaar, dan moeten we het maar over vroeger hebben.

Weesp

Op 11-jarige leeftijd worden de mannen door een meisje gevraagd of ze mee willen kijken bij roeivereniging Weesp. Roeien boeit ze niet zoveel, maar het meisje des te meer, en als zij zegt lid te worden doen zij dat natuurlijk ook. Een half jaar later verhuist ze naar Utrecht en laat de jongens achter in Weesp. Maar met coach Anne Wagenaar beleven ze de grootste lol. In Sydney wint de vrouwen acht zilver, en als Anne vraagt wat ze dan willen bereiken in het roeien grappen ze dat de Olympische Spelen natuurlijk het doel is. In Janousek-skiffjes en een dubbeltwee, beiden in de kleuren van hun vereniging, valt het tweetal dan al op binnen het wereldje. Niet omdat ze er veel van bakken overigens.

RIC

Tot hun 15e blijven ze hun thuisvereniging trouw. Hun middelbare school ligt in Hilversum, dus om verder te kunnen groeien lijkt Cornelis Tromp een logische stap. Maar de groep met overwegend wat oudere en vooral zwaardere jongens past niet goed bij ze. "Die gasten van 18 gooiden alle-

maal gewichten op onze nek die we helemaal niet konden tillen. We vielen bijna meteen om." Bij RIC in Amsterdam loopt op dat moment echter ook een grote groep junioren rond. De individuele kwaliteiten zijn wellicht niet het grootst, maar de groep is breed genoeg om samen met de Muda's een volledige RIC-acht te maken, die op nationale wedstrijden meerdere malen hoge ogen gooit. De fietstochten naar Amsterdam zijn echter een heikel punt in deze periode. Maar op 16-jarige leeftijd schaffen de broers allebei een oude Citta brommer aan. De betrouwbaarheid laat te wensen over, maar van een beetje sleutelen zijn ze niet vies. "Bijna altijd lag het aan de bougie. En als dat het niet was, was het een bougiekabeltje. Daarna ging je naar de sproeiertjes kijken, en daarna naar de cilinder. Na een tijdje had je dan het halve motorblok vervangen. Nou, dan deed hij het wel weer een paar maanden."

Het is rond deze tijd ook duidelijk dat de jongens niet helemaal aan het standaardbeeld van de roeiwereld voldoen. Het maakt ze tot opvallende, maar ook geduchte tegenstanders, die voor de duivel niet bang lijken. "Mensen hadden het er vaak echt lastig mee dat wij net even anders deden dan zij, dat maakt je onvoorspelbaar." Menigeen die ooit een wedstrijd tegen hen geroeid heeft zal dit kunnen beamen.

“Hoe noemen jullie ons ook alweer, biggetjes?”

Skøll

Als hun juniorentijd erop zit worden de mannen lid bij Skøll. Een grote groep lichte roeiers, met mannen als Maarten Tromp en Maarten de Boer, adopteert hen in feite. De overstap naar het lichte roeien betekent onmiddellijk de doorbraak van de tweeling, al gaat dat het eerste jaar nog niet vanzelf. "Susannah had ons gevraagd voor de lichte acht in 2007. Maar we deden nog eindexamen en vonden onszelf eigenlijk te jong. Bovendien hadden we de vakantie naar Chersonissos al geboekt." Een uitzending naar het SB WK in Schotland is echter nog wel te doen, met een vierde plaats als resultaat. De vier jaren die de tweeling op het WK voor roeiers onder de 23 jaar mag verschijnen tellen ze simpelweg af naar goud: vierde in 2007, brons in de twee in 2008, zilver in de twee in 2009, en in 2010 de wereldtitel in Brest, Wit-Rusland. Na de Spelen van Peking sluiten de mannen ook aan bij de A-équipe van de bond. De brutaliteit en onbevangenheid brengt hen in de vier-zonder in 2009 meteen aan kop in de WK finale, maar een enorme snoek gooit roeit in het eten.

In de tussentijd gebeurt er in Nederland ook het nodige. Skøll heeft uiteraard eigenlijk helemaal niets met de Varsity, maar doet sinds een aantal jaar wel mee aan het hoofnummer. Het lijkt de Muda's ook wel wat. "Je bent toch wedstrijdroeier, en die wedstrijd heeft echt wel wat. Alleen dat gedoe eromheen, met een diner en zo'n hele hype, dat hoeft niet echt. Mensen die de Varsity belangrijker vinden dan de Spelen, dat is echt raar." De motieven om deel te nemen zijn dus goeddeels sportief, en stiekem ook wel een beetje tegendraads. "Het is ook gewoon leuk om corporale verenigingen te verslaan. Hoe noemen jullie ons ook alweer, biggetjes? Wij mogen ook meedoen, maar jullie hebben ons dit anti-gedrag wel een beetje in de schoenen geschoven."

In 2009 maken ze hun debuut op het Amsterdam-Rijnkanaal. Een finaleplaats valt hen ten deel, maar verder dan een zesde plaats reiken ze uiteindelijk niet. In 2010 legt Skøll een serieuze vier op het water. Het bestuur is duidelijk niet gewend dat er begin april daadwerkelijk iets te winnen valt. "Ze waren echt bang dat we gingen winnen, want ze hadden helemaal niks voorbereid." In de voorwedstrijd gaat het direct mis. Niet

bij Skøll, maar verderop in de baan. Er staat een stevige zijwind, en Theta waait haar baan uit, waardoor Nereus gehinderd wordt. De volle 2000 meter wordt voltooid, maar de kamprechters nemen een onorthodoxe beslissing: de wedstrijd moet in zijn geheel opnieuw. Het is uiteraard niet ideaal, maar als je de Varsity niet al te serieus neemt, kan je hier wel mee overweg.

Dat geldt zeker niet voor Nereus. De mannen van de Amsteldijk hebben al vier keer op rij moeten toezien hoe Skadi er met dezelfde ploeg met de winst vandoor gaat. Een wachttijd die toen, en tegenwoordig des te meer, ongebruikelijk lang is voor de corporale Amsterdammers. Voor de finale laten de Muda's het dan ook niet na hen nog even extra te tergen. "Hé jongens. Ja jullie! Voor jullie is dit super belangrijk toch?!" Achter het dominante Skadi behaalt Skøll haar hoogste notering ooit op de Varsity, met een tweede plek.

In 2011 lijkt Skøll de Varsity nog serieuzer te nemen. Het plan is om Tycho en Vincent samen met Tim Heijbrock en Björn van den Ende aan te laten treden. Heijbrock blijkt echter ook af en toe wedstrijden namens Willem III uitgekomen te zijn, en de KNSRB laat hem niet toe tot het hoofnummer. Als Tycho dan ook nog een blessure opdoet is het duidelijk dat de Jan Vroegopsingel nog wel een tijdje verstoken zal blijven van Varsitygoud. Vincent start wel, maar een finaleplaats zit er niet in.

De Amstel

Aan het einde van hun studietijd verruilen ze hun studentenvereniging voor de vereniging van hun ouders: de Amstel. Waar de meeste roeiers pas overstappen naar een burgervereniging als ze meer zin hebben in appeltaart dan een 'drie-op-tien' is het bij de Muda's gewoon een wisseling van pakje en bladen. De Spelen in Londen waren weliswaar niet wat ze ervan gehoopt hadden, maar met een finaleplaats zeker niet onverdienlijk. De aanloop naar Rio is inmiddels een bekend verhaal, en eindigt in 2015 met het dieptepunt in de sportloopbaan van de kleurrijke tweeling. Opvallend is dat op de vraag wat nou de mooiste tijd in het roeien was, beiden stellig het laatste jaar, 2016, aangeven. "Na onze breuk met de KNRB merkten we pas dat we echt onszelf kwijt geraakt zijn. De belangen bij zo'n A-équipe zijn heel groot, alles is extreem serieus en moet op een bepaalde manier. Wij hebben daar te lang in gezeten." Inmiddels lid van de vereniging waar vader en moeder Muda ook roeien, worden de laatste negen maanden gevuld met trainingskampen in Italië en zelfs Japan. Hun snelste tijd ooit in de twee-zonder varen ze op de ARB dat jaar: 6:26.

En nu?

Op de vraag of Tokio 2020 in hun hoofd zit zijn de mannen duidelijk: absoluut niet. Vincent: "Tycho had misschien nog wel langer door kunnen gaan, maar ik was in mijn hoofd helemaal op." De in de media breed uitgemeten ruzie met oud-ploeggenoten en bondscoaches raakt beiden hard, en laat sporen na die een terugkeer definitief onmogelijk maken. Ook het besef dat hun mooiste tijden voor en na de tijd bij de Olympische équipe lagen, speelt hierbij een rol. In plaats van te roeien runnen ze in het souterrain van hun laatste club een soort mini sportschool.

Ik heb tegen het einde van het gesprek het gevoel dat de mannen in hun 14 jaar als wedstrijdroeiers een hoop illusies armer, en een hoop ervaringen rijker zijn geworden. Na een moeilijke periode waarin pijnlijk duidelijk is geworden wat de keerzijde van in de schijnwerper staan is, hebben ze zichzelf inmiddels weer aardig teruggevonden. Dat de jongens op de Citta's vanbinnen nog niet weg zijn wordt duidelijk bij het verlaten van het gebouw van de Amstel. De brommer op de brug wordt drie keer aangeduwd en start zowaar. "Ik zou hem toch maar laten staan Vinnie." "Ja, inderdaad, hij lekt. Dat is dus zo'n kapot brandstofslangetje." "Nee dat bedoel ik niet. Zo'n gestolen ding kan je nooit verzekeren man."

Titelpagina

Boven: De 14-jarige Muda's starten voor Weesp (op posities slag en 2). Midden: Vincent Muda. Onder: Tycho Muda. Beeld door Sybrand Treffers

Deze pagina

In 2010 halen de Muda's met Skøll de finale op de Varsity en roeien ze naar een verdienstelijke tweede plaats. Beeld door Rogier van Steenis

OP DE KANT

Al ruim drie decennia fungeert Willem Westermann in uiteenlopende hoedanigheden als onmisbare steun voor de organisatie van de Varsity. Vrijwel geen roeier weet wie hij is. Tijd om zijn elementaire rol te belichten in het omtoveren van een kale oever tussen weilanden tot een sfeervol terrein voor roeiers en toeschouwers. En in het professionaliseren van de krachtmeting tussen de beste studentenverenigingsploegen van het land.

tekst door Bas Burggraaf

Als student

De Varsity van 1983 verdeelde roeiend Utrecht. Een deel was uitzinnig van vreugde, een deel bleef verbitterd achter. Willem Westermann verkocht als eerstejaars Tritonlid artikelen op het terrein en was er getuige van hoe Orca zijn oudere stadgenoot, nota bene tijdens de honderdste editie, te kakken zette.

Ondanks deze vernedering op roeigebied maakte de wedstrijd als zodanig een grote indruk op Westermann. De volgende jaren leverde hij aanvankelijk een bescheiden bijdrage door ervoor te zorgen dat de vlotten in orde waren en de boten op tijd in en uit het water werden getild. Al snel bemoeide hij zich op meer vlakken met het voor de organisatie van de wedstrijd noodzakelijke materiaal.

Zijn enthousiasme kreeg een overtreffende stimulus toen hij in 1987 als sociëteitscommissaris van het Utrechtsch Studenten Corps in de overnaadse twee uitkwam. “Dat was toen nog een mooi nummer over twee kilometer. We namen de voorbereiding erg serieus en gingen zelfs intraining. Helaas namen de anderen het nog serieuzer en werden wij laatste.”

Als fiscus van de 107e Varsity bleef hij zich naast het kasboek met het materiaal bemoeien. “In de jaren daarna fungeerde ik als hulp voor de Varsity. We organiseerden toen dingen zelf die tegenwoordig grotendeels door bedrijven worden gedaan: portofoons,

omroepinstallatie, elektriciteit, douches, tijdwaarneming et cetera.” Hij herinnert zich een editie waarbij de communicatie via veldtelefoons verliep omdat de portofoons niet betrouwbaar bleken te zijn. Eind jaren tachtig werd ook de eerste computer op de Varsity in gebruik genomen – destijds een luxe, nu niet meer weg te denken.

Als professional

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan, en Westermann besloot van zijn passie zijn beroep te maken: hij stortte zich op de evenementenwereld, waarin hij tegenwoordig als ‘regelaar’ nog steeds actief is. Voor de Varsity komt dat goed uit. “Ik kon het nodige regelen omdat ik contacten in de evenementenbusiness heb.” En zo gebeurde het dat de Varsity eind jaren negentig de introductie van een heus videoscherm beleefde. De materiaalploeg sloot verschillende door Westermann onderhands gefikste beveiligingscamera’s aan op het hoofdscherm. “Een groep studenten achter joysticks bediende de camera’s.” Ook voor de tijdwaarneming was enige mankracht nodig: vrijwilligers drukten op knoppen als de ploegen langs de meetpunten kwamen. De signalen werden via een kilometerslange kabel doorgegeven aan de finishbus, waar Westermann en consorten de uitslag compileerden. “De nadruk lag op de volgorde van aankomst, niet op de tijden.” Hij vertelt met enige nostalgie over deze finishbus, die toentertijd als zenuwcentrum van de wedstrijd fungeerde. Westermann bemande de bus onder meer met Algemeen Commissaris van de KNSRB, Jan Albert Valk.

De mannen fungeerden voorts als omroepers (“geen wedstrijdverslag”), als vraagbaak voor de wedstrijdleiding en verzekerden dat er foto’s van de finish waren.

Als conservator

Met de toenemende professionaliteit van de Varsity nam ook het benodigde materiaal voor de organisatie toe. Een deel van het materiaal werd jaarlijks opgeslagen in een materiaalcontainer die bij een aannemer in bewaring werd gegeven. Een zo mogelijk nog groter deel werd bij het bedrijfspand van Westermann ondergebracht. Zo werd het traditie dat de materiaalcommissarissen de opbouwweek voorafgaande aan de wedstrijd inluidden met een bezoek aan de befaamde materiaalschuur van Westermann. Nu steeds meer voorzieningen door externe bedrijven worden gefaciliteerd, is de noodzaak om een grote materiaalvoorraad aan te houden verminderd. Maar Westermann is nog steeds de conservator van kleding, pompen voor de douches en curieuze artefacten.

Als technicus

In de jaren negentig stak Westermann zelf ook minimaal drie dagen de handen uit de mouwen in de opbouwweek. Legendarisch daarbij was de materiaalavond. Op een van deze avonden stookten de aanwezigen het kampvuur zo hoog op dat passerende treinen halt hielden, omdat hun machinisten een calamiteit vermoedden. Uiteraard duurde het niet lang voordat de sterke arm aan deze jolijt een einde maakte. Sindsdien zijn de vereisten voor het vreugdevuur keurig gecodificeerd in een heuse kampvuurvergunning.

Vlak na de eeuwwisseling verruilde het publieksterrein de noordoever van het Amsterdam-Rijnkanaal voor de overzijde. Westermann legt uit dat dit gezien de oprukkende bebouwing onontkoombaar was. Bovendien was het terrein in het zuiden eigenlijk geschikt. Door de gradiënt van de oever kon de finishbus echter niet meeverhuizen. De finishtoren deed op voorspraak van Westermann zijn intrede.

Toch zorgde de kanaalsprong voor enkele verrassingen. Doordat de camera’s nog op de noordoever waren gesitueerd, gingen de boten van links naar rechts over het eveneens aan de Houtense kant gesitueerde scherm. De toeschouwers die in afwachting van hun

“Ik ben er trots op dat het voor en door studenten is”

favorieten reikhalzend naar het westen tuurden, werden plotseling verrast door vanaf hun rechterzijde opstomende boegballen. Het jaar daarop verplaatste de materiaal-

ploeg de camera’s toch maar naar de andere oever. De signalen konden met een zender naar de overkant verzonden worden en de perspectieffout was gecorrigeerd.

Als liefhebber

Inmiddels is de intensiteit van Westermanns arbeid tijdens de voorbereiding een stuk lager. “Ten eerste omdat niemand onmisbaar is, ten tweede omdat bedrijven veel hebben overgenomen.” Het bijzondere is overigens dat hij nog steeds de vrijdagavond voor de wedstrijd met de materiaalcommissarissen uit zijn eigen Varsitycommissie op het terrein verzamelt “om een biertje te drinken”, terwijl de materiaalavond enkele jaren geleden ter ziele is gedragen.

Maar zijn afgenomen fysieke toewijding betekent allerminst dat zijn betrokkenheid is verminderd. Op de wedstrijddag fungeert hij als een van de gastheren van het VIP-paviljoen. En tegelijkertijd voelt hij zich nog altijd medeverantwoordelijk voor een goede gang van zaken rond de finish. In het bijzonder bij het zwemritueel is hij alert. “Dat is één van de grootste risico’s van de wedstrijd.”

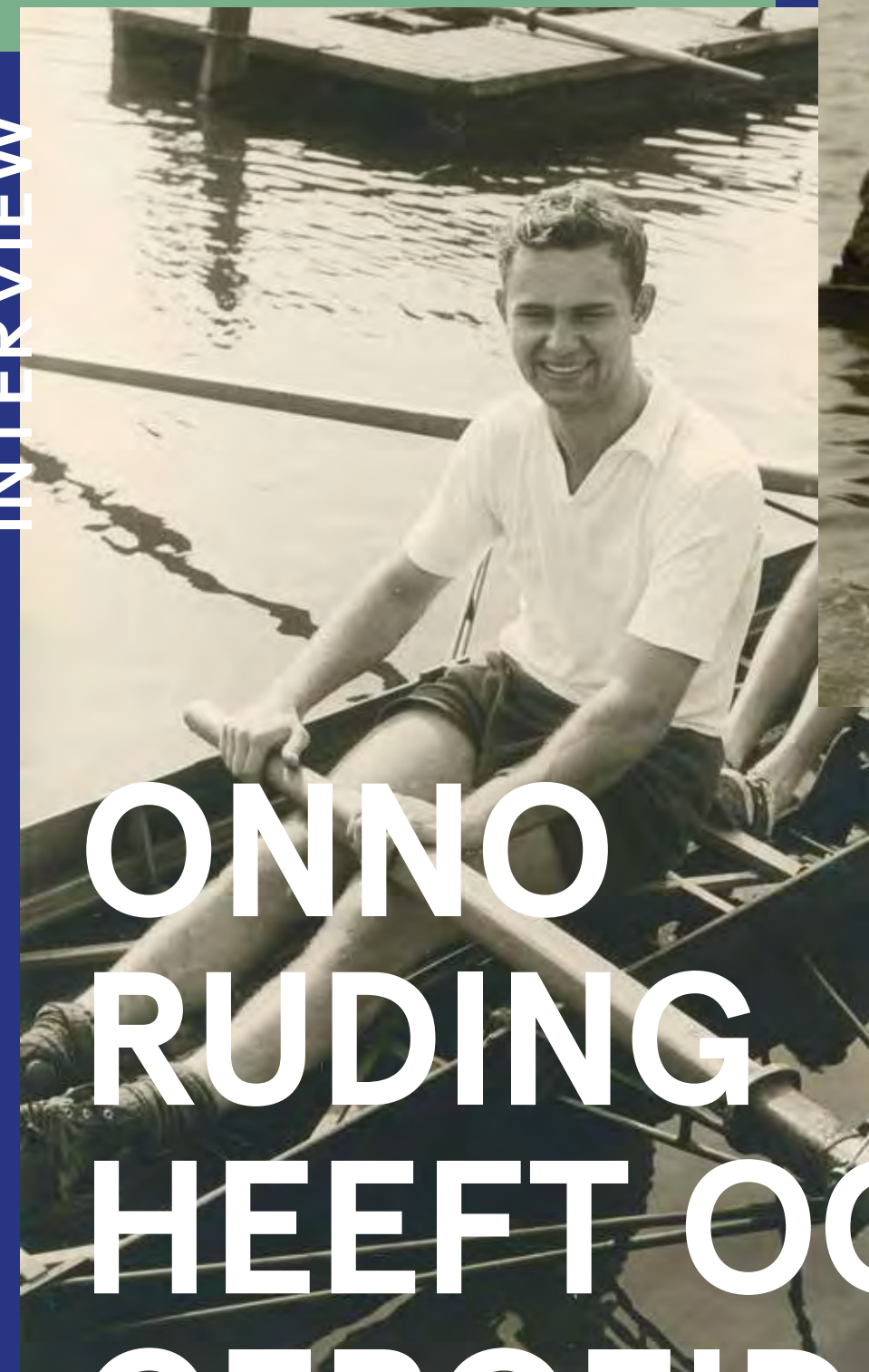

Als idealist

Westermann is voorts hartstochtelijk pleitbezorger van ‘oud roeiend hout’ – overnaadse boten. Vanuit een speciaal daartoe opgerichte vereniging leent hij dit archaïsch materieel graag uit aan andere roeiverenigingen. “Ik zou de overnaadse nummers zo lang mogelijk willen handhaven. Gezien het grote deelnemersveld spreekt het ook aan.” Als erelid van de KNSRB denkt hij mee over de continuïteit van de Varsity. Een onderwerp waarover hij zich allerminst zorgen maakt. “Ik ben er trots op dat het voor en door studenten is. De evenementenwaarde van de Varsity zie je niet op de Bosbaan terug. Ondanks dat het niet zwaar comfortabel is, komen veruit de meeste mensen op deze roeiwedstrijd af.”

Westermann ziet ook weinig alternatieven voor het Amsterdam-Rijnkanaal, waarover nu en dan ook negatieve geluiden doorklinken. “Vrijwel overal heb je te maken met stroming. De Varsity is roeitechnisch juist interessant en op alle banen is wel kritiek. Het blijft bijzonder dat we dit voor de scheepvaart belangrijke kanaal mogen afsluiten. Door de vaarpauze te dulden blijft de afsluiting ook aanvaardbaar voor Rijkswaterstaat. We moeten koesteren dat we daar zitten.”

Deze pagina
Willem Westermann (links) in de
finishbus. Beeld uit archief Johan
ten Berg
—
Volgende pagina
Jort Kelder op bezoek bij de
Varsity.

ONNO RUDING HEEFT OOK GEROEID

Onno Ruding is bekend als ex-minister en ex-bankier. Dat Ruding rector van het Rotterdamsch Studenten Corps is geweest wordt ook regelmatig vermeld. Nauwelijks bekend is dat Ruding president van Skadi is geweest. “Roeien was goed voor mijn conditie, maar hockey, dat was het van je.”

Beeld uit archief Onno Ruding

Deze pagina

Onno Ruding kwam in 1957 aan in Rotterdam en werd als eerstejaars lid van Skadi.

In zijn tweede jaar voer Ruding in de overnaadse twee.

De oudste van de oudste zoon

Ruding komt uit een medische familie, maar hij kiest zijn eigen pad. Hij verhuist in 1957 naar Rotterdam om economie te studeren. “Gelukkig was één jaar voor de start van mijn studie mijn grootvader, zelf arts, overleden. Ik was toch de oudste zoon van zijn oudste zoon. Maar ik wilde weten hoe de samenleving functioneert. En dat draait om geld natuurlijk, dus daar moet je wat vanaf weten. Ik was zeer gemotiveerd om deze studie op te pakken. Het was toen al een grote studie in Rotterdam met 400 eerstejaars. Alleen bijna geen meisjes en die gingen dan naast elkaar op de eerste rij zitten.”

Er waren in die tijd niet zo veel steden waar je economie kon studeren. Tilburg, “niks mis met de stad, maar te provinciaals” of Amsterdam, “niks mis met de stad, maar te links”. Dus Rotterdam moest het worden. En de keuze voor de studentenvereniging was ook snel gemaakt. Vanwege zijn katholieke achtergrond was Laurentius een logische keuze. Maar Ruding verkeerde al tien jaar in de katholieke wereld in Breda, en dus werd het tijd voor een andere sfeer bij het Rotterdamsch Studenten Corps (RSC). Hij zegt het katholieke zeker geen vaarwel. Als politicus is hij lid van de Katholieke Volkspartij (KVP, in 1980 gefuseerd tot het CDA) en tegenwoordig lid van de Pauselijke Raad ‘Justitia et Pax’.

Hij begint in hetzelfde jaar als Ruud Lubbers aan de studie economie. Ze behalen ook in hetzelfde jaar hun propedeuse en op de lijst met geslaagden zijn zij de twee studenten met de aantekening ‘zeer goed’ achter hun naam. Lubbers studeert één jaar eerder af dan Ruding “niet omdat hij veel slimmer was, maar hij moest snel in het familiebedrijf aan de slag. Ruud was een harde werker”.

Skadi

In zijn eerste jaar wordt Ruding lid van Skadi. “Ik zal maar eerlijk zijn, maar ik heb niet meer zoveel met het roeien. Ik ben in 1957 in Rotterdam aangekomen en heb vanaf januari 1958 als raceroeier in de overnaadse vier gevaren. We waren stevig aan het rukken, maar als roeiers waren we maar van matige kwaliteit. Ik woog 88 kilo en was 1.93m lang, dus mijn postuur was prima, maar ik had geen goede coördinatie. In het tweede jaar heb ik

nog in een overnaadse twee gevaren. Dit ging beter, met 2 of 3 blikken. En we hadden een stuur die alles en iedereen uitschold. Ons ook ja. Maar ik heb nooit de ambitie gehad om ver te komen. Hockey was belangrijker. Roeien was wel aardig en goed voor je conditie, dat merkte ik met hockeywedstrijden.”

Zijn derde jaar op Skadi wordt hij president in een bestuur van 5 man. Het presidentschap was weinig *eventful*. Een beetje passen op de winkel. En af en toe coachen, maar hij was ook een ‘matige coach’. De vereniging heeft een primitief onderkomen aan de rand van de stad met jaarlijks ongeveer 20 nieuwe leden. “Alleen corpsleden en een paar uitzonderingen maar die kenden we dan goed. En vrouwen speelden toen nog geen rol.” Bij een buurvereniging kon je voor 10 cent nog wel een kop koffie of thee met een sprits krijgen. En daarna op de fiets racen naar de universiteit. Dat was dan zo’n keienweg, en het regende natuurlijk vaak.”

Wederopbouw

Ruding studeert in een rustige tijd. Nederland bevindt zich nog in een herstelperiode na de Tweede Wereldoorlog. “Rotterdam werd weer opgebouwd. Dat heeft trouwens heel lang geduurd. Het laatste gebouw van de wederopbouw was het Unilever hoofdkwartier aan het Weena dat in 1992 werd opgeleverd. Ik weet dat nog omdat ik daar toen voorzitter van de Raad van Commissarissen was.”

Het lidmaatschap van het RSC was ‘wel een serieuze aangelegenheid’. Hier wordt Ruding in zijn vierde studiejaar rector. Het RSC is in 1953 erkend en bevindt zich ook in een herstelperiode. Gevraagd naar de verschillen met tegenwoordig ziet Ruding deze nauwelijks. “Ook toen hadden we om de paar jaar een excus tijdens de ontgroening. Het geheugen van studenten is helaas heel kort. Wij gaven toen een dagelijks blad uit tijdens de ontgroening met de titel ‘Daily Excess’.”

Minister van Financiën

Na zijn studie gaat hij aan de slag bij het Ministerie van Financiën en promoveert op het proefschrift ‘Naar één geïntegreerde Europese kapitaalmarkt?’. Van 1982 tot 1989 is Ruding minister van Financiën in de eerste twee kabinetten van Ruud Lubbers. Hij maakt deel uit van de ‘Rotterdamse maffia’, met mede ministers en voormalig studiegenoten Lubbers, Neelie Kroes en Jan Pronk. De vier leden van het kabinet waren in hun studententijd tegelijkertijd voorzitter van hun studentenverenigingen, respectievelijk RSC, Laurentius, RVSV en SSR.

Na zijn ministerschap gaat de ex-politicus kijken wat te doen, “je kan natuurlijk niet al afspraken maken als je nog minister bent.” Hij kiest weer zijn eigen pad en gaat als vice-chairman aan de slag bij de grootste bank ter wereld in New York. Hij blijft tot 2003 werken voor Citibank.

Een paar weken voor het interview is Ruding nog naar een congres geweest van een Europese denktank met als titel ‘naar een Europese kapitaalmarkt’. 50 jaar na zijn proefschrift met bijna dezelfde titel. Hij is ook nog betrokken bij de Erasmus Universiteit en hij zet zich in voor het vergroten van het Erasmus Trustfonds.

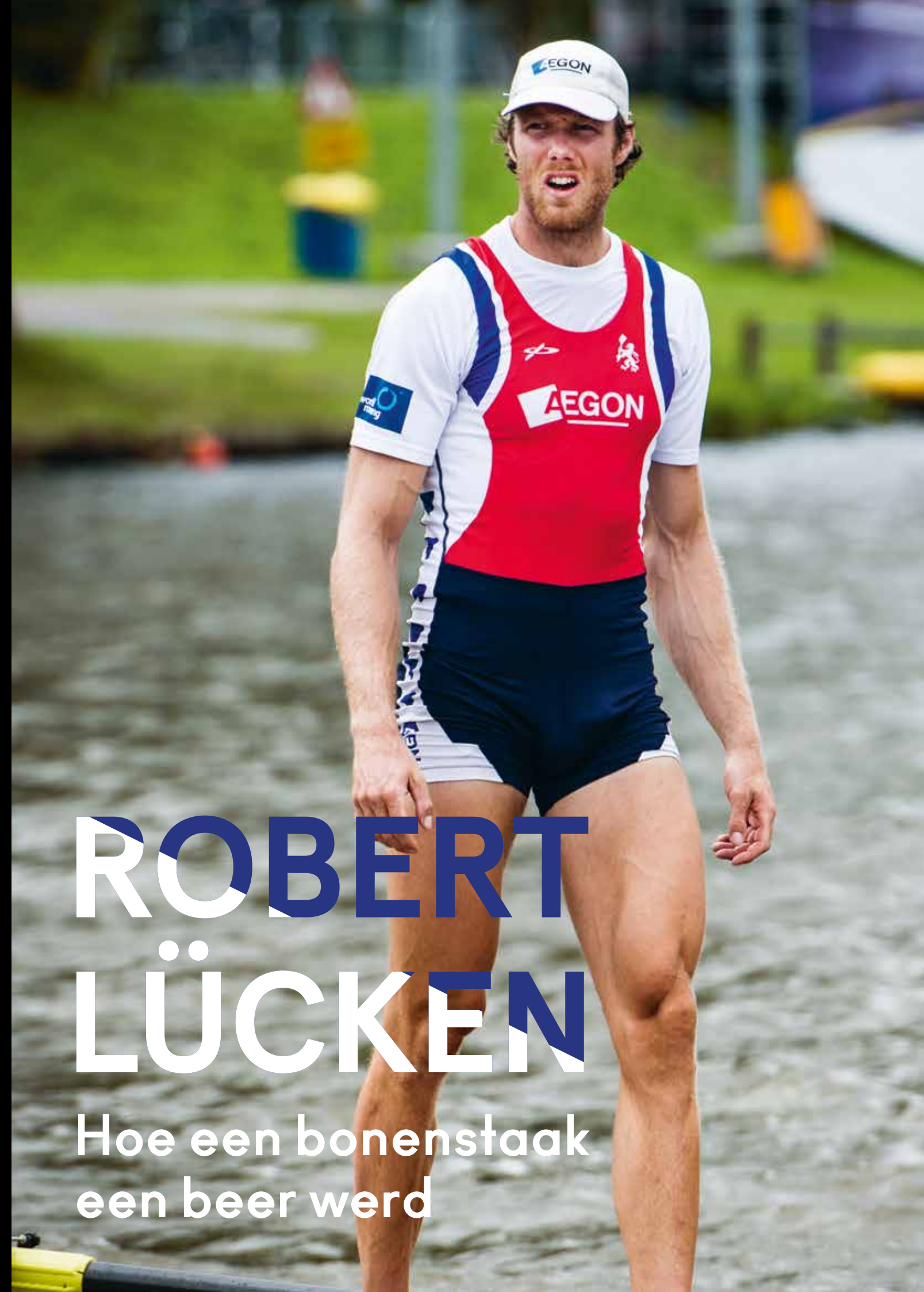
Het RSC is altijd belangrijk gebleven. Jaarlijks zijn er de afspraken met zijn jaarclub en jaargenoten. Het is uitzonderlijk dat hij twee keer de lustrumrede mag houden namens de reünisten. In 1989 als minister, “dat vonden ze wel mooi” en in 1999 komt hij over vanuit New York. Hij zegt dan dat alle oud-leden en leden ieder jaar moeten repeteren wat er fout is gegaan om herhaling te voorkomen. Iedereen vind dit een heel sympathiek idee. Dit wordt welgeteld één jaar uitgevoerd.

Ruding krijgt nog steeds ieder jaar een uitnodiging van Skadi voor de botendoop en de Varsity. “Maar je moet keuzes maken. Roeien is gezond en goed voor de conditie maar daar blijft het bij.”

**U bent nu halverwege
het 20e - en zonder uw
donatie het állerlaatste -
Varsity Magazine.**

**Geniet u ervan?
Doneer dan NU!
en laat ons niet kopje
onder gaan!**

**Stichting Club van Broekhuizen
NL32 RABO 0142 6450 60**

**ROBERT
LÜCKEN**

**Hoe een bonenstaak
een beer werd**

In familiekring worden er begin deze eeuw regelmatig grapjes gemaakt over het uitzonderlijke uiterlijk van de spichtige tiener Robert Lücken. “Heb je gehoord dat Robert uit het raam is gewaaid? Mama klopte de lakens uit, maar hij bleek er nog tussen te liggen.”

Vijftien jaar later is Lücken een van de succesvolste zware roeiers van Nereus en Nederland. Slagman van de bronzen Holland Acht, met een wereldtitel in de vier-zonder en twee Varsityblikken op zak. Met zijn afgetrainde lijf van 95 kilo is hij een beer van een vent.

De wonderbaarlijke metamorfose van Robert Lücken begint in augustus 2004, als de 18-jarige eerstejaarsstudent binnenwandelt bij de A.S.R. Nereus. Een kromme bonenstaak van 1.98 meter en 68 kilo, leptosoom de luxe.

Zijn slungelige postuur is mogelijk het gevolg van zijn gebrekkige lunchmoraal op de middelbare school, denkt Lücken zelf. “Ik at niet altijd braaf mijn boterhammetjes.” Ook het feit dat hij zijn vrije tijd vooral doorbracht met het lezen van boeken, heeft vermoedelijk niet bijgedragen aan enige puberale killerbodyvorming. “Ik las alles. Lord of the Rings, romans. Ik voetbalde ook wel fanatiek, maar daar kon ik geen ruk van. Ik rende alleen als een dolle achter de bal aan.”

Vader Paul Lücken gelooft niet in het verhaal over te weinig eten. “Als je zag hoe hij ’s avonds zijn bord vol schepte...” Hij ziet het voormalige uiterlijk van zijn zoon vooral als een genetische kwestie. “Robert was laat met groeien, lang hoorde hij niet tot de langsten van zijn klas, pas toen hij 16 werd schoot hij echt de hoogte in. Bovendien: wij zijn thuis allemaal mager.”

Binnen de familie maakt niemand zich dan ook zorgen over het gewicht Robert. Wel over de ongezonde houding die de snelgroeiende tiener erdoor ontwikkelt. “Wij hadden vaak commentaar op hem als hij weer op de bank hing met zo’n rond ruggetje, ahangende schoudertjes en dan zo’n naar voren gebogen nekkie. Robert vond dat maar irritant.”

Het is mede op advies van zijn vader dat Robert zich bij Nereus aanmeldt. “Ga sporten en zorg dat je wat leuke mensen om je heen hebt,” zei hij. Als hij tijdens de in-treeweek het balkon aan de Amstel op wandelt, wordt hij aangenaam verrast door de mooie vrouwen en de goede sfeer rondom de barbecue. In de weken die volgen raakt hij ook geïnspireerd door de aanwezigheid van toproeiers, en met name door coach Diederik Simon.

Als hij zich meldt voor de selectie, wordt Lücken bij de lichte groep ingedeeld. “Daar hebben we niet eens over getwijfeld,” herinnert coach Daniël Paarlberg zich. “Robert was in oktober nog onder de 70 kilo, dus dat was duidelijk.” Het roeien van Lücken maakt in die eerste weken bepaald geen spetterende indruk. Hij zit zo krom als een hoepel in de boot en heeft moeite om het haaltje te volgen van de ploeggenoten die ruim een kop kleiner waren.

Ook op de ergometer stuurt Lücken zijn lange ledematen alle kanten op. Paarlberg: “Hij trapte bij de eerste test ongeveer zeven plat. Niet onaardig, maar natuurlijk niet dat je denkt: ‘hier is een toekomstige wereldkampioen aan het werk’. Er zaten bovendien genoeg jongens tussen die 6.50 deden.”

Wat hij mist aan kracht en techniek, maakt hij goed met zijn mentaliteit. “Zijn karakter was vanaf het begin fucking schitterend,” zegt Paarlberg. “Extreem gedreven, elke training ging hij volle bak. Of het nou lichte duurtraining was of een outdoor, Robert had maar één stand: aan.” Lücken: “Ik heb nou eenmaal een ziekelijke drang om te winnen. Ik vond het zo vervelend dat ik niet de snelste was, dat ik mezelf steeds dwong om harder te gaan.”

Vader Paul ziet het op de NK Indoorroeien. “Ik wist natuurlijk wel dat hij fanatiek was. Als hij spelletjes speelde, liepen de emoties vaak hoog op. Maar dit ging nog wel even wat verder.” Een uur nadat zijn zoon de twee kilometer heeft afgelegd, ligt hij nog altijd op apegapen. “Hij moest ook een paar keer kotsen. Ik weet nog goed dat ik destijds dacht: als je zo diep kunt gaan wordt deze sport of je dood, of je wordt wereldkampioen. Gelukkig is het het laatste geworden.”

Zo’n jongen willen de coaches eigenlijk niet aan het competitieroeien kwijt, net als enkele andere gasten die de top acht niet halen. Dus wordt er na de acht ook nog een vier-met geformeerd. Lücken hoort tot de minste helft van het ploegje en krijgt een plek op boeg.

Ook buiten de trainingen is Lücken die winter bijna constant met roeien bezig. Op de club en op het roeiershuis aan de Stadhouderskade zuigt hij de verhalen op van de ervaren roeiers en coaches. Diederik Simon – ‘Siem’ – is zijn grote held. “Hij adoreerde hem”, zegt Paarlberg. Ook hangt

hij aan de lippen van oud-WK-roeier Nico Mensing van Charante, die zwaar coacht. Tijdens een trainingskamp in Middelburg blijft Robert maar met Nico roeifilmpjes kijken, herinnert Paarlberg. ‘We hebben hem uiteindelijk naar bed moeten sturen.’

Een alfaman met veel bravoure, zoals hij later zal worden, is Lücken dan nog niet. Wel kan hij flink uit zijn slof schieten wanneer het roeien niet naar zijn zin is. Paarlberg: “Hij was vaak behoorlijk nukkig, en boos op zichzelf en ploeggenoten. Totaal geen diplomaat, nooit geworden ook overigens.”

Alle trainingen hebben intussen een duidelijk sterk effect op het fysiek van de jonge roeier. Op de stakerige benen en armen tekenen zich de contouren af van spieren. De weegschaal slaat steeds verder uit. Tijdens de Head en de Heineken, waar de vier in een combinatieploeg twee keer tweede wordt, lukte het nog aardig om in te wegen op 72 kilo.

Maar richting de Varsity moet hij paardenmiddelen gebruiken om zijn streefgewicht te halen. Hij slaapt met een muts op. De verwarming in zijn kamer staat maximaal aan. Eten doet hij amper. Hoogstens wat chocolade.

Als op de dag van de wedstrijd ’s morgens ploeggenoot Rolf de Jonker drie kwartier te laat op Nereus aankomt, opent die met de mededeling dat hij niet op gewicht is. Hij heeft de avond ervoor pizza gegeten. De coach en de rest van de ploeg zijn woedend. Langs de oevers van het

Amsterdam-Rijnkanaal rennen de jongens heen en weer om de laatste grammen kwijt te raken om in te wegen. Lücken is al uitgeput zodra hij aan de start ligt, na 500 meter gaat zijn lichtje uit. Bewuste herinneringen heeft hij pas weer na de finish. De ploeg heeft gewonnen. Ploeggenoot Rolf is na de wedstrijd exit.

Op gewicht komen wordt gedurende het seizoen alleen maar lastiger. Na de voorwedstrijd moet hij vaak kotsen en heeft hij koppijn wegens zouttekorten. In de loop van de middag gaat het wel weer omdat hij dan genoeg heeft kunnen drinken om de reserves weer aan te vullen.

Met het roeien van Lücken gaat het intussen wel goed. Dat dringt goed tot de coaches door tijdens de Triton Lustrumwedstrijden op de Vecht. Er zijn weinig inschrijvingen en na aandringen van Triton schrijft Nereus nog een aantal ploegen in. Lücken heeft te weinig tijd om nog op gewicht te komen. Hij is 76 kilo en meldt dat ook in het weeghok. “Maar er doen maar twee ploegen mee, dus als je me uitweegt is er geen wedstrijd.” De organisatie knijpt een oogje toe.

Behalve in de lichte vier, start hij ook in de lichte senioren-A twee-met met de meer ervaren Nereid Daniel Henneman. Compleet onverwacht winnen ze de wedstrijd en na afloop bekendt Henneman dat Lücken de boot de hele wedstrijd heeft omgetrokken. “Hij doet echt iets goed.”

Tijdens het seizoen wordt Lücken gepromoveerd naar de lichte acht en krijgt hij van hoofdcoach Simon te horen dat hij het jaar erop maar bij de zware selectie moet meedoen. Vader Paul vindt het aanvankelijk een stom plan. “Ik dacht dat hij daar nooit zou meekomen. Het is een kwestie van natuurkunde. Die zware gasten leveren zoveel vermogen.” Maar tijdens de zomermaanden zijn zijn zoon er al flink wat kilo’s aan. Hij vecht zich direct in de boot die naar de Head of the Charles wordt uitgezonden.

Het is succes dat zich niet alleen in blikken heeft uitbetaald, constateert Lücken tevreden. “Ineens hingen de vrouwen aan me. Ik was Popie Jopie, ik wist niet wat ik meemaakte.” Ja, hij is sinds die zomer van 2005 een echte zware roeier geworden, zegt Lücken. Met de bravoure en de lompe humor die erbij hoort. “Met die lichte jongens heb ik geen contact meer. Dat is ook wel veelzeggend.”

Intussen blijft zijn lijf wel kwetsbaarder dan gemiddeld. “Hij is één brok spier, maar dat hangt allemaal aan een heel dun skeletje,” zegt Paul Lücken. Zo mist Lücken de Olympische Spelen van Londen door een hardnekkige rugblessure. Het jaar daarna revancheert hij zich door de vier in een magistrale eindsprint naar het goud voor te slaan. Als eerste Nederlandse zware mannenploeg sinds 1991. Lücken is zo kapot dat zijn ploeggenoten hem op het erepodium overeind moeten houden.

Lücken: “Ik ben een Alfa Romeo: een sterke motor met een zwak chassis. Dus ik moet regelmatig even de garage in.” Zijn advies aan alle middelbare scholieren: “eet tussen de middag wel je boterhammetjes.”

Titelpagina
Gespiërd maar toch altijd wat slungelig, de lichte pik is vanbinnen nog aanwezig. Beeld door Merijn Soeters

—

Vorige pagina
Robert Lücken in zijn lichte jaren. Op de Triton Lustrumwedstrijden ‘weegt hij in’ op 76 kg. Beeld door Sybrand Treffers

—

Deze pagina
Tijdens het WK in Amsterdam in 2014. Beeld door Merijn Soeters

De eerste Oude Vier overwinning in 2011 is de eerste van Nereus in 6 jaar tijd, en de eerste waar Lücken de rol van slagman op zich neemt. Beeld door Merijn Soeters

Afscheid van Tilburg

Toen ik aankwam bij Vidar, was ik 18 jaar. Ik ben nu 36. Ik ben bij Vidar begonnen met roeien en ik ben nooit meer gestopt. Roeien maakt dus al de helft van mijn leven deel uit van mijn bestaan. Hetzelfde geldt in zekere zin voor Vidar, ware het niet dat ik er al meer dan tien jaar weg ben. Ik kom er ook niet zo vaak meer, eigenlijk nooit meer. Toch blijft het mijn club, of ik nou wil of niet. Het stempel Vidraat gaat er maar moeilijk af in de was, zullen we maar zeggen.

Het Varsity Magazine kent maar weinig ijzeren wetten, maar één ervan is dat een redacteur in principe niet over zijn (of haar) eigen vereniging schrijft. Ik sta daar volledig achter. We willen juist reportages die zijn geschreven vanuit de kille en nietsontziende blik van een buitenstaander, geen dwepende liefdesverklaringen of persoonsgerichte afrekeningen geschreven door insiders. Waarom dan toch dit artikel? Misschien omdat ik mezelf inmiddels was gaan zien als iemand die te ver van de vereniging af staat om nog

een insider te kunnen zijn. Dat was tenminste wat ik dacht toen ik deze klus aannam. Ik woon al meer dan tien jaar in Amsterdam en ik weet binnen de Amsterdamse verenigingen inmiddels beter mijn weg dan in het zoveelste nieuwe pand naast het Wilhelminakanaal. Tijdens het schrijven van dit stuk kwam ik erachter dat mijn vermeende outsider-status toch op een misvatting bleek te berusten. Vidar bleek me nog niet te hebben losgelaten, of misschien had ik juist Vidar nog niet losgelaten.

Deze pagina
De Oude Vier van Vidar in actie
in de finale van 2017. Beeld door
Ben Kortman

—
Volgende pagina
Vidrate Amber Kraak wordt
wereldkampioen onder 23 jaar in
2016. Beeld door Merijn Soeters

De verhouding van een oud-lid tot een vereniging als Vidar kan complex zijn. Afstand is daarbij een belangrijke factor. De meeste Vidraten trekken na hun studie immers weg uit Tilburg. Hoewel Nederland een klein land is, kan de afstand tussen Tilburg en Amsterdam, waar ik na mijn Vidartijd als advocaat aan de slag ging, groot lijken. Oud-leden van bijvoorbeeld de Amsterdamse verenigingen, die voor hun eerste baan vaak in de omgeving blijven, hebben dat probleem niet. Zij kunnen - als ze dat willen - makkelijker een veel directer contact met hun oude vereniging onderhouden via wedstrijden of evenementen. Zo spelen oud-leden van Nereus een belangrijke rol binnen de organisatie van de Heineken Roeiervierkamp en zijn oud-leden van Skøll actief betrokken bij de organisatie van de Koninklijke Holland Beker. Hetzelfde geldt voor het coachen van wedstrijd ploegen - ook via die band kunnen oud-leden bij hun vereniging betrokken blijven. Voor een vereniging als Vidar, waar de meeste oud-leden op een grotere afstand terecht komen, is een dergelijke betrokkenheid minder makkelijk te realiseren.

In het geval van Vidar heeft de factor afstand ook nog een diepere dimensie. Juist omdat Tilburg in het algemeen en de roeibaan bij de Beekse Bergen in het bijzonder relatief ver af liggen van de andere Nederlandse studentenroeiverenigingen en roeilocaties is de vereniging ietwat in zichzelf gekeerd. Het feit dat Vidar naast de deur over perfect Trainingswater beschikt, versterkt dit. Afgezonderd in de bossen met alle faciliteiten die je maar kan wensen is de buitenwereld ver weg. Die afzondering heb ik in mijn Vidar-tijd als heerlijk ervaren, maar diezelfde afzondering zorgt er ook voor dat de buitenwereld waartoe je als oud-lid toch behoort, fysiek en mentaal op een afstand blijft. Hoe langer je weg bent uit die afgezonderde gemeenschap, des te meer je de aansluiting verliest met wat binnen die gemeenschap leeft.

Ondertussen zijn er ook bewegingen die de afstand nog verder kunnen vergroten. De structuur van regionale talentcentra heeft ongetwijfeld veel bijgedragen aan talentontwikkeling, maar het werkt ook in de hand dat verenigingen binnen hetzelfde district zichzelf op elkaar gaan blindstaren. De Vidar/Thêta-combinaties waren de afgelopen jaren talrijk, de Vidar/Nereus- of de Vidar/Triton-combinaties waren dat zeker niet. Met een versterkte oriëntatie op de eigen regio komt ook de identiteit van de vereniging in beeld. Een voorbeeld is de zelfbenoemde 'Brabant Acht' die in 2015 deelnam aan de Universiade in Zuid-Korea. Met thermo's in de kleuren van de Brabantse vlag en ronken-

de 'wij tegen zij' uitlatingen in de pers roeide een groep talentvolle roeiers van Vidar en Thêta (later met hulp van Skadi-slag en Varsitywinnaar Reinier Spillenaar Bilgen) een seizoen in de acht. Hoewel vanuit een perspectief van marketing, logistiek en geldstromen veel voor een dergelijk project te zeggen valt, brengt het zo nadrukkelijk identificeren met een Brabantse identiteit ook risico's met zich mee. Lang niet ieder (oud-)lid zal zich in deze nadrukkelijk uitgedragen Brabantse identiteit kunnen herkennen, voor mij gold dat zeker. Ook zo kan extra afstand ontstaan.

Daar staat tegenover dat de huidige generatie ouderejaars roeiers van Vidar graag de buiten Tilburg gelegen wateren opzoekt. Lichte roeister Amber Kraak werd in 2016 wereldkampioen onder 23 jaar in de dubbeltwee samen met Anne Marie Schonk van Nereus, en

timmerde ook in 2017 in haar eerste seizoen bij de senioren nadrukkelijk aan de internationale weg. Skiffeur Dogus Koker haalde als boordroeier het Turkse nationale team onder 23 jaar en combineerde het afgelopen seizoen veelvuldig met andere verenigingen. Ook ergobeul Jochem Kostelijk, zware skiffeur Jochem Hoekstra en lichte roeier Koen van Brussel zijn regelmatig buiten Tilburg aan het trainen. De ouderejaars hebben dus nadrukkelijk hun blik naar buiten gericht.

Koker, Kostelijk, Hoekstra en Van Brussel kijken zeker ook met een schuin oog naar het Amsterdam-Rijnkanaal. Vidar heeft de afgelopen jaren telkens sterke ploegen op het water kunnen leggen, zij het dat hun roeiers niet altijd even goed in staat bleken om hun kracht om the day om te zetten in bootsnelheid. Koker, Kostelijk en Hoekstra voeren vorig jaar nog finale waarin zij zesde werden. Winst is een long shot en zelfs dat is misschien een understatement, maar de Tilburgers liggen er wel weer bij, dit in tegenstelling tot een vereniging als Saurus, die inmiddels weer is afgehaakt als deelnemer aan het hoofnummer. Deelname op niveau aan de Varsity is ook bij uitstek iets dat de binding van oud-leden aan een vereniging zoals Vidar ten goede kan komen. Hetzelfde geldt

voor goede prestaties op de grote nationale wedstrijden en internationale toernooien. De beste roeiers van een vereniging zijn in zekere zin ook de belangrijkste ambassadeurs ervan, voor huidige en toekomstige leden, maar zeker ook voor oud-leden.

Ik kijk met veel plezier terug op mijn tijd bij Vidar, maar ik kijk met minstens zoveel plezier terug op de eerste jaren als oud-lid. Met een appartement in de buurt van de Bosbaan had ik twee jaar lang elk wedstrijdweekend een vaste Vidarploeg te logeren en ook in de tussengelegen weekenden kwamen regelmatig roeiers en coaches van Vidar die op de Bosbaan aan het trainen waren langs. In die tijd hielden de beste roeiers zich ook niet schuil in Tilburg. Twee zomers lang had ik roeiers uit de lichte WK-selectie over de vloer in de periodes dat ze centraal in Amsterdam

trainden met de lichte mannen. Ik heb in die tijd alle varianten van lichte pikkenvoedsel gegeten, al mocht ik mijn voedsel-intake gelukkig wel aanvullen met M&M's en kroketten zolang zij het maar niet zagen. Ik liep ook zelf alle wedstrijden in Amsterdam af. Veel Vidarploegen roeiden die seizoenen vooraan, dus er waren genoeg mooie prestaties te vieren. Een hoogtepunt was het feestgedruis met de tweedejaars Vidar/Triton-acht en het Vidar-bestuur in Henley waar ik op dat moment als reporter

aanwezig was. Met het verstrijken van de jaren werd de hoeveelheid beschikbare vrije tijd steeds knapper en de wens om die vrije tijd met andere dingen in te vullen steeds groter. Op enig moment ken je de mensen niet meer, eerst de roeiers niet en later ook de coaches niet. Op enig moment heb je de afgezonderde plek in de bossen zo lang niet meer opgezocht dat je haast vergeten bent hoe die plek eruitziet. Op enig moment kom je tot de conclusie dat er een afstand tussen jezelf en de vereniging is ontstaan die groter en dieper is dan de hemelsbrede fysieke afstand.

En toch ben en blij ik Vidraat. Omdat het overgrote deel van de herinneringen aan mijn studententijd zich daar heeft afgespeeld. Omdat ik jongens uit mijn eerstejaars acht en huisgenoten uit het Vidarhuis waar ik gewoond heb nog altijd tot mijn beste vrienden reken. Omdat ik nog steeds trots ben als een roeier of roeister van Vidar het nationale team heeft gehaald of zelfs een medaille wint op een groot toernooi. Omdat ik vooraan zal staan op de kroegjool als Vidar eindelijk de Varsity wint. Een afscheid van Tilburg is nog geen afscheid van Vidar, al dacht ik misschien dat dat wel zo was.

ÉÉN FAMILIE, (G)EEN VERSCHIL

Een ochtend lang duurt het gesprek bij de Adema's thuis. De één zit met een stapel boterhammen aan de tafel, de ander met een kop koffie. “Ze zeggen weleens dat de gouden blikken van mijn vader door het eten zijn geschaafd.” Het gesprek met vader en zoon gaat over hard roeien, het liefst iets sneller dan de ander. “Luuk roeit harder dan ik. Dat zit in de sport, die is sneller geworden.”

Aegir

Joost Adema groeide op in Bakkeveen en speelde in zijn jeugd hockey. Een erg groot succes was dat niet. Toen hij eenmaal in 1978 sterrenkunde en later technische natuurkunde ging studeren, kwam hij in een introductiegroepje terecht bij een jongen van Aegir. Het roeien leek hem wel wat en nadat hij zich inschreef bij Aegir werd snel duidelijk dat hij op zijn plek was. “Nadat ik na mijn eerste hardlooptraining stijf van de spierpijn door de studentenflat liep, wist ik dat ik dit wilde. Ik wilde heel graag heel hard werken met mijn lichaam.” Zo kwam Joost in het eerste jaar terecht op plek drie in de tweede acht, maar dat deerde niet, hij wilde hard werken. En Gyas dan? Dat die vereniging bestond wist Joost pas toen hij al lid was bij Aegir.

Er werd in de latere jaren van zijn raceroeicarrière weleens teruggerepen naar zijn eerste skifftijden. “Er waren redelijk wat leden die smakelijk terugkeken op mijn meer dan matige skifftijden, ik was niet zo'n heel goede roeier.” Toch, na begonnen te zijn in de B-boot, schopt Joost het ver. Na zeven jaar raceroeien staan er verschillende mooie toernooien en prijzen op zijn palmares, waaronder een uitzending naar de Olympische Spelen en een gouden blik op de Varsity. Die successen heeft Joost te danken aan zijn coaches Munneke en Hoetjer, maar ook aan de ploeg waar hij in roeide. “We zaten in een groep met acht roeiers die aan elkaar gewaagd waren.” Hoe ze dat voor elkaar kregen, weet hij niet precies. “Voor een groot deel is dat geluk, maar we waren ook een ploeg met veel variatie en verschillende karakters, dat helpt wel.”

Maar hoe verschilde Joost van de groep? “Ik was samen met twee anderen als een van de weinigen niet lid van het corps in een tijd dat het corps nog heel dominant was. Dat was uitzonderlijk, het werd eigenlijk niet toegestaan dat je als niet-lid lid was van Aegir. Soms was dat een beetje lastig, want het was wel wat ballerig natuurlijk.” Toch maakte dat niet zo veel uit. “Als het echt om het roeien gaat, dan verflauwde dat allemaal wat.”

Gyas

Nu, veertig jaar later, roeit zijn zoon Luuk bij Gyas. Luuk wist door de verhalen van zijn vader al wat roeien was en begon toen hij 15 jaar oud was bij de Hunze. Vanuit de Hunze groeide hij uit tot een jongen die hard kan roeien. Dat leverde hem viermaal goud op bij de Coupe de la Jeunesse als Hunzeroeier. Hoe dat komt? “Ze zeggen weleens dat de gouden blikken van mijn vader bij ons door het eten zijn geschaafd.” Toen Luuk scheikunde in Groningen ging studeren, moest hij een keuze maken tussen Gyas en Aegir. Een echte keuze was dat niet. Hij koos voor topsport en hard roeien. “Ik heb voor mezelf bedacht bij welke vereniging de kans het grootst was dat ik hard zou gaan roeien, en dat is denk ik bij Gyas. Dat is de overweging geweest en ik denk dat tot nu toe goed heeft uitgepakt.” Los van de topsportmentaliteit was het ook geen moeilijke keuze. “Zelfs als er een taboe was geweest op Gyas dan was dat al doorbroken door Mart (broer van).”

Luuk lijkt bij Gyas nu wel op zijn plek te zitten. Maar is er dan van huis uit niets dat hem in beetje in de andere richting had kunnen sturen? “Wat dat betreft lijken we op elkaar” antwoordt Joost. “In

mijn tijd was op Aegir het niveau zeer hoog. Zelfs als ik vooraf van het bestaan van Gyas had geweten, dan nog was ik naar Aegir gegaan, Gyas was gewoon een kleine vereniging die niet zo veel voorstelde. Ik heb toen gekozen voor Aegir omdat ik de top wilde halen. Bij Aegir ging het echt om het toproeien. Dat was anders bij Gyas: als je daar niet koos voor toproeien, maakten ze daar geen punt van. Bovendien merk je in de boot niets meer van de verenigingsachtergrond.”

Vader versus zoon

Luuk heeft minder blikken, maar is hij al eens sneller geweest? “Ja, ik weet nog wel de eerste keer dat Luuk sneller roeide dan ik. Daar was ik blij om. Sterker nog, ik mag het hopen. Kijk naar iedere vader-zoon-combinatie in het roeien. De jongste roeit toch harder, maar dat zit in de sport. Die is sneller geworden.” “Nou, in de twee-zonder moet ik dat dan toch eens laten zien” lacht Luuk. Toen hij in Luzern met een Nederlands record goud won op de Coupe zei hij tegen zijn vader: “Kijk, ik win tenminste wel wat in Luzern.” Ze weten allebei wel dat de Rotsee Regatta, waar vader Adema roeide, van een aanzienlijk hoger niveau is, maar daar gaat het niet om. “Luuk heeft er ook weleens last van dat hij aan de eettafel op zijn roeien becommentarieerd wordt,” zegt Joost met een lach. “Zijn haal wordt niet altijd gewaardeerd hier.” Maar daarmee laat Luuk wel zien dat hij ‘een zoon van’ is. “Zo had mijn coach Hoetjer een keer de uitspraak: ‘Joost, je kan wel goed roeien, maar het ziet er een beetje spastisch uit’.”

Op de vraag of Aegir en Gyas niet moeten fuseren, geeft Luuk stellig antwoord. “Nee, de tegenstelling is belangrijk. Daar ga je alleen maar harder van roeien. Het altijd willen vernieuwen van de ander is iets waar je toch naar toe wil. Tijdens een training doe je er alles aan om sneller te gaan dan de ander, om daarna zo hard mogelijk te kunnen schreeuwen. Maar zodra je van het water af bent, lach je daarom. Ik ga van die competitie in ieder geval harder roeien.” Die tegenstelling heeft dus wel degelijk een functie die gekoesterd moet worden, want uiteindelijk – vindt Joost – ga je elkaar toch wel waarderen op roeigebied. “Ik zou het Groningen wel gunnen dat roeiers iets meer voor hun eigen club kiezen. Ga nou gewoon lekker hard roeien in Groningen bij Gyas of Aegir en trek niet telkens naar Amsterdam. Kies een keer voor je eigen vereniging om zo het niveau hier wat op te tillen.”

Deze pagina

Joost Adema op slag in de twee-zonder. Beeld door Hans van Dijk

Luuk Adema in de skiff. Beeld door Merijn Soeters

Laat het dan toch gebeuren, laat het dan toch zo zijn!

November 2016, de Oude Vier van Triton komt richting de start van de Novembervieren onder de Berlagebrug door en wordt aanschouwd door Nereus-coach Diederik Simon. Hij concludeert dat deze vier toch een stuk beter is dan hij dacht. Hij besluit dat zijn vier, die hier direct achter start, het gat bij de start wat groter moet laten dan bedacht. Dit is niet erop en erover. Nereus eindigt als derde, Triton op de tweede plaats, achter een combinatieploeg.

Deze pagina
De Oude Vier van Triton voor de finale van de 134e Varsity. Beeld door Ben Kortman
—
Volgende pagina
De Oude Vier van Triton, met slagman Harold Langen op de voorgrond, op weg naar de tweede plaats op de Varsity van 2017. Beeld door Ben Kortman

Vanaf nu worden de twee jonge honden uit deze boot een half jaar door twee routiniers op sleeptouw genomen. Wat een geweldige ervaring om als onervaren jongens mee te mogen roeien met twee gelouterde Olympiërs. Het belangrijkste dat ze geleerd hebben is rust. Meer tijd nemen tussen trainingen, slapen tussen trainingen door, waar wel energie in te stoppen. Rust is een terugkerend thema. Nooit in 21 jaar Varsity Magazine hebben we zo'n rustige en bescheiden groep jongens gezien.

In die Triton-vier zit onder andere Jacob van de Kerkhof. Twaalf maanden voor de Novembervieren van 2016 zat hij nog in een afroeploegje. Een half jaar later wordt de Oude Vier van Triton als enige mogelijke bedreiging voor Nereus gezien. De vier komt sloom uit de start, niet hun specialiteit, vaart een solide middenstuk en zet voor de tribunes een fenomenale eindsprint in die de muur van geluid doet aanzwellen tot grote hoogte. Triton wordt tweede op 1,08 seconde. Een paar uur later is de selectie voor 2018 bekend. Routinier Kaj Hendriks heeft de twee nieuwelingen gedreigd dat ze het niet moeten wagen te stoppen met roeien. Dat waren deze twee al niet van plan. 365 dagen hebben ze om de winst voor te bereiden. Ze starten met het wegdrinken van de kater.

November 2017: De Nereusbemannings stapt rechtsreeks vanaf het Amsterdam Dance Event de boot in, Triton wint de Novembervieren. Het eerste blik voor deze ploeg. Maar nog zeker geen garantie voor winst in Houten. Op de dag dat Sven Kramer, na vier keer proberen, weer geen goud haalde op de Olympische 10 kilometer spreken we de jongens van de Oude Vier van de U.S.R. Triton. Die ene medaille die maar niet wil lukken bij Kramer waar al het andere wel lukt. Hendriks had er ook meteen aan gedacht. Het bracht Kramer de gunfactor waardoor heel Nederland vandaag even het werk neerlegde om te zien hoe hij schaatste. En hoe hij faalde. Was het de druk? Kun je iets te erg verlangen? De symboliek was onmiskenbaar. Want als er één vereniging de algemene gunfactor heeft, dan is het de U.S.R. Triton. En als er één vereniging snakt naar een nieuwe overwinning, dan het de U.S.R. Triton.

Qua Oude Vier-ervaring is deze ploeg uniek. Harold Langen denkt dat het zijn negende Oude Vier is. Hij is de tel kwijt. Niemand in de 140-jarige historie van de Varsity ging hem voor op dit punt. Kaj Hendriks weet dat hij twee keer minder vaak gestart heeft dan Harold: dit wordt zijn zevende dus. Over deze twee mannen hoeven we niet al te veel te vertellen. Ze zijn al jaren een vaste kracht in de bondselectie. Hendriks won in 2013 al WK goud in de vier-zonder. Langen laat iedere ploeg waar hij op slag zit sneller varen.

Triton is niet de gedoodverfde favoriet voor de winst. Nereus heeft niet één, maar wel twee blikken vol goede roeiers. Vorig jaar hadden ze een verenigingsacht naar het WK kunnen sturen die misschien wel net zo hard zou gaan als de bondsacht. De afgelopen 13 jaar was het stuivertje wisselen tussen Rotterdam en Amsterdam. Tijd voor iets nieuws. Ook de roeiwereld snakt naar wat meer afwisseling. Maar makkelijk is het niet: "Je kunt misschien internationaal wel winnen, maar je kan het nationaal niet naar je hand

ondertussen aan dat Langen dat eerder ook over Rio zei. Van de Kerkhof, voorheen kanoër, in zijn tweede jaar al goed voor 5:57 op de ergometer, is ook bevlogen geraakt door het virus en gaat ook zeker naar Japan als het aan hem ligt. Afgelopen jaar roeide hij het SB WK in de vier-zonder. Bij de start was hij vrij rustig: "Dit kan nooit kutter worden dan de Varsity," was zijn simpele gedachte. Achter ons lezen we op een scherm geprojecteerd de stelling "Alle advocaten doen aan hockey" van de Triton Carrièredagen. Dat hockey

tekst door Olaf Neuteboom & Geert Cirkel

zetten," aldus Hendriks. Triton maakte de afgelopen jaren als vereniging een transformatie door. Waar andere verenigingen steeds meer gezelligheidsverenigingen werden draaide Triton juist de andere kant op. Dat er meerjarenplannen kwamen was niets nieuws. Wel dat ze uitgevoerd werden. Oud-Nereïd Coen Eggenkamp kreeg als profcoach carte blanche om de vereniging om te turnen en gebruikte daarbij dankbaar zijn Nereus-ervaringen. Toen hij bij Triton kwam constateerde hij dat wedstrijdroeien gezien werd als iets voor nerds, terwijl het in Amsterdam juist iets voor de coole gasten was.

Uw redacteuren hebben de indruk dat het ondertussen iets voor coole gasten is geworden. In ieder geval voor koele gasten. Wat zit hier een rustig viertal tegenover ons. Geen enkele bravoure, geen stoere oneliners, alleen maar focus. Op de Varsity en op Tokio 2020. Dat is hun andere doel. Hendriks en Langen spreken duidelijk uit dat ze doorgaan tot de volgende Olympische Spelen. Dat Hendriks een aantal coschappen moet herhalen omdat ze na vijf jaar weer vervallen, deert hem niet. En Langen blinkt ook niet uit in snel studeren, dus kan nog wel een paar jaar door. Vóór Tokio wil hij klaar zijn met zijn studie wiskunde. Hendriks herinnert hem er

moet dan nog even wachten op rechtenstudent Van de Kerkhof. En ook Thijssen heeft een lange horizon, al is hij iets voorzichtiger in zijn woorden.

Er veranderde meer in Utrecht. Wat in Amsterdam de rolkoffers in de stad zijn, is in Utrecht de recreatie op het water geworden de laatste jaren. Orca en Triton hebben deze winter gezamenlijk een extra roeilocatie geopend in Vianen om hun toppers meer ongestoord te kunnen laten trainen. "Heel erg chill," horen we.

Wie ontbreekt is de stuurvrouw Fiep Warmerdam. De mannen noemen haar de meest ontspannene van het stel. Ze spreekt de mannen zelfs aan met U. Wij vragen ons af of meer ontspannen dan deze gasten mogelijk is.

Eén van uw redacteuren werd jaren geleden bijna gelyncht door zijn donkerblauwe verenigingsgenoten toen hij hier over een kansloze vier schreef dat het rustig zou blijven op het Janskerkhof. Nu weet hij het niet. De talenten Thijssen en Van de Kerkhof zijn geen talenten meer. De snelheid is hoger, de techniek aangescherpt. Vier rustige jongens met maar één doel. Laat het gebeuren, laat het zo zijn!

Tien jaar langs het water

Roeifotografie door Merijn Soeters

In 'Tien jaar langs het water' geeft fotograaf Merijn Soeters zijn beeld van de Nederlandse roeiwereld tussen 2007 en 2017. Uit bijna 250 weidse overzichten en persoonlijke close-ups blijkt het mooie van roeien. Zoals uit de luchtfoto's van de Varsity 2017, waarvoor hij een vliegtuig huurde. Voel weer hoe het is om op het water te zijn.

Bestel het boek 'Tien jaar langs het water' op www.merijnsoeters.com

BERT COCU

Van Melbourne tot Eindhoven:
een roerige coachgeschiedenis

Bert Cocu is geen nieuweling in de roeiwereld: in 1986 kwam hij al binnen bij het Amstelveense Okeanos. Sinds de jaren negentig loopt hij mee in het coachcircuit en de ene na de andere succesvolle ploeg werd door hem opgeleid. Na vele omzwervingen, waaronder in 2016 nog het coachen van de Australische lichte vrouwen dubbeltwee op het WK onder 23 jaar in Rotterdam, is hij dit collegejaar terechtgekomen bij onze geel-bruine vrienden van Thêta – wat heeft deze ervaren coach in zijn lange carrière allemaal uitgespookt?

Boordroeien

Jarenlang is Cocu, in het echte leven leraar aardrijkskunde, in Nederland als assistent developmentcoach verbonden aan de roeibond. Hij assisteert Kris Korzeniowski in de vroege ochtenden, voor hij om half 9 voor de klas moet staan, om aan het einde van de middag weer terug te komen en de middagtraining mee te pakken. Hij coacht met name damesploegen met roeisters uit het hele land: Orca, Triton, Proteus, Njord, Aegir, Nereus, Phocas en natuurlijk zijn eigen Okeanos.

Cocu trekt zijn eigen plan in 2001, nadat hij enkele jaren een groep dames boordroeiers heeft gecoacht, waaronder Helen Tanger. Het doel is een goede vier-zonder te bouwen als basis voor een goede acht, met de Olympische Spelen van 2008 Beijing als vergezicht. In 2003 haalt zijn vier zilver op de WK in Milaan. “De bond zette voor de Olympische Spelen van 2004 in op het scullen en probeerde een dubbeltwee en een dubbelvier te kwalificeren. Deze boten werden gecoacht door Diederik de Boorder, maar liepen allebei de kwalificatie mis. Als gevolg daarvan werd de dubbelvier prioriteitsboot voor kwalificatie via de route van het Olympisch kwalificatietoernooi (OKT). Ik geloofde daar helemaal niet in, omdat de Russen vanwege een snoek ook de kwalificatie hadden gemist en een heel sterke ploeg hadden.”

Cadeautje voor de bond

Na het zilver van Milaan en met zijn twijfel over de kansen van de dubbelvier, brengt Cocu het boordroeiproject in een versnelling en verlegt hij met zijn ploeg het doel: hij besluit een talentvolle acht te maken en trekt daarvoor zelf een sponsor aan. De acht wint het overseas-veld bij de Women’s Head in Londen: “Dat ging dus goed en we waren nog niet

klaar – daarna werden we op de Wedau Regatta in Duisburg derde, vóór de Canadese ploeg die zich al gekwalificeerd had voor de Spelen dat jaar. Ik klopte weer aan bij de sponsor, die ons aanmoedigde ook naar de wereldbeker in München te gaan.” Het doel in München is helder: om in gesprek te kunnen gaan met de bond, moet de ploeg binnen zes seconden van de USA finishen en de Chinezen verslaan, die zich ook nog moeten kwalificeren. En zo geschiedt. De inmiddels gevormde dubbelvier komt niet verder dan een zesde plaats in de finale, met zoals gevreesd een ruime achterstand op de bewuste Russen.

“Die woensdag daarop zouden we gaan praten op de Bosbaan, met het naderende OKT in het vooruitzicht. Toen ik arriveerde op de baan, kwam ik buiten mijn dames tegen, die me aarzelend gedag zeiden. Toen had ik natuurlijk al door dat er iets niet goed zat.” Op het Olympisch trainingscentrum ontmoet Cocu vervolgens bondscoach Duncan Holland en dubbelvier-coach De Boorder. “Ik zag ze zitten en het enige wat ik zei, was: is dit wat ik denk? Hun gezichten zeiden genoeg. Ik was verschrikkelijk boos. Zij zeiden slechts dat René Mijnders mij had moeten bellen. Bij hem heb ik toen direct verhaal gehaald. Ik was eruit geknikkerd en vanaf nu zat Diederik op ‘mijn’ acht. De roeisters uit de dubbelvier werden met mijn zilveren vier-zonder in de acht gezet. Ik gunde het mijn meiden te erg om echt stennis te schoppen. Uiteindelijk ging het om hun succes en niet om mij, maar wat baalde ik van de gang van zaken. Later dat jaar kreeg ik overigens erkenning van de bond middels de KNRB-prijs.”

De nieuwe damesacht weet zich te plaatsen voor de Olympische Spelen van Athene en wint daar brons. Ondertussen blijft Cocu lesgeven en als assistent developmentcoach richt hij zich op de volgende generatie roeisters.

Road to Melbourne

Jaren later, in januari 2013, vertrekt Cocu met zijn gezin naar Melbourne vanwege het werk van zijn vrouw Heleen. “Het ging tussen Shanghai en Melbourne voor haar. In Shanghai had ik geen idee wat ik moest doen. In Australië daarentegen is in de roeisport goed werk te vinden.” Al binnen drie maanden heeft hij, door oude banden aan te halen bij de wereldbeker in Sydney dat voorjaar, contact met Melbourne University Boat Club (MUBC). Zo rolt hij als Senior Coach Women wederom het roeien in. Ook krijg hij een aanstelling bij Wesley College, een ‘private school’, waar hij junioren de fijne kneepjes van het roeien bijbrengt.

Cocu wordt dus professional en tekent voor achttien uur bij MUBC. Dat gaat heel anders dan hij gewend is. “Ik zat gewoon iedere week achttien uur op een speedboot. Dan kwam ik op de roeivereniging aan en lag het bootje al helemaal klaar, de roeiers waren al op het water, braaf aan het opwarmen. Het enige wat ik hoefde te doen was coachen.” Verder wordt alles bij MUBC door managers geregeld. Van hotels tot vliegtickets en van materiaal tot fitheidstesten: een coach moet duidelijk niets anders om handen hebben dan daadwerkelijk coachen.

(Roei)sport is belangrijk

In Australië neemt sport een heel andere plek in. Er gaat veel meer belangstelling naar uit en geld in om. “In Gavirate, bij Varese, heeft het Australian Institute of Sport een trainingscentrum, volledig ingericht voor sporters van alle disciplines. Als sporters een wedstrijd in Europa hebben, gaan ze eerst daarheen. Rustig wennen aan het tijdsverschil en verder trainen. De faciliteiten zijn, uiteraard, geweldig goed verzorgd.” Het sporten wordt in brede zin dus veel belangrijker gevon-

Titelpagina
Roeien in Melbourne. Beeld door Bert Cocu
—
Vorige pagina
Bert Cocu coacht 'zijn' development dames acht in de aanloop naar de Head of the Charles. Beeld door Erwin Cardol
—
Deze pagina
Bert Cocu in Australië. Beeld door Bert Cocu

den. Cocu toont de kaart van Melbourne en wijst enkele plekken aan: in de stad wemelt het van de sportfaciliteiten. “Hier staat de Melbourne Cricket Ground, dat is een stadion voor honderdduizend man. En dat stadion zit geregeld vol. Verder heb je de Rod Laver Arena, bekend van de Australian Open, Albert Park met de Formule 1 van Australië, een voetbalstadion, zwembaden en natuurlijk de botenhuisen.”

Roeien is een rijkeluisport in Australië. Dat is in zekere zin ook logisch, want een wedstrijd is al gauw honderden kilometers verderop. “De roeiers vliegen vaak naar wedstrijden. Dat betaal je gewoon zelf, ook als je voor de bond naar een wereldbeker of WK gaat. Dat loopt in de duizenden dollars. Daarom is het roeien niet voor iedereen weggelegd.” Voor het boottransport hebben coaches overigens een bijzondere rol: “Ja, de botenwagen, die rijden de coaches zelf. Ik ben weleens drieënhalve dag onderweg geweest. Van Melbourne naar Sydney is alleen al even ver als vanaf Nederland naar Luzern. En dat ligt dan nog aan dezelfde kant van het land.”

Mentaliteit

De mentaliteit bij de Australiërs is compleet anders. Voor coaches bestaat respect en ontzag, sporters stellen zich bescheiden en *eager* op. “Aus-

traliërs zijn super gedreven, erg gericht op hard werken en echt waanzinnig dankbaar. Dat is een wereld van verschil. Nederlandse roeiers richten zich meer op efficiëntie en techniek, trainen soms berekenend en hebben vaak wat te klagen over de boot of de coach.” Hij illustreert zijn stellingname met een voorbeeld: “Als hier een toproeier een keertje op slag zit in een tweedejaars verenigingsacht, wordt die roeier vaak niet gecoacht – dat zouden die coaches immers niet durven! Dat is voor Australische roeiers een ondenkbare situatie.”

Olympisch kampioene Kim Brennan trainde ook af en toe bij MUBC. “Dan kwam ze vooraf naar me toe, vroeg me of ik haar alsjeblieft wilde coachen en deelde met me wat haar doel was van de training. Dit is tekenend voor Australische roeiers: die zijn een stuk bewuster met hun sport bezig en nemen verantwoordelijk voor hun eigen succes. Het gaf me een enorme kick om op deze manier het beste uit de roeiers te halen.” Waarom is Australië gezien het voorgaande niet duizendmaal succesvoller dan bijvoorbeeld Nederland in roeiend opzicht? Over het antwoord hoeft hij niet lang na te denken: “Ze hebben wel een enorme kwantiteit, maar Nederland maakt echt een slag in technisch opzicht. Australiërs halen de top vooral op inzet.”

Terug in Nederland

Sinds juni 2017 is de familie Cocu terug in Nederland. Cocu wil weer gaan coachen en komt bij Thêta terecht. Ook op een andere plek heeft hij gesprekken gevoerd. “Maar dat was enkele reis anderhalf uur rijden om zes uur op zondagochtend, als je begrijpt wat ik bedoel,” vervolgt hij lachend. Bij Thêta is hij hoofdcoach voor eerste- en ouderejaars. Gerard Egelmeers draagt de verantwoordelijkheid van de toppers uit Eindhoven.

Cocu kijkt soms met weemoed terug op zijn tijd aan de andere kant van de wereld. “Nederlands studentenroeien is wel een stapje terug qua topsportmentaliteit. Australië is de top van de ladder. Sport, op alle niveaus, wordt heel serieus genomen.”

“Uiteindelijk ging het om hun succes en niet om mij, maar wat baalde ik van de gang van zaken.”

Terwijl in Nederland de Siberische Beer huishoudt, bevinden zich drie mannen in Varese. Alle drie goedlachse toproeiers, vriendelijk en met die notoire familiale glimlach van satijn, tezamen op vaders hotelkamer. De sfeer is huiselijk. Rik, Ralf en vader Nico Rienks zijn niet op familievakantie, want deze is er zoals eigenlijk alle afgelopen jaren weer bij ingeschoten. Weg van het Nederlandse en alhoewel ontsnapt aan het ijs, heerst ook in Varese sneeuw en vrieskou op trainingskamp. De grimmige besteding van vrije tijd door familie Rienks roept enige vragen op...

Dichtgetikt
Zijn deze twee jonge mannen, die drie keer per jaar op trainingskamp gaan, onder het juk van vaders rijke palmares, veroordeeld tot een Spartaanse levensloop als toproeier? Voor de jongens, opgevoed door twee dichtgetikte ouders - waarbij schijnbaar hun vocabulaire voornamelijk bestaat uit alle vervoegingen en afgeleiden van de woorden ‘roeien’, ‘rugzwaai’ en ‘rigger’ - is bij de keuze voor hun voornamen de verwarring bij de brievenbus allesbehalve relevant gebleken. Rik en Ralf Rienks, respectievelijk roeiend bij het rivaliserende Nereus en Laga, slapen dit trainingskamp gewoon op dezelfde kamer. Amsterdamse of Zwolse kapsones lijken verscholen te blijven.

Vader Nico, iconisch voor het Nederlandse roeien, gedijt nu als coach. Normaal coacht

hij zijn zoons niet, maar nu zijn ze bij toeval op hetzelfde trainingskamp. Of ze elkaar dan ook zien, of juist langs elkaar heen leven, wordt snel duidelijk. Hoewel het Varsity Magazine soms families kan verscheuren, heeft ons interview in dit geval geleid tot een kleine familiereünie.

Pizzabakkers
De familie Rienks gaat al een tijdje niet meer samen op vakantie, er moet geroeid worden. Vroeger, voor de EK's en WK's, was het anders. Ze gingen vaak twee weken weg met de familie: een weekje bergen, een weekje zee. De laatste keer was waarschijnlijk een heus stampotdiner langs de Amstel, de culinaire specialiteit van Nico. Het is voor Naked Chef Nico maar bij het Hollandse maal gebleven, want samen pizza's bakken heeft niet de uitwerking gehad zoals gehoopt. Nico trok

dan z'n oude verenigingsjasje aan en riep: “Jongens, pizza's bakken!” Geen effect, het kwartje is nooit gevallen. Ook wanneer tijdens het interview de pizza-referentie weer wordt opgeworpen, begrijpen de zoons er niks van of houden zij zich van de domme. Nico: “Je ziet de pizza-jasjes niet meer zo vaak aan het erevlot. Niet meer...”

Toen Nico naar Amsterdam ging, was hij niet over te halen met gouden beloften. Dat Nereus hem een plekje in de Oude Vier beloofde, deed hem eigenlijk niet zo veel, Nico wilde gewoon roeien. Het was zelfs coach Iwan Vanier, Nereïd, die tegen hem zei: “Nou Nico, ontwikkel je voor jouw carrière nog maar even verder op een andere vereniging.” Gelukkig had Okeanos nog een gloednieuwe skiff in de container liggen. Nico: “Okeanos was kansloos, maar had wel een mooie skiff.”

De jonge mannen zijn in plaats van bij Okeanos, toch gaan roeien voor de beruchte Bordeaux- en bloedrode KNSRB-verenigingen. Ralf is weleens uitgenodigd voor een pizza en kreeg te horen dat hij een gloednieuwe skiff kon krijgen. “Die skiff en pizza deden 't niet voor mij, ik wilde een technische studie doen”. Of heeft het aan de pizza heeft gelegen? Voor een goede pizza met geitenkaas of een Calzone zijn de Rienksjongens wel te paaien, maar een quattro formaggio? “Gadverdamme!”

Tennis en voetbal
Pas toen Rik acht jaar werd, ging de familie van Ouderkerk aan de Amstel naar Zwolle. Daar eerst maar eens begonnen met tennis en voetbal. Volgens Rik eigenlijk leukere sporten dan roeien, maar het type mensen en de fysieke aspect van het roeien maakt het atletisch, uitdagend. Op de vraag waarom ze dan niet eerder op roeien zijn gezet, zegt Nico, ook ooit als jongen in de roeiboot begonnen: “Roeien voor jeugd is gewoon saai, tenzij er leuke kinderen zijn. Het is een sport waar je in moet groeien, er gaat tijd overheen tot het je goed past.”

Op de vraag of de broers sindsdien als Kaïn en Abel zijn, klinkt een harmonieus gezin door. Dit trainingskamp zitten Rik en Ralf samen in de twee-zonder. Ondanks dat zij als

“Die genen zijn van de moeder”

Eerst dus lekker anoniem voetballen, en in tennis was Ralf meerdere malen kampioen van Zwolle. Nico geeft toe dat hij inzag dat als ze deze sporten straks leuker zouden vinden, ze straks nooit meer gingen roeien... De keuze voor het roeien volgde na wat jaren in Amsterdam en Zwolle alsnog voor Rik en later ook voor Ralf, schijnbaar uit praktische overwegingen. De rest van het elftal was al lang uitgegroeid en de jongens groeiden door. Geen profvoetbalcarrière, “want al die voetballers zijn toch maar kleine mannetjes.” Bovendien, na Rik kon Ralf niet achterblijven: er moest geroeid worden. Hij had zijn broer binnen een jaar naar de wereldtop zien groeien, het junioren WK, en met het tennissen ging het toch wat minder. “We wisten wat roeien was, en hadden in Amsterdam de eerste halen gemaakt. Echt serieus trainen deden we pas toen we het leuk vonden.”

Broedertwist
Er wordt door Nico en zoons ontkend dat er sprake zou zijn van een ‘pushfamilie’. En waar het talent dan vandaan komt? Nico spreekt zelf van geen talent, maar goede mensen om zich heen. “Die genen zijn van de moeder.” Vanuit het Verre Oosten reist moeders, ook ooit geroeid bij Nereus, stad en land

af om haar kroost te zien roeien. Waar zij haar dagen aan de roeibaan plant en speciaal voor de jongens aan de kant van de roeibaan staat, is de aanwezigheid van Nico vaak een bijkomstigheid van zijn bestaan als coach. Of de jongens de aanwezigheid van hun ouders waarderen valt lastig te zeggen. Rik vindt het wel leuk, Ralf zolang er maar geen commentaar klinkt.

Onafhankelijk
In roeiend Nederland is Nico Rienks een bekendheid, een roeier van wereldklasse. Aan tafel in Zwolle is hij dat niet, daar verwacht hij dat zijn jongens hun bordje stampot leegeten. “Ze weten wel dat ik veel heb gewonnen in Atlanta, maar meer niet.” “Het is heel interessant allemaal. Maar hij is voor

ons onze vader, en ook een roeier.” Nico: “We staan ervoor dat je onafhankelijk bent, ook als roeier. Niet de anderen laten bepalen wat je moet. Trek je niets aan van anderen. Heb regie over wat je doet. Dat is een voorwaarde om echt heel hoog te komen in het roeien, of waar dan ook.”

Is de opvoeding met deze wijze leus gelukt of doorgeslagen? Toch wel eigenwijze types, die familie Rienks. Enige zelfreflectie bevestigt dat de bescheidenheid en eigenwijze trekjes wel worden herkend. Nico: “Behalve Rik, die valt eigenlijk wel mee. Rik kan socialer doen, of hij 't is weet ik niet. En Ralf? ‘Diplomatiek eigenwijs’ en in Delft studeren – klinkt als een bengel.”

Bescheidenheid is, naast de nuchtere manier van doen, tekenend voor deze drie mannen. Er was al geen echte ‘Rienkshaal’ en van een ‘Rienksmotto’ wordt ook niet gesproken. Wat na herhaaldelijk aansporen dan toch ter tafel komt, lijkt dan ook direct vanuit de Zwolse weilanden te komen: “Het maakt niet uit hoe het gaat, be yourself.” En maakt het dan nog wel uit of ze hard roeien? Daarover zegt Nico: “Ik was ook trots aan de zijlijn van het voetbalveld toen ze ‘m erin schopten.”

Zodra Nico vertrekt om te coachen, volgt een goedlachse aderlating. “Hij is weg hoor, nu mag je.” “Waar zou je volgende keer op vakantie gaan?” Rik: “Naar Ibiza, lekker m'n kop eraf schroeven.”

Beeld door Ellen de Monchy
—
Vorige pagina
De familie Rienks in de sneeuw in Varese.
—
Deze pagina
De gebroeders Rienks in de twee-zonder.

Hoe is het nu met: Saurus?

Een vergelijking tussen Feyenoord en Saurus lijkt wat vergezocht, buiten misschien de clubkleuren. En toch is er een link. De Rotterdammers zullen geweten hebben dat het hoogste Europese podium te hoog gegrepen was, net als de Sauriërs altijd geweten hebben dat een finaleplek of zelfs nog meer op de Varsity niet tot de mogelijkheden behoorde. Maar meedoen, erbij horen, gestreden hebben, het zijn zaken die niet alleen op de sporters, maar ook op hun gevolg afstralen. Een terugblik op een begin, twee lustra van meedoen, en een stille (voorlopige) aftocht.

Begin met ambitie

Vlak na de eeuwwisseling spreekt de universiteit in Maastricht de wens uit om deel te nemen aan de Oude Vier op de Varsity. Daniël Mensch, de meest succesvolle Sauriër in de geschiedenis van de vereniging, is dé man om dit project te trekken. Tegelijkertijd loopt er een goede lichte vier rond op de vereniging. Je zou kunnen zeggen dat Saurus te kampen heeft met een luxeprobleem. In het vierde lustrumjaar geeft Saurus haar eerste acte de presence. Deelnames aan de Oude Vier zijn er ieder jaar, al blijft een finaleplek buiten bereik.

Doorstart met problemen

Maar na dit voortvarende begin wordt duidelijk dat Maastricht een aantal eigenschappen heeft die een succes op de Varsity danig in de weg staan.

Vuurwerk ontvlamt, het stadion dreunt op zijn grondvesten. 15 jaar hebben ze moeten wachten, vol verlangen en ongeduld. Voor die andere verlossing was het zelfs 18 jaar droogstaan, al sinds de vorige eeuw. Maar nu zijn ze terug, nu gaat het weer beter, nu is alles anders. Een kolkende massa heft collectief de handen, de hymne begint. We schrijven woensdag 13 september 2017. Het zijn de laatste minuten voor de wedstrijd Feyenoord – Manchester City, de eerste Champions Leaguewedstrijd van de havenstedelingen in 15 jaar. Feyenoord staat binnen tien minuten met twee doelpunten achter, en verliest met 0-4. Maar ze waren er weer bij.

De studenten zijn voor bijna 50% op uitwisseling en dus kort aanwezig, een groot deel van de Nederlanders trekt na een bachelor weg naar andere steden, en bovendien is 70% van de studenten vrouw. Tegenwoordig maakt dat laatste voor deelname aan hoofdnnummers minder uit, maar in de jaren nul van deze eeuw wringt de schoen behoorlijk. De Vier wordt regelmatig slechts gedeeltelijk gevuld met roeiers die intraining zijn. Bob Meijer, roeier uit Zwaar 2011, herinnert zich dat in zijn eerste jaar een aantal oud-roeiers opgetrommeld werden “en een stuur van onbekend gewicht in de boot werd gegooid”. “Toen deden we echt mee omdat het moest. Het jaar daarna werden wij als tweedejaars gevraagd of we liever de Varsity wilden starten of naar Gent met onze vier-zonder. We waren unaniem voor de Varsity.”

Saamhorigheid

Dat roeiers unaniem kiezen om hoogstwaarschijnlijk achteraan hun voorwedstrijd te eindigen komt op vele leden van grotere verenigingen vreemd over. Maar de saamhorigheid en het verenigingsgevoel die gepaard gaan met een startende Oude Vier zijn tastbaar. Ieder jaar reist een dubbeldekker, volgepakt met al dan niet verplicht meereizende eerstejaars, af naar het Amsterdam-Rijnkanaal. In de weken voorafgaand aan de wedstrijd zijn er evenementen als “knip-je-das-met-je-elleboog-in-het-gras-feest”, en de “hoedjes en stokjes borrel”. Het gebrek aan kansen op het water wordt gecompenseerd met knokpartijen bij de vlaggenmasten, en de bus rijdt na de wedstrijd niet terug naar Maastricht maar linea recta naar de kroegjool. In 2012 worden de vlaggenmasten weggehaald worden vanwege oplopende kosten, en in 2011 begint Nereus de Varsity te winnen. Daarbij weigeren de Amsterdammers structureel hun kroegjool volledig open te stellen voor externen, en de lol wordt er duidelijk minder om. Het einde komt steeds meer in zicht.

Het einde van een decennium

In 2012 wordt dus met de grootst mogelijke moeite een Oude Vier op het water gelegd. Het bestuur ziet het dan al niet meer echt zitten. Later dat jaar prijkt op de agenda van de ALV het punt “Deelname Oude Vier”. Slechts 35% van de aanwezigen is voor het doorgaan met de deelname. De rest stemt met het bestuur mee, dat pas weer mee wil doen als het de vereniging lukt om een ploeg af te vaardigen die zich daadwerkelijk kan meten met de rest van het veld. Naar verluidt is een deel van de 65% die tegen deelname stemt speciaal opgetrommeld voor deze vergadering. Wrang is dat het volgens Meijer juist in 2013 een stuk eenvoudiger zou zijn geweest om een vier op het water te leggen, maar het is hem en zijn ploeggenoten niet gegund. Saurus schrijft zich in 2013 niet in, met als gevolg dat pas in 2017 opnieuw deelgenomen kan worden. Het betekent definitief het einde van de kansen voor de dan actieve zware mannen.

Doorstart?

Achter de schermen moet gebouwd worden. In letterlijke zin gebeurt dat ook. Er is vlak voor de beslissing niet langer deel te nemen een fonkelnieuw gebouw besteld, waarmee een einde komt aan het tijdperk van de golfplaten loods met gaskachel, waar roeiers tijdens intervaltrainingen een trui aan moeten om niet ziek te worden. Het betekent ook dat de sociëteit en het botenhuis samengevoegd worden, wat de saamhorigheid vergroot. De uitdagingen die inherent zijn aan Maastricht blijven echter bestaan. Door het relatief grote verloop worden de mensen die zich Varsity deelnames herinneren bovendien steeds schaarser, waardoor het steeds minder leeft, beaamt Gerard van der Velden. Saurus' eerste SA-roeier in 14 jaar heeft zelf de oude situatie al niet meer meegemaakt, en is er ook niet veel mee bezig. Vanwege het gebrek aan andere roeiers van niveau traint hij vrijwel de hele winter in de skiff, al nam hij afgelopen september wel een Saurus acht op sleeptouw tijdens de Amstelbeker. Volgens van der Velden is er ook een soort berusting ontstaan dat de vereniging zich moet toeleggen op goede eerstejaarsploegen, en af en toe het development veld.

Wegblijven of verliezen

Zou hij zelf openstaan voor deelname? “De vraag is of je liever meedoet en achteraan vaart, of wegblijft. Eigenlijk vind ik dat je mee zou moeten doen. Daniël is er ook nooit minder om geworden dat hij meedeed en niet meekwam. Ik ken Jacob (van de Kerkhof, Oude Vier Triton) ook vrij goed, en die vraagt weleens of ik niet met een Oude Vier moet gaan starten. Daar leeft het sinds een paar jaar echt veel meer.” Maar ook van der Velden ziet geen snelle oplossing voor het pijnpunt van de grote doorloop. Lachend merkt hij op dat hij waarschijnlijk de langstroeiende student van Saurus is sinds Daniël Mensch. “Eigenlijk moet je iemand hebben die mensen stimuleert om door te gaan, en mee te gaan roeien met de betere jongens. Maar als dat vervolgens niet overgenomen en doorgezet wordt, bloedt het weer dood.”

Het lijkt een moeilijk oplosbare puzzel. Wellicht doen de mannen (én vrouwen) in Maastricht er toch goed aan nog eens naar Feyenoord te kijken, of anders stadgenoot MVV (14e in de Jupiler League ten tijde van schrijven). De reeds aangeboden fusten voor tijdens een eventuele kroegjool kunnen voorlopig nog wel even in de kast blijven, maar dat is niet erg. Meedoen is heus niet altijd belangrijker dan winnen. Maar het doet wel wat met je. Saurus, hopelijk tot snel!

tekst door Frank van der Ploeg

Vorige pagina
De laatste Oude Vier van Saurus, in 2012. Foto uit archief Bob Meijer

Deze pagina
De oude golfplaten loods van voor de verbouwing. Foto uit archief Saurus

VAN EEN GROEN PAK NAAR GROENE VINGERS

“De grootste studie tegenwoordig is waarschijnlijk Dierwetenschappen. Daar lopen ruwweg twee soorten mensen rond: mensen van de intensieve landbouw, en caviaknuffelaars.”

Deze pagina
Lars Kraak aan het werk op de
Braziliaanse savanne. Beeld door
Lars Kraak

In het hart van Nederland bevindt zich de groenste Universiteit van Nederland, tezamen met de kleinste corporale roeivereniging met een hardnekkig boers imago. De vraag is of dit imago terecht is. Lars Kraak, roeier van de laatste ploeg van Argo die de finale van het hoofdnummer wist te halen, is momenteel

President van de KNSRB, studeerde in Wageningen, nam afgelopen jaar het boerenbedrijf van zijn oom tijdelijk over, en reist tegenwoordig de halve wereld over op zoek naar landbouwinnovaties. En tijdens de Winterwedstrijden sprak hij ook nog met het Varsity Magazine.

Jong geleerd

De appel valt niet ver van de boom. “Mijn oom heeft een akkerbouwbedrijf in Hoofddorp, mijn ouders woonden praktisch op datzelfde erf. Toen ik op mijn zevende zwaar genoeg was om het koppelingspedaal van de trekker in de duwen werd ik aan het werk gezet.” Een betere introductie in deze wereld kan je je haast niet wensen. Onder de aanvliegroutes van Schiphol rijdt Lars in de vakanties mee over het land om te helpen aardappels uit de grond te trekken. Niet heel vreemd dus dat hij kiest voor de opleiding Biosystems Engineering, in de volksmond ook wel Landbouwtechniek genoemd. Voor de lezers met een goed geheugen: Kees Huizinga, de Nederlandse boer en oud-Argonaut in Oekraïne die een aantal jaar geleden zijn verhaal deed in dit blad, volgde dezelfde opleiding.

Imago Wageningen

Voor dergelijke opleidingen moet je in Nederland in Wageningen zijn. De voor de hand liggende vraag is of de kleine studentenstad in Gelderland haar imago als boeren-studenten-stad eigenlijk wel verdient? “Vroeger wel. Tot ongeveer 2000 kon je er voor het overgrote deel aan landbouw gerelateerde studies doen. Dat is toch een krimpende markt, dus de mensenstroom droogde op. Dat was echt het dieptepunt voor Wageningen. Daarna hebben meerdere 'alpha' en 'gamma' studies hun entree gemaakt, en werd steeds verder van landbouw afgeweken. De grootste studie tegenwoordig is waarschijnlijk Dierwetenschappen. Daar lopen ruwweg twee soorten mensen rond: mensen van de intensieve landbouw, en caviaknuffelaars.”

Positie Argo

Een stad dus met een eigen karakter, maar niet langer één waar iedereen op klompen en in overall naar college komt. Naar schatting lopen er op Argo momenteel zo'n vijf landbouwtechnici in opleiding rond. Toch bracht de vereniging het thema zelf weer in de actualiteit door bij het 19e lustrum in 2008 in navolging van de Noor Olaf Tufte haar eigen Farmer Challenge te organiseren. “Toen hadden we een aantal toproeiers bij de bond, zoals Peter Vos en Jolmer van der Sluis, die snel een aantal collega's konden optrommelen, en dan had je al een mooi evenement. Toen zij stopten en de nieuwigheid er een beetje af was, werd de belangstelling langzaam minder en stopte het weer.” Het waren voorlopig de laatste grote namen van Argo. Door een hoger aantal contacturen en minors in het buitenland is het vasthouden van roeiers lastig. Maar dat is heus niet het enige probleem. “Het geloof en de wil om echt hard te roeien begint heel schaars te worden op Argo. Af en toe is er een individuele uitzondering die hard wil trainen en roeien. En voor de vorm wordt er nog wel “Argo wint de Varsity” geroepen, maar echt geloven doen ze dat al een tijd niet meer.” Aan een gebrek aan aanmeldingen ligt het ook niet. “Er melden zich zo'n 300 mensen per jaar aan. Dan moet je nog wel even de Chinezen die geen flauw idee hebben waarvoor ze zich hebben ingeschreven eruit filteren, maar dan nog houd je er redelijk wat over.”

Finale

En toch is het nog niet heel lang geleden dat de mannen in het groen in de finale verschenen. Nog steeds gepijnigd wordt het verhaal van 2012 uit de herinnering opgehaald. “Gyas startte ten opzichte van ons in de binnenbocht, en wij waren beter weg uit de start. Op een zeker moment sturen zij iets naar buiten, pikt hun boeg vlak bij onze achtertaft in, en zijn riem gaat onder onze boot door. Als we een enigszins nieuwe boot hadden gehad, was er niets aan de hand geweest. Maar we voeren in oude meuk, en het roer zat nog helemaal achterop. Na die haal stond dat dus haaks op de boot en was het klaar.” Tub-bend halen de mannen achter de volgboten aan de finish.

Vrouwen

Na zelf gestopt te zijn met roeien blijft hij coachen, maar dan wel bij de vrouwen. Eerst lichte dames, tegenwoordig de zware afdeling. Dit lijkt ook het domein waar Argo zich op zal moeten richten. De eerstejaars lichte dames zijn sinds een aantal jaar een stabiele factor bovenin de rangorde, en ook de zware middengroep doet het momenteel zeer behoorlijk. Wellicht ligt daar dan een betere kans op een Varsity-overwinning. Al wordt er met enige hoop naar Triton gekeken, die andere vereniging die al langer dan 50 jaar droog staat, nu het erop lijkt dat de baliekluiers aan de hand van een paar gemotiveerde toproeiers serieuze kansen hebben.

Oud gedaan

Terug naar de akkers. In het voorjaar van 2017 wordt zijn oom ziek. Een lekkende hartklep blijkt het probleem, en een zware operatie volgt. Het herstel gaat voorspoedig, maar in de zomer verslechtert zijn toestand weer. Als blijkt dat er opnieuw een operatie moet plaatsvinden is duidelijk dat de oogst dit jaar niet zelf binnen kan worden gehaald. Net afgestudeerd en nog niet definitief begonnen bij een nieuwe baan kan zijn jonge neef inspringen. “Ik kwam eind september aan, en heb daar tot ongeveer nieuwjaar gezeten. Het was zo'n beetje de kutste herfst die je kan hebben als boer. In oktober begon het met regenen, en het is gewoon niet opgehouden tot eind januari. Op een goede dag trek je dan gewoon aardappels uit de grond, maar op een slechte dag is het een soort vla. Dit jaar zijn er ook heel veel loodsen letterlijk leeggelopen.” Toch lijkt dit bestaan zijn gedroomde voorland, al is hij realistisch. “In Nederland is een boerenbedrijf wel echt lastig tegenwoordig. De grondprijs is heel hoog, en de ruimte beperkt. Het bedrijf van mijn oom overnemen is waarschijnlijk het meest realistisch. Of gewoon doen wat Kees gedaan heeft, naar het buitenland.”

Tegenwoordig vertoeft hij bij onze zuiderburen, om precies te zijn in Zedelgem, een gat in de buurt van Brugge. Op de Research & Development afdeling wordt de efficiëntie van onze voedselproductie nog altijd verder verhoogd. Twee dagen na ons gesprek vertrekt hij voor zes weken naar Brazilië, een trip die speciaal verkort is om wel tijdig terug te zijn voor de Varsity. “Het zou toch wat zijn als de President van de KNSRB niet op de Varsity kan zijn omdat hij op de Braziliaanse savanne zit.”

Robin van Keeken

Liever niet op zondag

Bij weinig roeikenners zal meteen een belletje gaan rinkelen bij de naam Robin van Keeken. Onterecht, want de boomlange roeier van Njord kwam uit op internationale toernooien en werd in 2008 zelfs nationaal kampioen in de skiff. Een bijzonder knappe prestatie, niet in het minst omdat hij vanwege zijn geloof slechts bij uitzondering op zondag roeide.

Van Keeken (nu 37) groeit op in een christelijk gezin in Bodegraven. Strenggelovig wil hij het echter niet noemen. "Het woord streng gaat ervan uit dat ik het geloof of de regels daarvan als een beperking zie en dat is bij mij nooit het geval geweest. Mijn ouders gaven mij zeker het geloof mee, maar bepaalden niet voor mij wat ik wel en wat ik niet moest doen. Dat deed ik zelf. Ik denk dat iedereen voor zichzelf bepaalt wat hij belangrijk vindt. Voor mij is dat de zondagsrust, net als geen seks voor het huwelijk. Maar ondertussen dronk ik geregeld alcohol en toen ik 18-19 jaar oud was, rookte ik zelfs bijna een pakje per dag. Niet dat ik dat aan mijn ouders vertelde overigens, maar ik probeer wél altijd uit te dragen dat je als christen echt niet saai hoeft te zijn."

Arrogantie

Tot zijn roeitijd heeft Van Keeken weinig moeite sport met zijn geloof te combineren. Hij doet niet onverdienstelijk aan basketbal, maar als er op zondag wordt gespeeld, is er altijd wel iemand die voor hem kan invallen. Als hij na een mislukte poging om beroepsmilitair te worden besluit Rechten te gaan studeren in Leiden, meldt hij zich aan op Njord en gaat competitieroeien. "Ik wist dat wedstrijdroeien niet te combineren viel met mijn geloof, maar eerlijk gezegd sprak het me ook totaal niet aan. Het was in de tijd dat de vereniging niets voorstelde. Er werd hard getraind, maar de prestaties waren dramatisch. En dan wel een grote bek hebben. Compleet misplaatste arrogantie."

Compo's

Na twee jaar competitieroeien wil hij echter wel wat meer en stapt aan het eind van het seizoen voor de gelegenheid in de dubbeltwee met zijn broer. Ze doen mee aan de Argo Sprint en winnen prompt de race. De prestatie van twee competitieroeiers op een nationale wedstrijd maakt indruk op Njord en als het duo zelf een coach regelt, accepteert het bestuur dat de Van Keeken-broers gaan wedstrijdroeien in een twee-zonder. "Het bestuur moest in die jaren nog voor een groot deel bestaan uit leden van Minerva en ik had het geluk dat ik de wedstrijdcommissaris goed kende uit het clubroeien. Daarbij hielp het dat de eerstejaarscoaches ons niet wilden hebben." Ook scheelt het dat de broers bij hun eerste ergometertest hard uithalen. Robin trapt 6:15. "Op dat moment was er op Njord überhaupt maar één roeier sneller dan dat."

Buitenbeentjes

Toch worden ze geregeld met argusogen bekeken. "We waren zo zonder ploeg natuurlijk een beetje buitenbeentjes, ook omdat we ons ondanks ons geloof wat recalcitrant gedroegen. We hadden weinig op met de gevestigde orde." Het levert prachtige anekdotes op. "Ik herinner me nog het strepdiner aan het eind van het seizoen dat we dat blik op de Argo Slot wonnen. Het was natuurlijk al heel gek dat wij daar als competitieroeiers waren, maar we gingen ook nog eens op de plek zitten die bedoeld was voor ouderejaars wedstrijdroeiers. Ondanks herhaalde opmerkingen hierover bleven we gewoon zitten. Ze snapten ook wel dat het weinig zin had om ons fysiek aan te pakken. Mijn broer is nog langer dan ik, was op zijn 25e nog lid geworden van Minerva en kon best bedreigend zijn." Bij een volgend diner gingen de broers weer op die plek zitten. Pogingen om hun borden over te slaan als de biefstukken langskomen, mislukken. "Mijn broer pakte de vork van het dienblad en stak die razendsnel in de verschil-

lende stukken vlees om die vervolgens allemaal op ons bord te leggen. Iemand probeerde dit te verhinderen, waardoor hij per ongeluk keihard in diens hand stak. Ik kan me nog goed herinneren dat ik hem stomdronken van iedereen moest wegtrekken en hem naar buiten moest dragen."

Huisfeest

Roeiend wordt de broeder-twee geen enorm succes. "We konden prima in het veld meekomen, maar als eerstejaars het Overgangsveld winnen was te hoog gegrepen. Nieuwelingen konden we niet starten, omdat dat op zondag werd verroeid." Zijn broer stopt er na dat seizoen mee, maar Robin heeft de smaak te pakken. "Ik wilde skiffen, maar als je zag aan wat voor eisen ik moest voldoen, werd je al gek. De Vechtrace in een oefenskiff starten bijvoorbeeld." Hij heeft het geluk dat net op dat moment voor-

malig junior Jaap Schouten op Njord arriveert. Hij neemt van burgervereniging De Laak zijn coach Lili Wabeke-Meeuwisse mee. "Na een gesprek mocht ik een keer meevaren bij een sparsessie, maar het was precies de dag na mijn jaarlijkse huisfeest. Ik vertelde haar eerlijk dat ik daar echt heen wilde maar dat ik de drank wel kon laten staan. Ze vond het echter prima en zei: we zien wel hoe het gaat. Nou dat heb ik geweten. Ik heb nog nooit zover moeten roeien als op die ochtend, maar ik gaf geen krimp. Misschien was dat wel de reden dat ik mocht blijven."

Scullgroep

Het is het begin van de befaamde scullgroep van Wabeke-Meeuwisse waar, jaarlijks slechts een enkeling goed genoeg voor wordt bevonden om mee te doen en waarin keihard en compromisloos getraind wordt. Van Keeken ontwikkelt zich pijlsnel en wordt al snel de ideale trainingspartner van Schouten. Hij wint zijn eerste wedstrijd in de Nieuwelingen-categorie (Beginnelingen is op zondag) met overmacht. Niet veel later wordt hij in Harkstede derde bij de nationale kampioenschappen. Schouten wint daar drie titels. Van Keeken behoudt echter zijn status als buitenbeentje. "Wij trainden toch als een wat aparte groep. Net als ik kon Jaap behoorlijk vervelend zijn en dat werd van een eerstejaars ex-junior natuurlijk niet altijd gewaardeerd." Maar met de successen komt ook steeds meer waardering. De trainingsmethoden van Wabeke worden overgenomen en zij krijgt een rol bij andere groepen. "Het was duidelijk het begin van een nieuwe periode. Naast het succes van een aantal vrouwen uit de skiffgroep (Frenken, Veenhoven, Beukers, red.) haakte later ook Harmen Eefting aan. Hij is niet voor niets de huidige hoofdcoach van Njord."

Rekkelijk

Al snel moet Van Keeken zijn hoofd gaan breken of hij niet toch op zondag zal gaan roeien. Want in zijn eerste skiffjaar mag hij al in de acht naar het FISU WK. "Het gekke is dat ik me niet meer kan herinneren wanneer ik

voor het eerst besloot het toch te doen, misschien wel tijdens mijn eerste Varsity. Ik weet nog wel dat ik me dat seizoen heb teruggetrokken tijdens de Holland Beker. Ik bereikte de halve finale maar besloot vervolgens zondag niet te starten. Dat voelde niet goed.” Als hij het jaar erna (2007) steeds beter wordt, gaat hij vaker overstag. “Ik heb voor mezelf op een gegeven moment besloten dat als ik grote toernooien wilde roeien, ik wel uitzonderingen móest maken. Je wordt vanzelf een beetje rekkelijk. Gelooft is ook dat je soms op zoek gaat naar manieren om dingen toch voor elkaar te krijgen. Dat God een bepaald idee over mijn roeien had en dat ik dit daarom moest doen bijvoorbeeld. Het is sowieso een lastig vraagstuk, want voor eigen eer en glorie gaan is eigenlijk al in strijd met het geloof. En ik moet bekennen dat ik als ik terugblik op mijn roeicarrière ik het vooral zo leuk heb gevonden omdat ik er goed in was.”

Vervloet

Problemen met het niet willen trainen op zondag krijgt hij echter nooit. “Eerst in de groep met Lili maar ook later toen ik in (bonds)ploegen kwam zoals de FISU-acht en de dubbelvier waarmee ik in 2007 naar de World Cup in Amsterdam ging. Of de ploeg anders wél op zondag getraind had, weet ik niet eens. Ik meldde het en het gebeurde gewoon niet.” Hij denkt dan ook niet dat zijn geloof een internationale doorbraak in de weg heeft gestaan. “Voor zover ik weet is het nooit een issue geweest en ik heb me altijd eerlijk behandeld gevoeld. Slechts één keer heb ik er een discussie met iemand over gehad. Dat was met oud-Njord-coryfee Albert Vervloet. Die vond dat ik mijn talent niet onbenut moest laten en dat daarbij dus ook niets in de weg moest staan.”

Skiffeur

In 2008 is Van Keeken op zijn best. Hij wordt nationaal kampioen voor grote namen als Braas, Siegelaar en Klem en skift bij de Holland Beker - dit keer wel op zondag - zelfs naar een fabelachtige tijd van 6:53. Toch komt hij niet in aanmerking voor een plek in de olympische Holland Acht die halverwege het seizoen gedeeltelijk wordt herzien. “Ik was toen fitter dan een behoorlijk aantal jongens uit die boot. Soms steekt het me nog wel een beetje dat ze mij niet hebben gevraagd. Maar als ik eerlijk ben, ik kon ook niet boordroeien. Waarom dat was: geen idee. Misschien dat we ons met de scullgroep op Njord iets teveel richtten op het individu. Ik was niet de enige die er moeite mee had.” Brons in de skiff bij het FISU WK en de vijfde plaats bij het EK zijn uiteindelijk een mooie troost.

“Soms steekt het me nog wel een beetje dat ze mij niet hebben gevraagd. Maar als ik eerlijk ben, ik kon ook niet boordroeien.”

Varsity

2010 is Van Keeken zijn laatste jaar. Hij heeft lang genoeg over zijn studie gedaan en moet van zichzelf aan het werk. Ook lonkt het huwelijk. De Varsity is nog zijn enige doel. “In 2008 waren we mede door de uitsluiting van Nereus op de tweede plaats geëindigd. Harmen Eefting ontwikkelde zich daarna razendsnel en met ons vermogen en met de souplesse van Jaap hadden we zeker kansen. Het was prachtig om te zien hoe de vereniging er eindelijk weer in geloofde. Het was werkelijk een gekkenhuis.” Het mocht niet baten. “We deden lang mee met Skadi, maar moesten het bekopen op het eind en toen ging Sköll er ook nog overheen.” Van Keeken skift zich twee weken later nog naar een derde plaats bij het NK. “Ik kon in de finale ternauwernood Eefting van me afhouden. Het was duidelijk dat het mooi was geweest. Ik werkte toen ook al en kon niet meer de opofferingen opbrengen zoals dat daarvoor wel kon. De echte top heb ik wellicht niet gehaald, maar laatst zei oud-ploeggenoot uit de FISU-acht Reinder Lubbers tegen me dat ik de meest ondergewaardeerde roeier uit onze tijd was. Ergens vind ik dat ook een mooi compliment.”

Titelpagina
Van Keeken als skiffeur en lid van de trainingsgroep van Wabeke-Meeuwisse. Beeld door Merijn Soeters

Vorige pagina
Van Keeken in de dubbelvier op de World Cup in Amsterdam in 2007. Beeld door Merijn Soeters

Deze pagina
Oude Vier van Njord 2010, met Van Keeken, Eefting, Schouten en Rom-Colthoff. Beeld door Rogier van Steennis

NESTBEVUILING

U heeft het ongetwijfeld eerder gelezen in dit Varsity Magazine: de tent is zo goed als failliet. Natuurlijk kunt u dit jammer vinden. En dan denken aan de niet ingevulde acceptgiro's bij uzelf of juist bij anderen. Maar ik zeg: helemaal prima! Het is ons verdiende loon. Sterker nog, dit onvermijdelijke einde komt twee jaar te laat.

En natuurlijk is het heel eenvoudig om, bij dit soort financiële perikelen, meteen met de vinger te wijzen naar alle uitspattingen van de Club van Broekhuizen. Een groep mannen van, op z'n best, middelbare leeftijd die hooguit nog van het pluche komt voor een drugsorgie in hun koperen kelderzwembad. Een groep mannen die deze, toch alleszins beperkte, inzet voor het Magazine telkens beloond ziet met massa's kreeft en champagne. Allemaal van uw voorzichtig gespaarde centjes. Oxfam zou er schande van spreken.

Een korte reconstructie dan maar: in het najaar van 2015 besluit de Club van Broekhuizen om eens een compleet nummer te wijden aan vrouwen. Ken je publiek, denk ik dan. Daar zit toch niemand op te wachten?

Maar er zit een gedachte achter... Het is namelijk lokaas voor een aankomend hoofdredacteur! Nadat eerder al de klassieke barrières zijn geslecht van lichte pik en knor, wordt nu ook zeer serieus overwogen om drie jaar lang het roer in handen te geven van een vrouw! En niet eens vanwege een hashtag. Maar gewoon, omdat ook die laatste minderheid een kans moet krijgen.

“Ho, ho!” hoor ik u als geoeffende lezer... lezen. Aan die zin moet ik nog werken. U mist natuurlijk een minderheid in dit rijtje. En de Club van Broekhuizen ook. Maar, in 2015 dachten zij de multiculturele horde wel degelijk genomen te hebben. Het kroeshaar van Tjerk Gualthérie van Weezel bleek echter niet de subsidie-melkkoe waarop gehoopt werd.

Een vrouwelijke hoofdredacteur dus. En daarom wordt de Groningse Susanne Dallinga bereid gevonden om een jaartje mee

te lopen met mooiboy Coen Eggenkamp. Om te kijken of haar millennial-hartje daar sneller van gaat kloppen. Het vooruitzicht is dat zij daarna het stokje overneemt en het magazine zal voorzien van die broodnodige vrouwelijke hand. Spoiler-alert: uw huidige hoofdredacteur heet Frank en bij Frank klopt nog veel meer.

"Oxfam zou er schande van spreken"

Nu bestaat een belangrijk deel van het werk van een hoofdredacteur uit het aantrekken van nieuwe, goede schrijvers. Vooral om tegenwicht te bieden aan het huidige schrijversbestand van Varsity Magazine, dat toch hoofdzakelijk uit winkeldochters bestaat. Maar goed, door natuurlijk verloop komt er wel eens een plek vrij en Dallinga mocht laten zien hoe rijk haar netwerk van getalenteerde schrijvers was.

Enter Leonie Walta! Haar viel de eer te beurt om een stuk te mogen schrijven over grensoverschrijdend gedrag. Want iedereen weet hoezeer grensoverschrijdend gedrag een doorn in het oog is van liefhebbers van de Varsity. Ik vond troost in de gedachte dat inmiddels niemand meer de moeite nam om het magazine daadwerkelijk te lezen. Haar inspanningen resulteerden in een even professioneel als zoutloos verhaal over vertrouwenspersonen en hoe belangrij.... -snurk-. Exit Walta.

Nou, mooi niet dus. Want als je van het soort bent dat zich eenvoudig op andere gedachten laat brengen, dan is rolskiën niet de sport voor jou! En laat Walta nou uitgerekend tot de crème de la crème van de Vaderlandse rolskiërs horen. Dat zijn duuratleten. Die laten zich niet zomaar dumpen door de redactie van een afgeleden prutsglossy. Bovendien heeft Leonie (met het onvolprezen Roei!) eerder een kwakkelend blad van één sterfhuiskonstructie naar de volgende begeleid. Dus Walta blijft. Soort van.

Walta is broodschrijver en heeft het vak geleerd bij het verenigingsblad van de Amersfoortse roeivereniging Hemus. Een uitgave die de lat voor schrijvers zodanig laag legt, dat je een spelfout moet maken om je stukken überhaupt gepubliceerd te krijgen. Zie: redactie@hemus.nl-bekend-van-bedoel-de-u-redactie@hemus.nl.

Inmiddels transfervrij besluit Walta in Roei! een recensie te schrijven over dit magazine. Zij concludeert: “Het blad biedt informatie en leuke verhalen over roeien en roeiers, maar in de meeste gevallen zouden de verslaggevers die met veel minder woorden kunnen vertellen.”

Dan denk ik: waarom Leonie!?! Na alles wat we hebben meegemaakt, had je me toch gewoon kunnen bellen? Natuurlijk ben ik een beetje lang van stof, maar we hadden er toch ook gewoon - lang - over kunnen praten? Met een kopje thee en een pak spritsen. Af en toe wisselend van oor.

Afrondend, we hebben overlegd. Misschien had ik gewoon hiermee moeten beginnen.

Keurige sollicitatiebrief. Je kunt maandag weer beginnen.

Waarde oud-leden,

Op zondag 8 april 2018 trotseren de boten van alle studentenroeiverenigingen van Nederland de golven van het Amsterdam-Rijnkanaal, terwijl op de kant vijfduizend supporters hun roeiers aanmoedigen, of druk bezig zijn met het in stand houden van alle mooie tradities die de Varsity rijk is. Op deze dag strijden tevens de vier beste dames en heren van de verenigingen om het felbegeerde gouden blik, of die felbegeerde hanger - het bewijs van de winst van de Nationale Studentenroeiwedstrijden.

Voor de genodigden van de oud-ledenverenigingen van de K.N.S.R.B. zal tussen de pollen-gooiende-studenten het VIP-paviljoen herrijzen. Hier heeft u het beste zicht op de wedstrijden, wordt u voorzien van heerlijke hapjes en zal het Utrechtse Tzigane voor het muzikale vertier zorgen. Daarnaast spreekt u tijdens de Varsity uw oude roei-kameraden terwijl u de nieuwe generatie roeiers aan u voorbij ziet vliegen.

Het VIP-paviljoen zal vanaf 13:00 uur geopend zijn voor uw bezoek en sluit na de finish van de Oude Vier. In verband met een beperkt aantal plekken zullen de uitnodigingen voor het VIP-paviljoen dit jaar via de oud-ledenverenigingen verlopen. Het bestuur van uw oud-ledenvereniging neemt hierover contact met u op. Voor andere vragen kunt u terecht op www.varsity.nl of kunt u mailen naar vip@varsity.nl.

Uitkijkend naar de 135e editie van de Varsity teken ik,

J. P. (Tijmen) Kort
h.t. Commissaris VIP
K.N.S.R.B. Wedstrijdcommissie der 135ste "Varsity"

DEELNEMERSKATERN

Zoals u inmiddels van ons gewend bent, hebben wij weer stad en land afgebeld, -geskypet, en -gereisd om alle ins en outs van de mensen om wie het eigenlijk draait te achterhalen. Is dat nou echt nodig? Wellicht niet. Is dat nou leuk? Beslist niet. Maar zijn we blij dat we het gedaan hebben? O jazeker! Het is ons zelfs gelukt een line-up van de dames te krijgen, maar omdat onze saunacamera's een week voor de deadline ontdekt werden moeten we u het beeldmateriaal daarvan helaas schuldig blijven. Onze eigen ongevraagd adviescommissie stond ook weer te trappelen, dus wie de experts eerder in het blad gemist had, kan rustig ademen. Of dat ook geldt voor de deelnemers, kunt u beter zelf beoordelen.

Met vriendelijke groet,
Lisette Quirijns & Roos Blauwendraad (heren)
Frank van der Ploeg (dames)

Onze juridische afdeling heeft ons geadviseerd te benadrukken dat alle door het expertpanel geventileerde uitspraken hun eigen mening en op persoonlijke titel zijn. Zij vertegenwoordigen niet de mening van het Varsity Magazine of de Club van Broekhuizen, en deze instanties aanvaarden geen aansprakelijkheid voor gekrenkte zielen of pijnlijke tenen. Maar wij zijn de lulligste niet, mocht u zich toch onheus bejegend voelen, schroom dan niet contact met ons op te nemen op ons nummer 113.

Expertpanel vernieuwt

Het orakel uit Heemstede en tevens recordhouder hoofddirecteurschap van het Varsity Magazine durfde het vanwege zijn donkerblauwe pet niet aan om een rol als expert op zich te nemen. Maar niet getreurd. Waar 2017 in het teken stond van een vrouwen-hoofdnummer en #metoo, zal 2018 het jaar zijn van de eerste vrouwelijke expert. Daarnaast zijn twee oudgedienden ook weer van de partij. Met

het cynische realisme van Blink en het olijke optimisme van Viergever wordt het ordinaire gekakel van Van Dobben de Bruijn mooi gecompenseerd. Wie gaat er dit jaar vandoor met het goud, en wie blijft achter met de kater? Wie vergaart eeuwige roem, en wie eeuwige vergetelheid? Onze experts geven weer gevraagd en ongevraagd advies, dus wij zouden zeggen: "Place your bets now".

VOORSPELLEN EXPERTPANEL

	Rogier	Govert	Jenny
1.	Triton	Nereus	Nereus
2.	Nereus	Triton	Triton
3.	Skøll	Skøll	Skadi
4.	Laga	Laga	Laga
5.	Skadi	Njord	Njord
6.	Njord	Skadi	Vidar
7.	Gyas	Vidar	Proteus

Rogier Blink

Het is niet eenvoudig nieuwe leden aan het expertpanel toe te voegen die niet botsen met Rogier Blink. Dat is dan ook niet gelukt. Wijsheid en rust komt echter met de jaren, en daar heeft hij er inmiddels meer dan genoeg van. Onze norse wijze man uit het noorden blijkt tot nog toe moeilijk te vervangen met een andere humoristische knor, dus we zien het nog een jaartje met hem aan. Een niet-corporale roeier met meer hart voor de Varsity is immers lastig te vinden.

Govert Viergever

Trok vorig jaar nog bijna de beer van Lemmer het Amsterdam-Rijnkanaal in, en de plannen van dit jaar zijn wederom stoutmoedig. Heeft deze winter meer tijd in zweethutten doorgebracht dan in een roeiboot, en kent inmiddels meer soorten smartdrugs dan voedingssupplementen. Maar Tokio is nog ver, en mens sana in corpore sano geldt ook voor de kleine man met de grote bovenarmen. Is ook dit jaar weer van de partij om zijn licht te schijnen op de capaciteiten van de kanshebbers op het gebied van bankdrukken en legpressen.

Jenny van Dobben de Bruijn

Jenny was altijd al beter met ergometers dan roeiriemen, en heeft dat bij zowel de koninklijke lichtblauwen als de arrogante bordeauxroden mogen etaleren. Dat ze een naam deelt met een krokettenmerk betekent niet dat dat haar guilty pleasure is (tijdens ons gesprek blijft het bij gemberthee). De eerste vrouwelijke expert in de geschiedenis van het Varsity Magazine was in 2006 ook één van de eerste deelnemers aan een vrouwelijk hoofdnummer. Trapt harder dan sommige mannen hierachter op de ergo, dus misschien een comeback in een echte Oude Vier?

Sjaak&Nout Industrial makes Artist Impressions of your construction site.

We combine these Artist Impressions with real film footage and implement them in Virtual Reality.

Give your prospects and stakeholders an insight before construction even starts!

Nereus

Govert: Als Tone Wieten op de klapstoel zit met de selectie, weet je dat Simon dement begint te worden.

Lex van den Herik
Positie: 3
Leeftijd: 22 jaar
Studie: HBO-Informatica
4e jaars
Gewicht: 99 kg
Lengte: 1.94 m
2K PR: 6:02
2e Varsitydeelname

Nelson Ritsema
Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Russisch
5e jaars
Gewicht: 95 kg
Lengte: 1.90 m
2K PR: 5:59
2e Varsitydeelname

Tone Wieten
Positie: 2
Leeftijd: 24 jaar
Studie: HBO-Verpleegkunde
5e jaars
Gewicht: 102 kg
Lengte: 2.01 m
2K PR: 5:48
1e Varsitydeelname

Abe Wiersma
Positie: Boeg
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Informatica
5e jaars
Gewicht: 116 kg
Lengte: 2.03 m
2K PR: 5:56
2e Varsitydeelname

Jenny: Tone ziet eruit als de enige die al is uitgegroeid. Maar ik hoop bij iedereen met een PR boven de 5:50 dat ze nog een beetje doorgroeien.

Diewuke Fetter
Positie: Stuur
Leeftijd: 27 jaar
Studie: International Business
7e jaars
Gewicht: 55 kg
Lengte: 1.61 m
3e Varsitydeelname

Rogier: Wordt Nelson de opvolger van Freek Robbers als laatstverliezende slag van de Oude Vier?

Triton

Jenny: We gunnen Kaj allemaal dat hij zelf kan beslissen of hij doorgaat volgend jaar.

Govert: Drie keer drie deelnames is scheepsrecht.

Kaj Hendriks
Positie: 3
Leeftijd: 30 jaar
Studie: Geneeskunde
12e jaars
Gewicht: 98 kg
Lengte: 1.97 m
2K PR: 5:51
7e Varsitydeelname

Harold Langen
Positie: Slag
Leeftijd: 31 jaar
Studie: Wiskunde
Master
Gewicht: 88 kg
Lengte: 1.87 m
2K PR: 5:55
9e Varsitydeelname

Jacob van de Kerkhof
Positie: 2
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Rechten
6e jaars
Gewicht: 95 kg
Lengte: 1.98 m
2K PR: 5:53
2e Varsitydeelname

Redactie: Bij verlies, bel 113!

Bas Thijssen
Positie: Boeg
Leeftijd: 24 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
5e jaars
Gewicht: 86 kg
Lengte: 1.88 m
2K PR: 6:02
3e Varsitydeelname

Fiep Warmerdam
Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Informatiekunde
3e jaars
Gewicht: 55 kg
Lengte: 1.66 m
1e Varsitydeelname

Rogier: Als ze dit jaar niet winnen, wil iedereen dan alle spanbandjes en scherpe objecten verstoppen?

Njord

Rogier: Is Stef afgestudeerd? Misschien blijft de boegbal dan boven water!

Ben Terpstra
Positie: 3
Leeftijd: 22 jaar
Studie: International Studies
3e jaars
Gewicht: 92 kg
Lengte: 1.96 m
2K PR: 6:08
2e Varsitydeelname

Ewoud de Haan
Positie: Slag
Leeftijd: 21 jaar
Studie: HBO-Rechten
3e jaars
Gewicht: 87 kg
Lengte: 1.99 m
2K PR: 6:10
2e Varsitydeelname

Wouter Gelling
Positie: 2
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Natuurkunde
6e jaars
Gewicht: 91 kg
Lengte: 1.96 m
2K PR: 6:08
2e Varsitydeelname

Govert: Njord is echt het toonbeeld van 'vroeger was alles beter'. Het equivalent van een posttraumatische stress-stoornis en we gunnen ze die therapie.

Jelle Algie
Positie: Boeg
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Geneeskunde
4e jaars
Gewicht: 80 kg
Lengte: 1.89 m
2K PR: 6:22
3e Varsitydeelname

Jenny: Een Algie! Wat leuk! Vroeger hadden we daar altijd borrels als we weer de Varsity niet gewonnen hadden.

Bjørn Kwee
Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Biomedische wetenschappen
2e jaars
Gewicht: 50 kg
Lengte: 1.54 m
1e Varsitydeelname

Skadi

Peter Bruins
Positie: 3
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Econometrie en Operationele Research
5e jaars
Gewicht: 91 kg
Lengte: 1.98 m
2K PR: 6:07
2e Varsitydeelname

Sander Boelens
Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Econometrie en Operationele Research
5e jaars
Gewicht: 86.5 kg
Lengte: 1.98 m
2K PR: 6:01
1e Varsitydeelname

Sjoerd Hutter
Positie: 2
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
4e jaars
Gewicht: 92 kg
Lengte: 1.90 m
2K PR: 6:04
2e Varsitydeelname

Rogier: Als God niet kijkt, wil Skadi nog weleens de Varsity winnen. Maar voor deze ploeg moet hij wel stekeblind worden.

Joris Faas
Positie: Boeg
Leeftijd: 23 jaar
Studie: AD Ondernemen
3e jaars
Gewicht: 89 kg
Lengte: 1.92 m
2K PR: 6:13
2e Varsitydeelname

Jenny: Skadi kan natuurlijk mooi oefenen met golfslag op de WAB.

Eline Berger
Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Economie en Rechtsgeleerdheid
4e jaars
Gewicht: 54 kg
Lengte: 1.63 m
3e Varsitydeelname

Laga

Govert: Goede finaleopvulling.

Ralf Rienks

Positie: 3
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Klinische Technologie
3e jaars
Gewicht: 80 kg
Lengte: 1,97 m
2K PR: 6:09,0
2e Varsitydeelname

Amos Keijser

Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Luchtvaarttechnologie
4e jaars
Gewicht: 94 kg
Lengte: 1,93 m
2K PR: 5:59,6
2e Varsitydeelname

Lars Lipman

Positie: 2
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
4e jaars
Gewicht: 92 kg
Lengte: 1,90 m
2K PR: 6:16,5
1e Varsitydeelname

Louis Stolper

Positie: Boeg
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
4e jaars
Gewicht: 91 kg
Lengte: 1,95 m
2K PR: 6:03,0
3e Varsitydeelname

Babette Schep

Positie: Stuur
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Civiele Techniek
6e jaars
Gewicht: 52 kg
Lengte: 1,67 m
2e Varsitydeelname

Jenny: Als nieuw panellid vraag ik me af: hoe wordt er nou geselecteerd bij Laga?

Govert: Vraag dat maar aan de advocaat van Varsity Magazine.

Rogier: Waar is de super-Italiaan van Laga gebleven?

Gyas

Niels Brugge

Positie: 3
Leeftijd: 19 jaar
Studie: Lerarenopleiding
Lichamelijke Opvoeding
2e jaars
Gewicht: 94 kg
Lengte: 1,99 m
2K PR: 6:15,9
1e Varsitydeelname

Maël Hanon

Positie: Slag
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Internationale Betrekkingen
en Internationale Organisatie
2e jaars
Gewicht: 97 kg
Lengte: 2,03 m
2K PR: 6:09,3
1e Varsitydeelname

Teun Oonk

Positie: 2
Leeftijd: 24 jaar
Studie: International and
European Law
3e jaars
Gewicht: 83 kg
Lengte: 1,93 m
2K PR: 6:29,0
1e Varsitydeelname

Nick Kipling

Positie: Boeg
Leeftijd: 21 jaar
Studie: International and
European Law
1e jaars
Gewicht: 85 kg
Lengte: 1,87 m
2K PR: 6:24,9
1e Varsitydeelname

Mirjam de Bok

Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Human Geography &
Urban and Regional Planning
Gewicht: 56 kg
Lengte: 1,68 m

Govert: Rogier, kunnen Nanne en jij niet gewoon meedoen?

Rogier: Nee, Nanne krijgen we nu echt niet meer ingeschreven.

Rogier: We hebben jarenlang een gemiddelde leeftijd van 30 gehad en we breken met die traditie.

Vidar

Rogier: Dit jaar selecteren ze bij Vidar zoals bij Laga.

Jeppe Komdeur

Positie: 3
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Economics and
business economics
Gewicht: 95 kg
Lengte: 1,98 m
2K PR: 6:17
1e Varsitydeelname

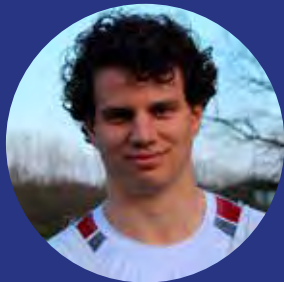
Dogus Koker

Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Strategic Management
Gewicht: 92 kg
Lengte: 1,90 m
2K PR: 6:02
2e Varsitydeelname

Jochem Kostelijk

Positie: 2
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Lerarenopleiding aardrijkskunde
Gewicht: 105 kg
Lengte: 1,96 m
2K PR: 5:51
2e Varsitydeelname

Jochem Hoekstra

Positie: Boeg
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Bestuurskunde
Gewicht: 95,5 kg
Lengte: 1,92 m
2K PR: 6:02
2e Varsitydeelname

Kimberley Schoonderwoerd

Positie: Stuur
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Fiscale Economie
Gewicht: 55 kg
Lengte: 1,63 m
1e Varsitydeelname

Jenny: Volgens mij is er over Vidar niet meer te zeggen. Ze waren goed op weg, toen werd het carnaval.

Phocas

Rogier: 6:38, best lekker! Zijn maar vijf vrouwen in Nederland die harder trappen.

Nick Harmsen

Positie: 3
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Bedrijfseconomie
1e jaars
Gewicht: 81 kg
Lengte: 1,88 m
2k PR: 6:38
1e Varsitydeelname

Thom Joosten

Positie: slag
Leeftijd: 24 jaar
Studie: Master Neuroscience
6e jaars
Gewicht: 92 kg
Lengte: 1,98 m
2k PR: 6:13
1e Varsitydeelname

Casper van Aarle

Positie: 2
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Kunstmatige Intelligentie
4e jaars
Gewicht: 82 kg
Lengte: 1,86 m
2k PR: 6:26
1e Varsitydeelname

Wietze Mulder

Positie: Boeg
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Informatica
3e jaars
Gewicht: 77 kg
Lengte: 1,95 m
2k PR: 6:33
1e Varsitydeelname

Wies van Zwieten

Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Biologie
2e jaars
Gewicht: 53 kg
Lengte: 1,60 m
1e Varsitydeelname

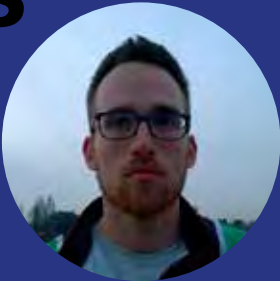
Jenny: Ik heb weleens beter gezien. Afgelopen maandag nog op m'n Tinderdate.

Govert: Dit soort spul swipet Jenny naar rechts.

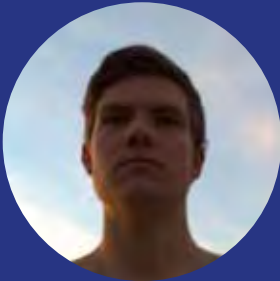
Proteus-Eretes

Robert van Houten
Positie: 3
Leeftijd: 25 jaar
Studie: Bouwkunde
Gewicht: 88 kg
Lengte: 1.87 m
2K PR: 6:04
5e Varsitydeelname

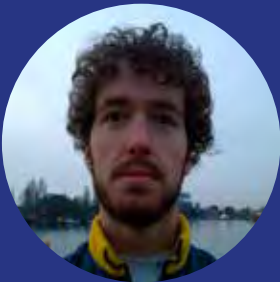

Vincent Klaassens
Positie: Slag
Leeftijd: 25 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
Gewicht: 98 kg
Lengte: 2.01 m
2K PR: 5:57
5e Varsitydeelname

Steven Covert
Positie: 2
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Civiele Techniek
Gewicht: 99 kg
Lengte: 2.00 m
2K PR: 5:59
1e Varsitydeelname

Jenny: Tsja...

Wim Hak
Positie: Boeg
Leeftijd: 25 jaar
Studie: Technische Natuurkunde
Gewicht: 99 kg
Lengte: 2.01 m
2K PR: 6:06
2e Varsitydeelname

Amalia van Buren
Positie: Stuur
Leeftijd: 14 jaar
Studie: Koninkrijksrelaties
Gewicht: 65 kg
Lengte: 1.65 m
1e Varsitydeelname

Govert: Oninteressant.
Er is in feite geen andere wedstrijd dan de wedstrijd tussen Nereus en Triton.

Rogier: Proteus moet nog kiezen waar ze verblijven tussen de voorwedstrijd en de finale: aan de bar of in de auto naar huis.

Argo

Rogier: Gelukkig hebben ze al sinds september niet kunnen trainen omdat de Rijn zo hoog staat.

Luuk Reijmers
Positie: 3
Leeftijd: 24 jaar
Studie: Biologie
Gewicht: 91 kg
Lengte: 2.00 m
2K PR: 6:22
2e Varsitydeelname

Harm Brouwer
Positie: Slag
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Plant Biotechnology
Gewicht: 83 kg
Lengte: 2.00 m
2K PR: 6:21
5e Varsitydeelname

Titus Kruijssen
Positie: 2
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Bodemwater atmosfeer
Gewicht: 85 kg
Lengte: 1.85 m
2K PR: 6:16
2e Varsitydeelname

Jens Smits
Positie: Boeg
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Bos en natuurbeheer
Gewicht: 88 kg
Lengte: 1.86 m
2K PR: 6:50
2e Varsitydeelname

Tjalling Tjalsma
Positie: Stuur
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Biotechnologie
Gewicht: 58 kg
Lengte: 1.72 m
1e Varsitydeelname

Govert: Als ze ooit nog de Farmer Challenge organiseren, wil ik wel weer iets positiefs zeggen over Argo.

Rogier: Ik heb zo'n donkergroen vermoeden dat ze niet gaan winnen.

Euros

Govert: Als bij personeelstekort de wedstrijdcommissaris wordt geschrapt, weet je genoeg.

Jonas Riksen
Positie: 3
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Technische Geneeskunde
Gewicht: 90 kg
Lengte: 1.96 m
2K PR: 6:16
4e Varsitydeelname

Steven Hoogeveen
Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Civiele techniek
Gewicht: 90 kg
Lengte: 1.94 m
2K PR: 6:08
4e Varsitydeelname

Theo van Hal
Positie: 2
Leeftijd: 26 jaar
Studie: Mechanical Engineering
Gewicht: 72 kg
Lengte: 1.96 m
2K PR: 6:24
2e Varsitydeelname

Seth van Wieringen
Positie: Boeg
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
Gewicht: 76 kg
Lengte: 1.90 m
2K PR: 6:36
1e Varsitydeelname

Rogier: Smokin' Lokin heeft zich teruggetrokken, het veld was te goed.

Jenny: Misschien een kans in de overnaadse twee?

Lydia Groote Schaarsberg
Positie: Stuur
Leeftijd: 25 jaar
Studie: Industrial Design Engineering
Gewicht: 55 kg
Lengte: 1.73 m
1e Varsitydeelname

Skøll

Rogier: Gegarandeerd derde.

Jan van der Bij
Positie: 3
Leeftijd: 26 jaar
Studie: Master accountancy and controlling
Gewicht: 93 kg
Lengte: 1.89 m
2K PR: 5:51
1e Varsitydeelname

Lennart van Lierop
Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Wiskunde
Gewicht: 88 kg
Lengte: 1.91 m
2K PR: 6:20
1e Varsitydeelname

Joris Moerman
Positie: Boeg
Leeftijd: 19 jaar
Studie: Engineering Design & Innovation
Gewicht: 84 kg
Lengte: 1.91 m
2K PR: 6:11
1e Varsitydeelname

Guillaume Krommenhoek
Positie: 2
Leeftijd: 25 jaar
Studie: Psychologie & Rechten
Gewicht: 101 kg
Lengte: 2.02 m
2K PR: 5:59
2e Varsitydeelname

Aranka Kops
Positie: Stuur
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Selective Utrecht Medical Master
Gewicht: 50 kg
Lengte: 1.65 m
2e Varsitydeelname

Jenny: Aandoenlijk dat ze het serieus nemen.

Govert: Als ik Jan van der Bij had kunnen verstaan, had ik kunnen vragen hoe het met het roeien ging.

Aegir

Rogier: Gezien de ergoscores kansrijker in de overnaadse vier dan in de Oude Vier.

Willem van Soest

Positie: 3
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Verpleegkunde
1e jaars
Gewicht: 88 kg
Lengte: 1.98 m
2K PR: 6:15
1e Varsitydeelname

Ben Bakker

Positie: Slag
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Wiskunde
1e jaars
Gewicht: 90.1 kg
Lengte: 1.98 m
2K PR: 6:28
1e Varsitydeelname

Joram van Daal

Positie: 2
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Internationale Betrekkingen en Internationale Organisatie
3e jaars
Gewicht: 103.9 kg
Lengte: 2.02 m
2K PR: 6:16
2e Varsitydeelname

Govert: Als je met twee meter 6:28 gaat, kun je beter hoofdredacteur worden van Varsity Magazine.

Bas Fluitman

Positie: Boeg
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Master scheikunde
1e jaars
Gewicht: 89 kg
Lengte: 1.95 m
2K PR: 6:20
1e Varsitydeelname

Rogier: Ik acht ze zelfs niet kansrijk in het vrouwenveld.

Jenny: Deze opmerking is treurig vaak van toepassing.

Eva Kriele

Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Life, Science and Technology
2e jaars
Gewicht: 50 kg
Lengte: 1.53 m
1e Varsitydeelname

Thêta

Jenny: Christiaan mag me bellen. Maar als hij een Brabants accent heeft, kan-ie beter appen.

Sander de Graaf

Positie: 3
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
5e jaars
Gewicht: 98 kg
Lengte: 2.06 m
2K PR: 5:49
3e Varsitydeelname

Guido de Ruiter

Positie: Slag
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Werktuigbouwkunde
4e jaars
Gewicht: 92 kg
Lengte: 1.92 m
2K PR: 6:13
2e Varsitydeelname

Christiaan Rosendaal

Positie: 2
Leeftijd: 26 jaar
Studie: Innovation Management master
7e jaars
Gewicht: 100 kg
Lengte: 1.99 m
2K PR: 6:04
3e Varsitydeelname

Rogier: Lijkt me zo kut als je ieder jaar weer moet starten.

Robert Tiemeijer

Positie: Boeg
Leeftijd: 19 jaar
Studie: Technische Natuurkunde
1e jaars
Gewicht: 86 kg
Lengte: 1.93 m
2K PR: 6:24
1e Varsitydeelname

Govert: Elke keer als Sander de Graaf uitgenodigd wordt om mee te trainen met de bond, ligt er ijs.

Bente Theeuwes

Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Biomedische Technologie
2e jaars
Gewicht: 52 kg
Lengte: 1.64 m
1e Varsitydeelname

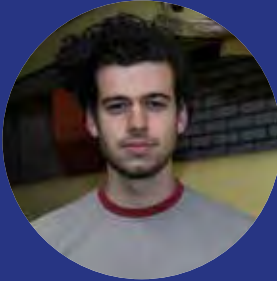
Orca

Govert: 5:52? Op 1500 meter zeker.

Timon de Boer

Positie: 3
Leeftijd: 24 jaar
Studie: Innovation Sciences
7e jaars
Gewicht: 90 kg
Lengte: 2.01 m
2K PR: 6:08
1e Varsitydeelname

Erin Smeijsters

Positie: Slag
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Master Farmacie
5e jaars
Gewicht: 83,5 kg
Lengte: 1.98 m
2K PR: 5:52
1e Varsitydeelname

Jeppe Rietveld

Positie: 2
Leeftijd: 21 jaar
Studie: Scheikunde
4e jaars
Gewicht: 88 kg
Lengte: 1.92 m
2K PR: 6:19
1e Varsitydeelname

Douwe Rietveld

Positie: Boeg
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Biologie bachelor
2e jaars
Gewicht: 86 kg
Lengte: 1.94 m
2K PR: 6:25
1e Varsitydeelname

Jenny: Iemand met een PR van 5:52 waar ik nog nooit van heb gehoord, die kan niks. Onder de zes moet je bij mij op de koffie.

Kayleigh Polman

Positie: Stuur
Leeftijd: 27 jaar
Studie: Sportfysiotherapie
7e jaars
Gewicht: 55 kg
Lengte: 1.70 m
1e Varsitydeelname

Rogier: Rietveld-academie, dat is toch een of andere kunstopleiding? Ik denk dat ze beter meubels kunnen gaan maken dan de Oude Vier starten.

Okeanos

Rogier: Op foto's doen ze het beter dan in de boot waarschijnlijk.

Chris van Ham

Positie: 3
Leeftijd: 23 jaar
Studie: Geneeskunde
4e jaars
Gewicht: 82 kg
Lengte: 1.88 m
2K PR: 6:49
1e Varsitydeelname

Jord Schaap

Positie: Slag
Leeftijd: 24 jaar
Studie: Bedrijfskunde
Management Economie en Recht
5e jaars
Gewicht: 83 kg
Lengte: 1.96 m
2K PR: 6:34
1e Varsitydeelname

Frederik Tijssen

Positie: 2
Leeftijd: 25 jaar
Studie: Master Organisatiewetenschap
laatste jaar
Gewicht: 87 kg
Lengte: 1.89 m
2K PR: 6:42
1e Varsitydeelname

Dries Beer

Positie: Boeg
Leeftijd: 22 jaar
Studie: Sport management en ondernemen
4e jaars
Gewicht: 80 kg
Lengte: 1.91 m
2K PR: 6:31
1e Varsitydeelname

Jenny: Hoe moet je nou de Oude Vier winnen als je ballen nog niet zijn ingedaald?

Jan-Joost van Pelt

Positie: Stuur
Leeftijd: 20 jaar
Studie: Rechtsgeleerdheid
2e jaars
Gewicht: 60 kg
Lengte: 1.68 m
1e Varsitydeelname

Redactie: De snelste gaat 6:31 – dat vindt zelfs onze hoofdredacteur langzaam!

DAMES VIER

Nereus

Ilse Paulis
Karien Robbers
Olivia van Rooijen
Veronique Meester

Njord

Anna Zeelenberg
Femke van Veen
Mieke Wilms
Laura Kuiper

Skadi

Nina Loos
Crista Algie
Marieke Keijser
Lisanne Brandsma

Argo

Maaïke van Overstraten Kruijsse
Marieke van Bruinessen
Julia Langer
Sanne Put

Triton

Willeke Vossen
Eline van Marle
Eva Simkens
Monica Lanz

Laga

Lisanne Buis
Céline den Bremer
Maartje Damen
Dieuwertje den Besten

Euros

Mayke Doorn
Anne-Lynn Paalvast
Marjolein Scheffers
Evi Nijhof

Orca

Lisanne van der Lelij
Danielle Bruel
Maria Mojet
Myrna Brandt

***Het meest persoonlijke traineeship
van Nederland***

Heeft u in 2007 het Varsity lustrumboek gemist? We hebben nog een voorraad boeken gevonden.

144 pagina's geschiedenis vanaf 1878 met unieke foto's, affiches en verhalen. 15 euro inclusief verzendkosten binnen Nederland

Bestellen: info@varsitymagazine.nl

Aandacht voor je toekomst

Voortvarend van start bij Aegon!

Bij Aegon zijn we altijd op zoek naar jong talent. Geef een boost aan je cv met een stage bij Aegon of ga aan de slag als werkstudent.

Studeer je binnenkort af en ben je benieuwd of een baan bij Aegon iets voor jou is? Laat het ons weten! We gaan graag met je in gesprek. Wie weet zien we je binnenkort bij ons op kantoor.

Wil je meer weten? Ga naar

werkenbijaggon.nl